

ЕРАТРИЛЪР

БРАД ТОР

*Майсторът на политическия трилър
отново улавя безмилостно точно пулса на времето*

НЕОБЯВЕНА ВОЙНА

БРАД ТОР НЕОБЯВЕНА ВОЙНА

Превод: Емилия Карастойчева

chitanka.info

Авторът на хитовите романи „Черният списък“ и „Тайният орден“ ни предлага нов мащабен политически трилъър, в който действието трескаво препуска между двата бряга на Тихия океан.

Рискът от огромна национална катастрофа надвисва като черен облак.

Агентът под прикритие Скот Харват е изправен пред нова заплаха, която никой не би предвидил. А вече може би е твърде късно?

Съединените щати получават предупреждение, че срещу тях се готви невиждана атака... В която традиционните правила на войната не важат...

Хладнокръвно планираното нападение включва химически и биологични оръжия, отравяне на храната и водата, сриване на електрическата мрежа и терористични актове.

Скот разполага с твърде ограничено време, за да се справи с врага и да спаси страната си от тотално унищожение.

На Емили Бестлър — най-страхотният редактор и издател на света. Благодаря ти за всичко.

Нека спи. Защото пробуди ли се, драконът ще разтърси света.

Наполеон Бонапарт

ПРОЛОГ

Хонконг, Преди седмица

Въздухът гъстееше от влага. Потискаща влага. Типично за сезона на мусоните. Излезеш ли навън, все едно влизаш в сауна. Преди да измине половин пресечка, мъжът плувна в пот. На кръстовището дрехите му вече лепнеха по тялото. Глокът, затъкнат зад десния му хълбок, се хлъзгаше от пот.

Оръжие, пари и високотехнологично оборудване. Като във филм. Само че не беше филм, а действителност.

Мъжът свърна надясно и тръгна към открития пазар, който изглеждаше сякаш е гръмнала кола бомба, натъпкана с кутии неонова боя. Всичко, дори пъстроцветните птици в невъзможно тесните клетки, грееше с агресивна яркост. Миризмите се движеха в диапазона от джинджифил и чесън до зловонното олио, което уличните готвачи изгребваха от филтрите за мазнина на ресторантите.

Имаше ръждясали ведре с живи раци, кофи със змиорки, плитки корита с вода, пълни с риба. Мъже и жени се пазаряха за портокали и чушки, сурово свинско и пилета.

Като пролетен ручей от стопен сняг, лъкатушещ по пресъхнало каменисто речно корито, Кен Хармън си проправяше път край сергиите. Не спираше поглед върху нищо, ала виждаше всичко — всяка запалена цигара, всеки вдигнат вестник, всеки клетъчен телефон. Врявата нахлуваше като какофония в ушите му, които разпознаваха отделните звуци, анализираха ги, сортираха ги и ги складираха.

Движенията на тялото му и работата на сетивата му се извършваха със спокойна, професионална пестеливост. ЦРУ не беше го изпратило в Хонконг да се паникьосва. Всъщност го бе изпратило в Хонконг именно защото не се паникьосваше. Във Вашингтон вече имаше достатъчно паника плюс репатрираното тяло на Дейвид Кейхил.

Кейхил бе агент под прикритие на Управлението в Шанхай. Синьокръвен тип от Бръшляновата лига, познавал правилните хора и

посещавал правилните партита. Виждаше нещата в черно и бяло. Сивите нюанси бяха за професионалните лъжци — дипломати и мъже, на които им липсват топки да нарекат злото по име, когато го видят. Според Кейхил по света имаше много зло — особено в Китай. Затова бе научил езика и настоя да го изпратят там.

Като агент, опериращ под „неофициално прикритие“, Кейхил нямаше дипломатически имунитет както другите шпиони на ЦРУ в посолствата и консулствата. Беше „къртица“, истински „таен“ агент. И го биваше много. В Китай бе изградил силна мрежа с информатори в Китайската комунистическа партия, Народноосвободителната армия и дори китайските разузнавателни служби.

Чрез контактите си Кейхил бе надушил нещо, представляващо сериозна заплаха за сигурността на Съединените щати. После, по време на среднощна среща с една от топ информаторките си, паднал мъртъв, поразен от сърдечен удар.

Информаторката била диджей от Шанхай на име Минся. Партитата ѝ били прочути в цял Китай. Знаменитости, наркотици, красиви жени — имало от всичко. И именно благодарение на партитата се добирала до кръговете на богатите и могъщите.

Но си имала неприятности и те я довели при Кейхил. След смъртта му обаче Минся потънала вдън земя. ЦРУ не я открило никъде. Искало отговори и я търсело под дърво и камък. След две седмици тя се появила отново на белия свят — посредством канала за извънредна комуникация, създаден от Кейхил за нея: платформа за съобщения в затънтен форум, наблюдаван от Лангли. След изчезването ѝ обаче в ЦРУ се развихрили догадки. Разкрили ли са я китайците? Изгорял ли е Кейхил? Замесена ли е в смъртта му? Клопка ли са му поставили?

Тя твърдеше, че има информация за унищожителна атака, подготвяна срещу САЩ, но никой не знаеше дали да ѝ вярват. Управлението се нуждаеше отчаяно от сведения. Ето защо извикаха Кен Хармън.

Хармън не бе лустросан възпитаник на Бръшляновата лига като Кейхил. Беше висок, с фигура като тухлен нужник и не посещаваше лъскави партита. Обикновено пиеше сам в долнопробни барове в тъмни улички из най-пъклените места по света. С две думи — жилав

мъж с малко обвързаности и само една цел. Натиснеше ли някой някъде паникбутон, се появяваше Хармън.

Реши да се срещне с информаторката в Хонконг — по-благоразумно от Шанхай и по-безопасно от Пекин, особено за бял мъж.

Избра кафене — претъпкан „Старбъкс“ с подходяща смесица от клиенти — китайци и англоезични. Хората говореха по мобилните си телефони и натискаха клавиатури. Имаха слушалки в ушите и слушаха музика или гледаха видео на устройствата си. „Какво се е случило с кафето и вестника, по дяволите?“, помисли си Хармън.

Имаше преден и заден вход — тоест два изхода; три, ако се брои прозорецът в женската тоалетна, водещ към тясна вентилационна шахта. Мъжката тоалетна беше ковчег. Нямаше път за бягство, ако те приклепят там. Хармън не възнамеряваше да го приклепват.

Из квартала обикаляха агенти — той самият забеляза двамина: твърде изваяни и твърде изтупани. Мускули на Управлението, бивши кадри на отдела за специални операции. Отлични стрелци, изключително подходящи да са в екипа ти, ако нещата се объркат, но се набиваха прекалено много на очи. Хармън настоя да не му тропосват бавачки. Очевидно не бяха взели предвид молбата му.

Предложи също да купят на жената самолетен билет и да проведе срещата в приятното анонимно фоайе на хонконгското международно летище. Контролирана обстановка, където по-трудно се вкарват оръжия. По-лесно се забелязват проблемите, преди да те сполетят. Съвети от наръчника „101 шпионски правила“. И тук удари на камък.

В Лангли решиха, че летището е прекалено контролирана среда и следователно китайците лесно ще наклонят везните в своя полза. ЦРУ настоя за обществено място с множество маршрути за евакуация. Бяха подготвили коли, обезопасени къщи, дрехи за преобличане, фалшиви паспорти и дори катер. Бяха обмислили всеки непредвиден случай — ето колко бяха притеснени.

Хармън влезе в кафенето и огледа помещението. Климатикът създаваше усещане, че е включен към бутилка чист кислород. Хармън взе книжна салфетка и се избърса, като започна от темето на избърснатата си глава и стигна чак до края на дебелия си врат. Поръча

си кутийка „Кока-кола“ без лед. Бе научил по трудния начин да избягва кубчетата лед в чужбина.

Плати в брой, отиде с кутийката до плота за самообслужване, взе няколко неща и избра маса далеч от витрината, но не толкова далеч, та да не вижда входа и какво става на улицата.

Не носеше електроника. Нямаше лаптоп, мобилен телефон, радиоприемник. Не носеше лични документи. Освен едрокалибрения „Глок“, резервни пълнители и нож у него нямаше нищо, което да го свърже с каквото и да било, когото и да било и където и да било. Така работеха професионалистите.

Извади дребна касова бележка от джоба си и я сгъна във формата, каквато Минся бе уведомена да търси. Сърце. Умееше да прави лебеди, разбира се, но всички го умееха. Първата фигурка, която се учи. Обикновено правеше сърца, когато се срещаше с информаторки. За да е по-различно. На някои им харесваше. На други — не. На него му беше все едно. Сърцето си е сърце.

Остави фигурката върху бяла салфетка — виждаше се, но не натрапчиво и не от улицата. Всъщност би го забелязал само някой, който минава край масата на път за женската тоалетна — при това ако е бдителен.

Жената дойде след час и забави крачка, заобикаляйки масата. Нищо особено, но достатъчно да му покаже, че го е видяла.

Докато Минся беше в тоалетната, Хармън огледа кафенето и улицата отвън. Отпиваше от втората си кутийка „Кока-кола“ и прелистваше безплатно туристическо списание, с каквито бяха пълни всички кафенета и ресторанти за бързо хранене в Хонконг.

Минся излезе от тоалетната и мина отново покрай масата му. Сърцето стоеше самотно. Салфетката я нямаше. „Чисто е.“ Нямаше опашка. Беше безопасно да седне. Тя си поръча чай и се настани до съседната маса.

Изглеждаше по-привлекателна, отколкото на снимката, приложена към досието ѝ. Хармън разбираше защо Кейхил я е вербувал. Според досието Минся имаше роднини, които се нуждаеха от пари. Винаги имаха роднини. Хармън не се интересуваше от тях. Не бе дошъл тук да я сваля, а да я разпита и ако е необходимо, да я изведе от Китай. Радваше се, че говори английски.

Минся бръкна в дамската си чанта и извади очилата, които Кейхил ѝ беше дал. Сложи ги на пейката между тях.

Преди да отпътува от САЩ, му бяха показали как се използват. Не се впечатли, но бяха по-добри от предишните версии, разработени от Гугъл за Управлението. Проекторът с размерите на тухличка от „Лего“ бе сменен с друг колкото винтче. Въпреки това очилата бяха твърде високотехнологични за вкуса му.

Все пак бяха по-добро средство за обмен на информация от размяна на куфарчета под масата или на пликосе, пълни с доклади и снимки. Очилата имаха и бутон за изтриване, с който с едно натискане се заличаваха всички данни, ако изникнеше опасност да попаднат във вражески ръце.

Хармън ги сложи и се престори, че чете съсредоточено списанието.

Докато информацията течеше от вътрешната страна на лещите, съзнанието му започна да свързва точките.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да — отговори Минся.

Само нейната дума, разбира се, не им бе достатъчна. Потвърдят ли се сведенията обаче, САЩ щяха да бъдат в беда. Сериозна беда.

— Непрекъснато се показва нещо на китайски? — каза той. — Сюе Лун?

— Кодовото название на операцията.

— Какво значи?

— Митично създание, носещо според китайците мрак, студ и смърт.

— Как се превежда?

— На английски може да се нарече Снежен дракон.

1.

Вашингтон, окръг Колумбия, Оперативната зала в Белия дом
Министърът на отбраната прочисти гърло.

— Господин президент, с ваше разрешение бих искал да предложа да прехвърлим част от Пети флот от Средиземно море към Седми в Тихия океан.

— Наложително е да обмислим и дали да не разположим още бомбардировачи в региона — добави председателят на върховното военно командване.

Президентът огледа екраните в стаята. Очакваше да го подложат на изпитание, ала не предполагаше, че ще е толкова скоро и толкова сериозно.

Пол Портър — бивш губернатор, спечелил два поредни мандата — предизвикваше симпатия, достигайки най-доброто у американците. Приветлив мъж на около шейсет, висок, строен и с обветрено лице от дългите часове, прекарани сред природата, настоящият президент Портър очевидно се чувстваше в свои води и на риболов в Монтана, и на най-могъщия пост в света.

Носеше му се славата, че винаги говори истината, особено когато е тежка. Никога не избираше политически целесъобразния подход да казва на хората каквото искат да чуят. Америка вече не можеше да си позволи да научава само част от историята.

Портър се застъпваше за по-светло бъдеще и благоденствие на нацията. Обеща на Америка да бъде в мир със себе си и със света. Това обаче, както и всяка достойна цел, изискваше работа. Фразата „да действваме сега, за да запазим нашето утре“ се бе превърнала в квинтесенция на речите му. Обичаше да перифразира доктор Джоузеф Уорън, един от бащите основатели, и да напомня на американците, че свободата на бъдещите поколения зависи от днешната им работа — уместен призив за действие, който в светлината на получените наскоро сведения придобиваше по-дълбок смисъл.

— Да действваме стъпка по стъпка. — Президентът прелисти бележника си. — Кой е експертът по Китай?

Всички очи се насочиха към старшия аналитик в китайския отдел на ЦРУ — жена на име Стефани Еспозито.

— Аз, господин президент — вдигна ръка тя. Изглеждаше нервна. За пръв път докладваше на президента.

— Агент Еспозито?

— Да, господин президент.

— Настояли сте, разбрах, да обсъдим китайската концепция за неограничена война.

— Да, сър.

— Защо?

— Защото смятам, че е най-важната доктрина, която са разработили в наши дни. Тя обосновава цялата им стратегия, особено „Снежен дракон“.

Президентът кимна.

— Ще ни обясните ли какво представлява концепцията?

— Да, господин президент — Еспозито си пое дъх. — Китай разглежда САЩ като враг номер едно. Министърът на отбраната генерал Чь Цюем-Ю твърди, че войната със САЩ е неизбежна и непредотвратима. От друга страна, Китай е наясно, че е неспособен да ни победи в конвенционална война. Твърде напреднали сме в технологично отношение. Според главнокомандващия на Народноосвободителната армия обаче — генерал Фу Хаотиен — послабият може да победи по-силния. При едно условие обаче — ако се загърбят всички правила, както през последното десетилетие на миналия век всъщност направили двама особено опасни полковници от Народноосвободителната армия. Цяо Лян и Уан Сянсуей променили коренно възгледите на Китай за войната и за държавата.

— Бихте ли уточнили?

— Доктрината за неограничена война на полковниците Лян и Сянсуей зачеркнала идеята, че Китай е длъжен да воюва със САЩ с конвенционални средства. Защо да започват битка, която знаят, че ще изгубят? Ето защо полковниците предложили Китай да участва единствено в схватки, които знае, че ще спечели. Безпощадните неконвенционални атаки съставляват същината на теорията им. Всъщност често цитират думите на полковник Лян, че първото

правило на неограничената война е: „Няма правила“. Всичко върши работа. Бомби в киносалони, саботаж на американската електрическа система, срив на интернет, отравяне на храната и водоизточниците, мръсни бомби, химически и биологически атаки — философията им не забранява нищо. Така Китай печели предимство. Няма да предвидим опасността. Няма да има масова мобилизация например. Всъщност неограничената война отстранява необходимостта от самолети, войници и танкове в традиционния им смисъл.

— Все пак някой трябва да осъществи нападенията — прекъсна я началникът на кабинета.

Еспозито кимна.

— Правилно. Китайската армия разполага с милиони хакери, които да маскират кибератаките ѝ, но физическите нападения са друго нещо. Затова Лян и Сянсуей настояват при възможност да се намират, екипират и използват наемници от чужди държави. Според тях ислямските терористи са отлични подставени лица.

Всички около масата се спогледаха.

— Главното за китайците е никой да не ги свързва с атаките. Съучастник, който вероятно дори не знае, че изпълнява китайска поръчка, осигурява правдоподобно алиби. Светът има престъпник, когото да обвини, а Китай избягва международните последици. За да предприемат действия, съюзниците ни ще се нуждаят от неопровержимо доказателство, че Китай стои зад нападение над САЩ.

— Дори тогава — добави вицепрезидентът — част от съюзниците ни не биха се осмелили да отговорят на удара с удар, боейки се от трета световна война.

— На това разчита Китай — отвърна Еспозито.

Министърът на вътрешните работи поклати глава.

— Не е за вярване, че Китай би рискувал всичко, за да ни нападне. Защо?

Еспозито погледна към президента, който ѝ кимна да обясни.

— Китайците са изключително целеустремени и прагматични — подхвана тя. — Виждат буквите, преди другите да са забелязали книгата. Господин директоре, те загиват. Въздухът им е замърсен. Водата — също. Изсекли са горите си и са изчерпали полезните си изкопаеми. По-малко от пет процента от територията на Китай е обработваема земя. Инвестициите им в Северна Африка не донесоха

очакваната полза. Всъщност претърпяха съществени загуби. Мините там не произвеждат и една десета от прогнозираното. Китайското население продължава да се увеличава, а растежът на икономиката се забавя. Всеки ден в Китай избухват бунтове и масови социални безредици, които не намират отзвук в световната преса. В градовете няма достатъчно работа, а селяните, върнали се в провинцията, умират от глад. От някои безнадеждни територии далеч от ръката на закона изтича информация за окултизъм и дори канибализъм. Условието се влошават и Китай — както Северна Корея — се превръща в развъдник на нови болести, резистентни към лекарства и заплашващи целия свят. В резултат държавата системно заблуждава Световната здравна организация и другите международни здравни институции. Китайците знаят, че в края на тунела им няма светлина, а влак, движещ се с главоломна скорост към тях.

— Значи отговорът им е да откраднат нашите ресурси?

— Именно. Китайците не го възприемат като кражба, а като инстинкт за самосъхранение. Всичко, осигуряващо оцеляването им, е не само приемливо, но и наложително.

— Дори да означава война?

Еспозито кимна и президентът ѝ благодари. После се обърна към директора на националното разузнаване.

— С оглед на чутото, да видим какво е разкрило ЦРУ в Хонконг.

— Благодаря, господин президент. — Директорът на националното разузнаване се обърна към другите членове на Националния съвет за сигурност. — Както знаете, информатор на ЦРУ с достъп до висшестоящи служители на китайската армия и министерството на държавната сигурност е разкрил, че се подготвя атака срещу САЩ с кодово име „Снежен дракон“. Информаторът не е успял да удостовери датата и метода на предстоящото нападение. Китайците обаче предвиждат 90 процента смъртност за една година, което ни навежда на мисълта, че става дума за ядрено или биологично оръжие.

— Ракети? — попита главният прокурор.

Директорът на националното разузнаване поклати глава.

— Едва ли. Според сведенията, събрани от ЦРУ, китайците са използвали подставено лице с уйгурски произход на име Исмаил Кашгари да установи контакт с Ахмад Якуб — посредник на „Ал

Кайда“ в Пакистан. Смятаме, че Якуб е нает да осигури персонал за операцията.

— Уйгурската област граничи с Афганистан, нали? — попита директорът на „Вътрешна сигурност“. — Няма ли начин да заловим въпросния Кашгари?

— Мъртъв е — отговори директорът на националното разузнаване. — Подозираме, че китайците са го убили, за да си прикрият следите.

— А Ахмад Якуб? Има ли начин да го заловим?

— Да — отвърна президентът. — Имаме данни за местонахождението му. В момента се разработва оперативен план.

— Имаме ли други следи освен Ахмад Якуб? — попита главният прокурор.

— Имаме още една — кимна директорът на разузнаването. — Според информатора на ЦРУ китайците обучават специален военен отряд в Северна Корея.

— Какво му е специалното? — попита директорът на „Вътрешна сигурност“.

— Смятаме, че е наземна войска, обучавана да нахлуе в САЩ след атаката. Както виждате на екраните, районът, където се смята, че тренират, е изолиран. Не виждаме какво правят. Успеем ли да проникнем до мястото, вероятно ще разберем повече за естеството на атаката.

— Как ще стане?

— Ще изпратим четиричленен разузнавателен отряд от военноморски пехотинци — отговори секретарят по отбраната.

— В Северна Корея? — учуди се главният прокурор.

— Да.

Главният прокурор погледна към министъра на външните работи и попита:

— Какво е мнението ти?

Министърът поразмисли, преди да отговори.

— Подкрепям президента, но имам известни опасения.

— Какви?

— Успяхме да потвърдим част от сведенията на ЦРУ, но засега разчитаме главно на един източник. Това е опасно. Не знаем дали е официална операция на китайското правителство. Възможно е да я

организира подривен елемент от разузнавателните им служби, военните или дори Китайската комунистическа партия. Просто не знаем.

— Точно затова е необходимо да проведем акцията в Северна Корея и да заловим Ахмад Якуб — каза председателят на военното командване. — Ако ще ви улесни, представете си ги като операции за събиране на факти.

— С въоръжен персонал от специалните служби.

— Не става дума за екскурзии до Дисниленд, господин секретар.

Министърът на външните работи си пое дълбоко дъх, изду бузи и издиша бавно и раздражително.

— Работата ми е дипломатическа и предпочитам да използвам дипломатическите канали, но президентът има право. Китайците не бива да разбират, че ги подозираме.

Всички очи се насочиха към Портър. Колкото и голям риск да съществуваше, най-големият риск бе в бездействието. И двете операции трябваше да се осъществят. Всеки отговорен водач би избрал подобна тактика.

Той кимна на директора на националното разузнаване и на министъра по отбраната и каза:

— Давам зелена светлина.

Двамата веднага се пресегнаха към обезопасените телефони.

— „Кос“ има зелена светлина — каза директорът на националното разузнаване в слушалката.

След няколко секунди приеха обаждането на министъра на отбраната.

— Имаме зелена светлина за операция „Златен прах“ — каза той.

„Кос“ и „Златен прах“ бяха кодови наименования, избрани на случаен принцип от ЦРУ и министерството на отбраната за мисиите, които вероятно щяха да спасят Америка от разрушителна атака или от гибелна война.

Обсъдиха кои военни части да дислоцират, без да привлекат вниманието на Китай, и срещата приключи.

Докато екипът му по национална сигурност напускаше оперативната зала, президентът помоли министъра на финансите да остане. ЦРУ имаше и друга нова информация, която не разискваха на съвета.

Щом останаха сами, президентът каза:

— Денис, искам да направиш нещо за мен и да действаш изключително дискретно.

2.

Крайбрежието на Северна Корея

Четирима мъже във водолазни костюми подадоха глави над повърхността на разбунената черна вода и огледаха скалистия бряг. Севернокорейците параноично следяха за нашественици. Защитаваха се с всякакви средства — заглаждаха дори пясъчните ивици, та да се виждат отпечатъците от стъпки.

И дума не можеше да става за скок от голяма височина с ниско отваряне на парашута. Със самолет не бе възможно да доближат въздушното пространство на Северна Корея. Проникването трябваше да се осъществи по вода.

Използваха миниподводница — така наречената Усъвършенствана система за превоз на тюлени. За разлика от другите транспортни средства, които излагаха тюлените на изцеждащата силите ледена вода, миниподводниците бяха абсолютно непропускливи, топли и херметически изолирани. След като проблем с батерията предизвика пожар в по-раншен прототип, плъзнаха слухове, че морските пехотинци са отменили програмата. Всъщност просто я бяха замразили, докато студент от Масачузетския технологичен университет не изобрети нов начин за боравене с батериите. После програмата стартира отново с пълна скорост.

Миниподводницата се изстрелваше от подводница от клас „Вирджиния“ — в случая от подводница „Тексас“ и имаше обseg от 150 мили. Четиричленният отряд излезе през долния люк. Миниподводницата пое обратно към „Тексас“, за да плава през следващите седемдесет и два часа из Японско море, а после да се върне да прибере морските пехотинци.

Отрядът за диверсия и разузнаване, замислен отначало като четиричленен екип от тюлени, в крайна сметка бе сформиран от трима тюлени и един агент от групата за специални операции на ЦРУ. Командирът на мисията не остана очарован от промяната. Трийсет и две годишният лейтенант Джеймс — Джими — Фордайс от Ланкастър,

Пенсилвания, смяташе, че замяната на един от стрелците му с шпионин, макар и с местни контакти и езикови способности, нито е добра идея, нито наложителна за успешното осъществяване на операцията. Пентагонът, Белият дом, Централното разузнавателно управление и Командването на специалните сили обаче не приеха възраженията му.

Другите двама тюлени от екипа бяха двацет и осем годишният старшина първа степен Лестър Джонсън от Фрийпорт, Мейн, и двацет и пет годишният старшина втора степен Ерик Тъкър — Тък — от Бенд, Орегон.

Трийсетгодишният оперативен агент от ЦРУ Били Танг от Кълъмбъс, Охайо допълваше отряда.

Били не само говореше езика, а и познаваше Северна Корея по-добре от почти всеки друг в САЩ. През последните шест години той бе прониквал единайсет пъти в КНДР. Каквото и да мислеха колегите му, в Корея вероятно щяха да се изправят срещу десетки проблеми, които не се разрешаваха с деловата намеса на огнестрелно оръжие.

Понеже севернокорейците прихващаха сигнали, излъчени извън държавата, участниците в операцията нямаше да използват средства за комуникация. Щяха да общуват помежду си с шифрирани радиоприемници, но и към тях щяха да прибегват само в краен случай. Заловяха ли ги, нямаше спасение. САЩ щяха да отричат, че знаят кои са мъжете и защо са там. Затова включиха Били Танг в екипа. Тръгнаха ли наопаки нещата, той беше тяхната застрахователна полица.

Щом Джими Фордайс получи сигнал „чисто“, мъжете заплуваха, а миниподводницата отплава към „Тексас“. Миниподводниците бяха пригодени да остават потопени дни наред без презареждане, но колкото по-бързо си тръгнаше, толкова по-добре. Дори край това далечно скалисто крайбрежие над тях бе минал граничен патрул. Едва се укрива, потапяйки се на морското дъно. Не искаха да си просят неприятности, оставяйки колата за бягство на видно място. Бездруго ги очакваха достатъчно изненади.

Мисията нямаше да е лесна, но именно затова в операция „Златен прах“ участваха тюлени. Пред каквито и препятствия да се изправеха, те щяха да я доведат докрай. А препятствия винаги изникваха. Дори в толкова прецизен бизнес и с толкова добре обучени мъже господин Мърфи от едноименния Закон на Мърфи намираще

начин да се материализира в най-неподходящия момент. Тюлените го бяха изпитали на гърба си по време на операцията срещу Бин Ладен и в множество други случаи. Понякога нещата просто се объркваша. Тюлените обаче се приспособяваха и надделяваха. В тяхната общност възможността да се провалят не съществуваше.

Силно течение, опитващо се да ги отклони от целта, затрудняваше плуването. Когато най-сетне стигнаха брега и излязоха на суша с екипировката си, няколко минути събираха сили. Трябваша им. Над тях се извисяваше скала, висока колкото осемнайсететажна сграда.

Сякаш общуваха по телепатия, тримата тюлени се изправиха едновременно и започнаха да подготвят катераческата си екипировка.

Били Танг бе работил с тюлени и преди. Те бяха находчиви и жилави мъже, почти като машини. Притежаваха издръжливост, с каквато в наши дни се отличават малцина. Колкото и лоши да бяха условията — отчаяни, гибелни — тюлените продължаваха напред.

Танг им се възхищаваше за това и същевременно го измъчваше неприятно предчувствие, че тази операция ще подложи на изпитание и умствените, и физическите им способности. Бяха дошли в Северна Корея да постигнат почти неизпълнима цел.

3.

Карачи, Пакистан

Скот Харват зърна отражението си в страничното огледало на камионетката. Носеше традиционните шалвар-камиз — широки панталони с дълга памучна туника. Кожата му кафенееше след лятото, прекарано навън. Имаше проницателни сини очи, къса пясъчноруса коса и беше в по-добра форма от мнозина, два пъти по-млади от него. Нуждаеше се от душ и от бръснене, но за бивш морски пехотинец тюлен на четирийсет години изглеждаше отлично.

До него седеше двацет и осем годишният Чейс Палмър, който шофираше тойотата им. Преди осем години Палмър бе най-младият войник, допуснат в Делта форс — Отряда, както го наричаха вътрешните лица. Имаше по-светла коса от Харват, но двамата толкова си приличаха външно, че биха минали за братя.

На задната седалка се взеше двацет и пет годишната Слоун Ашби, скрила автомата си „Хеклер и Кох“ MP7 под широката бурка. През кратката си военна кариера тя бе натрупала повече умения от всяка друга жена и от повечето мъже. С високите си скули, пастелно сиви очи и руса коса тя приличаше по-скоро на студентка от колежанския календар, отколкото на оперативен агент, чиято задача е да рита вратата и да застрелва лошите момчета в лицето.

Харват отново насочи поглед към стоповете през няколко автомобила от техния. Нощта бликаше от живот. Мотори слаломираха по шосето. Камионетки задръстваха движението. Между пелените от бензинови изпарения се прокрадваше мирис на море. Наближаваха. Харват включи радиоприемника си и каза:

— Всички да си отварят очите!

С над двацет и три милиона жители Карачи бе третият по големина в света и градът с най-многобройно население в Пакистан. Лесно място да намериш укритие. Да се криеш обаче, помисли си Харват, изисква дисциплина. Да не посещаваш например любимия си

ресторант просто защото утре отпътуваш от града. Точно това обаче бе планирал Ахмад Якуб.

Поспориха къде да го заловят. Дали в Карачи, докато е под закрилата на пакистанската разузнавателна агенция, или да изчакат да се върне в укреплението си във Вазиристан?

Министърът на външните работи настояваше да изчакат. Искаше да се плати на съперническа фракция в смутния граничен район между Пакистан и Афганистан да го похити, та да не остане американски отпечатък. Удареха ли автоколона на пакистанската разузнавателна агенция в Карачи, едва ли щяха да се разминат без неприятности. Сериозни неприятности. Часовникът обаче тиктакаше.

Якуб — свързан с „Ал Кайда“ саудитец — участвал в джихада в Афганистан и си взел жена от влиятелен вазиристански клан. От планинското си свърталище той финансираше и координираше терористични операции срещу корумпирани пакистански и афганистански политици и други „врагове“ на исляма и талибаните.

Най-големият му удар бе убийството в Равалпинди на Беназир Бхуто — американска „марионетка“, която щеше да спечели изборите и да стане президент на Пакистан. Бхуто не криеше в каква посока ще поведе държавата и как възнамерява да унищожи талибаните.

Якуб знаел, че ще разследват смъртта ѝ, и оставил достатъчно улики да обърка всички. Някои смятаха, че съперническата политическа фракция е поръчала убийството ѝ. Други виняха талибаните. Трети се кълняха, че атентатът е организиран от най-дълбоките ядра на Пакистанската разузнавателна агенция, чиято власт зависела от хаоса, царящ в региона. Нито една диря не водеше към Ахмад Якуб. Или поне така си въобразяваше той.

Хората във Вазиристан обаче говореха, особено когато в уравнението присъстваха пари. Талибаните често се оплакваха, че парите са най-опасното оръжие, с което американците излизат на бойното поле. Парите ги плашеха повече от безпилотните самолети, убиващи без предупреждение. Американските долари бяха като мразовития зимен вятър. Колкото и добре да построиш къщата си, той винаги намира начин да се вмъкне вътре. И един хартиен повей бе направил точно това.

Сега задържането на Ахмад Якуб се бе превърнало в първостепенна цел на САЩ. Бяха обърнали всеки камък, за да съберат

възможно повече информация за него. Най-добрите сведения получиха от частна разузнавателна агенция, управлявана от бивш шпионин на ЦРУ на име Рийд Карлтън.

Като контрагент на министерството на отбраната, „Карлтън Груп“ бе създадена единствена по рода си човешка мрежа в Афганистан и Пакистан. Никой не събираше повече полезна разузнавателна информация в региона, дори ЦРУ.

Двайсет и четири часа след като ѝ възложиха задачата, „Карлтън Груп“ активира контактите си и подготви внушително досие за Якуб. Разбраха къде точно се намира, колко ще му отнеме да приключи банковите си операции и другите делови ангажименти в Карачи и къде ще прекара последната вечер. Вещината на „Карлтън Груп“ обаче не свършваше дотук.

Карлтън работеше с най-добрите специалисти от разузнавателния бранш, включително най-изявените таланти от общността на специалните операции. Сред най-забележителните му постижения бе наемането на Скот Харват.

Харват бе служил в екипи 2 и 6 на морските пехотинци и в отряда за охрана на президента към Сикрет Сървис. С благословията на предишния президент бе издирвал тайно и убивал терористи. Двамата с президента следваха просто правило — щом терористите отказват да играят по правилата, Харват също няма да спазва никакви правила.

Карлтън оцени неизчерпаемата природна дарба на Харват. След като го нае, той шлифова не само изключителните му умения в сферата на контратероризма, но и го научи на всичко, което знаеше за света на шпионажа.

Накрая Харват стана повече от талантлив ловец и убиец на хора; превърна се в свършен хищник — създание на върха на хранителната верига, вдъхващо страх у всички.

Той прибавяше още едно предимство към настоящата операция — убедителна възможност да отричат съучастие. „Карлтън Груп“ беше частна организация. Ако операция „Кос“ не сполучеше, нямаше да има дири, уличаващи Белия дом.

За да прикрие напълно следите на САЩ, Харват предложи да използват за удара кюрдски пешмерги^[1] вместо американски агенти.

Пешмергите се обучаваха със Специалните сили на САЩ, бяха неумолими и благонадеждни дори в най-критични ситуации.

Щяха да подсилят пешмергите с няколко доверени пакистанци от мрежата на „Карлтън Груп“, подкрепяли и преди деликатни подмолни операции в страната. Харват и хората му нямаше да се намесват освен в случай на крайна необходимост. По-добър план не бяха в състояние да предложат. Времето течеше. Налагаше се да действат веднага и в Карачи. Външният министър се съгласи неохотно.

Щом получиша зелена светлина, Харват и Карлтън обсъдиха операцията. Бяха длъжни да обмислят всички подробности — оръжия, логистика, непредвидени обстоятелства, персонал. Разковничето бе да заловят Якуб в движение. Тогава щеше да е най-уязвим. Харват знаеше с кого точно иска да работи.

Чейс Палмър бе интелигентен, агресивен и много способен. На двайсет и осем бе участвал в повече мисии от мнозина оператори от Делта форс и вече очакваше с нетърпение следващото приключение. Работил с него и преди, Харват бе останал впечатлен и знаеше, че Чейс ще е отлично попълнение в „Карлтън Груп“. Оставаше да изберат още един.

След като талибаните и „Ал Кайда“ обявиха награда за главата ѝ, армията бе изтеглила Слоун Ашби от бойното поле. Назначиха я в поделението на Делта форс във форт Браг, където обучаваше женското звено, известно като „Проект Атина“. Биваше я за инструктор, но беше твърде млада да мине в запаса. Липсваше ѝ истинският екшън. Когато Карлтън се срещна с нея и ѝ предложи работа, тя прие охотно.

Слоун ги уведоми, че приближават пресечката с „Кхайбан-е-Джами“. Десетки пъти бяха изминавали маршрута между тайното жилище на Якуб и любимия му ресторант. Познаваха го като на длан и бяха премисляли множество точки, където да го заловят. Разчитаха на бързината на пешмергите. Всичко зависеше от светкавичното обезвреждане на охраната му.

Якуб пътуваше към известния ресторант „Барбекю Тунайт“ — близо до яхтклуба и по ирония на съдбата, до Мемориала на Беназир Бхуту. Можеха само да гадаят дали този факт възбужда извратено задоволство у него.

— Петнайсет метра до пресечката — извика Слоун.

— Проклятие! — изруга Чейс, понеже колата пред тях забави ход. — Ще ги изгубим. Светофарът се сменя.

Ескортът на Якуб, състоящ се от два автомобила, вече навлизаше в кръстовището, следван от пешмергите.

— Гледай да не ги изпуснеш — отвърна Харват.

Чейс натисна клаксона.

— Хайде, размърдай си задника!

— По-полека с клаксона — предупреди го Харват.

— Този май е единственият идиот в Карачи, който не минава на жълто.

— Ще се справим. Да не привличаме излишно внимание — успокои го Харват.

Чейс се опита да заобиколи препятствието, но нямаше достатъчно място.

— Не е добре — констатира Слоун от задната седалка.

— Запазете спокойствие — настоя Харват.

Не му харесваше, че ще се отделят от колите на Якуб и от екипа си, но нямаше смисъл да издават присъствието си. Внимаваха много да не приближават прекалено, сменяйки непрекъснато позициите си. Агентите на Пакистанската разузнавателна агенция бяха добре обучени и щяха да се оглеждат за опашка. А и нямаше начин да разберат колко от мотопедите и скутерите, движещи се на зигзаг по шосето, са съгледвачи.

— Знаем къде отиват и наблюдаваме... — продължи Харват.

Преди да довърши обаче, масивна камионетка профуча през кръстовището и се заби право в автомобила с пешмергските бойци.

[1] Букв. от кюрдски „отиващи на смърт“, „гледащи смъртта в лицето“ — кюрдски военизирани формирования в Иракски Кюрдистан. — Б.р. ↑

4.

— Давай, давай! — изкрещя Харват, забелязал, че Якуб и охраната му се отдалечават бързо.

Чейс подпря колата отпред и натисна газта. Изпод гумите на тежкия им автомобил се вдигна пушек, докато избутваха по-малкото превозно средство към кръстовището.

— Контакт вляво! — извика Слоун и в същия момент между пешмергите и осмината въоръжени мъже, изскочили от камионетката, избухна престрелка. Харват грабна автомата на Чейс и изкрещя какво иска. Не биваше да изоставят екипа си на произвола на съдбата.

Чейс натисна спирачките и рязко завъртя волана наляво. Тежката камионетка се плъзна настрани и в същия момент Харват и Слоун се прицелиха през прозорците с оръжията си със заглушители. Започнаха да стрелят, застанали успоредно на автомобила, забил се в пешмергите.

Компактните MP7, които Харват и Слоун носеха за самоотбрана, бяха разработени за стрелба отблизо. Използваха патрони 4.6×30 НК, известни със способността си да пробиват бронешилетки. За по-голям обсег Харват бе взел „Хоплайт“-а на Чейс — лека и лесна за укриване картечница, разработена от компанията „Ситизън Армс“. Изключително точна, тя стреляше с патрони 5.56, а бързомерът „Еймпойнт Микро Т-1“ увеличаваше допълнително ефективността ѝ. Слоун откри стрелба по нападателите, които бяха по-близо до тях, а Харват се съсредоточи върху по-отдалечените мишени. Повали две една след друга. Слоун уцели един в гърлото и втори — в главата. Оцелелите нападатели се снишиха зад камионетката. Харват и Слоун продължиха да стрелят, за да дадат възможност на пешмергите да заемат по-добра позиция. Последният от екипа им хвърли фрагментираща граната в противниковия автомобил.

— Граната! — извика Харват. — Давай, давай!

Чейс настъпи газта. Излязоха на скорост от кръстовището точно когато гранатата избухна. Зад тях се пръснаха стъкла, а в нощното небе

се издигна дебел димен стълб. След секунди по покрива на автомобила им заваля градушка от метални отломки.

Харват и Слоун бяха елиминирали половината от отряда, поставил клопка на пешмергите им, помагайки им да се измъкнат от убийствената зона. Ако някой от нападателите бе оцелял след експлозията, щеше да му се прииска да не е. В момента разярените пешмерги несъмнено раздаваха възмездие. Нямаше да спрат, докато не изтребят до крак нападателите си. После щяха да изчезнат в мрака, да се разделят и прегрупират в убежището си в покрайнините на града. Двайсет и четири часа по-късно щяха да са напуснали страната. Харват вече не можеше да ги използва; бяха компрометирани. Налагаше се да задейства резервния план.

Някак си бяха забелязали пешмергите. Знаеха ли агентите от пакистанското разузнаване и за Харват, Слоун и Чейс? Дебнеха ли ги и другаде? Нямаше начин да разберат. Трябваше да са готови за всичко. И да зложат своя капан, преди охраната на Якуб да го отведе на безопасно място. Несъмнено вече викаха подкрепления и предаваха сигнал „тревога“ из целия град.

Харват се обади на мотоциклетния си екип и определи местонахождението им на картата на Карачи. Охранителите на Якуб нямаше да го върнат в същата подсигурана къща. Щяха да използват друга. Не че имаше значение. Харват възнамеряваше да го нападне след три пресечки. Якуб не биваше да се измъкне.

Отдалечаваха се от водата към вътрешността на града. Зле. Твърде много едностранни и глухи улици, твърде много складове, сред които да изгубят следите на жертвата. Якуб щеше да потъне вдън земя, а пакистанската разузнавателна агенция да го скрие. Дълго нямаше да се върне в убежището си във Вазиристан — или изобщо нямаше да се появи там. Харват и екипът му имаха последен шанс. Той реши да впрегне всичките си ресурси, за да не го изпусне.

Произнасяйки името на улицата възможно най-разбираемо, Харват инструктира пакистанските си помощници какво иска от тях. От съдържанието на раниците им в момента зависеше оцеляването на САЩ.

Той посочи улицата, приближаваща от дясната им страна.

— Карай натам.

— Дръжте се — предупреди ги Чейс.

Гумите на камионетката взеха завоя с възмутено свистене и Чейс натисна отново газта.

Движеха се по улица, успоредна на тази, която Якуб прекосяваше с ескорта си, но изоставаха. Харват забеляза, че автомобилите пред тях забавят ход.

— Дръжте се — повтори Чейс.

Качи камионетката на тротоара, наду клаксона и изкрещя на минувачите да се отдръпнат.

Присвил очи, Харват се взираше в картата. От радиостанцията долетяха гласовете на пакистанците.

— Пристигнахме — докладваха хорово те.

— Не предприемайте нищо, преди да видите колите им. Ясно? — нареди Харват.

— Ясно.

Харват се обърна към Чейс и обясни:

— След две пресечки свиваме наляво и продължаваме напред с пълна скорост.

— Разбрано — потвърди Чейс.

След две пресечки Чейс върна камионетката на шосето, взе рязко левия завой и пое с мръсна газ към мястото на срещата с Якуб. Непременно трябваше да стигнат дотам, преди агентите от пакистанското разузнаване да слязат от автомобилите.

— Идват — съобщи един от пакистанците по радиото. — Съвсем близо са. Почти са тук.

Няколко секунди настъпи пълна тишина. После се чу команда:

— Сега! Сега! Сега!

Харват си представи какво се случва. Двамата пакистанци свалиха раниците си. Първият изваждаше предмет, наподобяващ голяма черна пита швейцарско сирене. Вдъхновено от „Спайдърмен“, устройството за бързо обездвижване изстрелваше лепкави мрежи от дупките си, които впримчваха осите на автомобила и веднага го застопоряваха на място. По-безопасно и по-ефективно от метални шипове, приспособлението можеше да спре всяко превозно средство от миникупър до шеви събърбан.

Вторият пакистанец носеше две магнетизирани експлозивни устройства, разработени от израелците да убиват ирански ядрени инженери. Когато трафикът забавяше колите на учените, агент с

мотоциклет минаваше край тях, прикрепяше бомбата към превозното средство и се отдалечаваше, преди да избухне.

Според шпионите на Карлтън в колата на Якуб пътуваха двама бойци от Вазиристан плюс шофьор от пакистанската разузнавателна агенция. Двама агенти ги следваха във втори автомобил. Доколкото знаеха, автомобилите не бяха бронирани. Въпреки това Харват се придържаше към мотото на тюлените, че две е едно, а едно — нищо. Предпочиташе да нанесе повече щети от необходимото, отколкото недостатъчно.

Наближеше ли колата на Якуб, първият пакистанец щеше да задейства мрежата за застопоряване и да го спре. Натиснеше ли спирачките вторият автомобил с агентите от пакистанското разузнаване, пакистанец номер две щеше да изскочи от укритието си и да постави една бомба върху шасито му и втора — върху страничния капак. После двамата щяха да се укрият и да детонират бомбите.

Чейс, Харват и Слоун бяха на по-малко от трийсет секунди от тях, когато чуха първата експлозия, последвана веднага от втората.

Свърнаха рязко по улицата и видяха, че планът е проработил. Мрежата оплиташе осите на автомобила на Якуб, а колата зад него гореше. Агентите вътре или умираха, или вече бяха мъртви.

Когато Чейс удари рязко спирачки, Харват бе като лед. Не изпитваше нищо нито към пакистанските агенти, нито към вазиристанските бойци. Те помагаша и закриляха терорист, съучастник в заговор за убийството на стотици милиони американци. Мъжете си бяха изкопали гроб и сега щяха да паднат в него.

Харват и Слоун изскочиха от камионетката, вдигнали своите МР7. Чейс го последва, въоръжен със своя Хоплайт. Заедно се втурнаха към колата на Якуб.

На предната седалка до шофьорската един от бойците на терориста извади пушка с къса цев. Харват видя как дулото се издига над таблото и изкрещя:

— Оръжие!

Изстреля същевременно няколко откоса към предното стъкло и уби мъжа.

Шофьорът се опита да измъкне оръжието си от кобура, но Слоун вече бе стигнала до прозореца му. Изстреля два куршума в главата му, които раздробиха стъклото и го убиха.

Чейс вече връхлиташе срещу него, когато боецът на задната седалка се задейства. Мъжът не дочака да отвори напълно вратата. Стреля й тежките 7.62-милиметрови патрони от автомата му АК-47 излетяха през автомобилната броня. Чейс се прикри между две паркирани коли, за да не го уцелят. Ако не се налагаше да внимават да не ранят Якуб, щеше да стреля и да обезвреди противника.

Добре обученят вазиристански боец се възползва от затруднението на Чейс и продължи да стреля, докато си намери укритие. Престрелките са по-шумни, отколкото мнозина предполагат, а откосите от АК-47 бяха направо оглушителни.

Елиминирал опасността от Чейс, мъжът взе на прицел Слоун, но Харват се появи изневиделица. Беше се придвижил снишен зад горещата кола и сега се прицели и натисна спусъка.

Рукна фонтан от кръв, придружен от експлозия от кости и мозък, щом куршумите се забиха в тила на вазиристанеца и отнесоха окото, зъбите и половината му лице. Изглеждаше, сякаш го е покосил реактивен снаряд.

Харват се промъкна напред, прикрит зад паркирана кола. Не виждаше Якуб. Предположи, че е залегнал на задната седалка и вероятно е въоръжен.

— Горе ръцете! — извика Харват на арабски.

Якуб не се подчини. Харват изстреля три куршума през задното стъкло, което се пръсна на стотици парчета. Повтори отново заповедта на арабски.

Якуб се изправи бавно и вдигна ръце.

Насочил дулото на оръжието си към главата му, Харват приближи до задната врата на автомобила. Кимна на Слоун, която провеси през рамо МР седмицата и извади глока си. Заслепявайки Якуб, лъчът на фенерчето й обходи задната седалка.

— Оръжие! — извика тя. — В скута му!

За трети път Чейс предупреди Якуб на арабски да държи ръцете си вдигнати.

Харват провеси през рамо автомата си и нареди:

— Помръдне ли, убийте го.

И двамата агенти кимнаха.

В скута на Якуб лежеше деветмилиметров пистолет „Берета“. Без да отлепя очи от Якуб и ръцете му, Харват бръкна през счупеното

предно стъкло, отключи вратите и бавно отвори задната до Якуб. Терористът не помръдна.

Приковал го с поглед, Харват се пресегна и взе оръжието. Увери се, че е обезопасено, пъкна го в колана си зад гърба и заповяда на арабски:

— Излез от колата! Веднага!

Якуб се подчини бавно.

Беше едър и грозен. Харват бе висок сто и осемдесет сантиметра, а Якуб — поне с пет повече. Лицето му изглеждаше така, сякаш акушерът го е вадил с щипци за лед — сипаничаво и осеяно с белези.

Харват го завъртя, преви го върху капака на автомобила и го претърси грижливо. Намери арабски мобилен телефон и го подхвърли на Чейс. В далечината проехтяха полицейски клаксони.

Харват извади от джоба си гъвкави белезници, тиксо и черна качулка.

— Подсигурете всичко. Напускаме след четирийсет и пет секунди — каза на Чейс и Слоун.

Закопча китките на Якуб зад гърба, изправи го и го завъртя.

— Знаеш ли кой съм? — попита го на арабски, когато застана с лице към него.

Терористът го огледа изпитателно и отговори на английски.

— Мъртвец.

Харват се усмихна.

— Грешка — отбеляза и главата му се стрелна напред. Кривият нос на терориста изхрущя и се раздробя, облян в кръв.

Коленете на саудитеца омекнаха от болката, пронизала тялото му.

Харват протегна ръка да го подпре. Приведе се напред и му прошепна:

— Аз съм Ангелът на смъртта и ще те отведе в ада, където ти е мястото.

5.

„Флорида“ — подводница с балистични ракети от клас „Охайо“ — плаваше недалеч от пакистанския бряг. Върху корпуса ѝ зад носовия отсек се намираще херметично хале, наречено сухата палуба, откъдето изстрелваха не само миниподводниците за превоз на тюлени, но и бързите им и повратливи надуваеми лодки „Зодиак“. Лодките потегляха и се връщаха, независимо дали „Флорида“ е под или над водната повърхност.

Харват би предпочел да качи Ахмад Якуб на борда чрез подводна маневра, та да го изплаши до смърт и да стане по-сговорчив при разпита. Не биваше да рискува обаче, залагайки на предположението, че терористът ще вдишва спокойно през акваланга, докато го теглят под водата. Ето защо избра друга възможност.

Екип от тюлени от „Флорида“ се срещна с Харват и пленника му край Клифтън Бийч в Карачи. Овързаха Якуб от главата до петите и го сложиха да легне по корем в зодиака. После Харват и тюлените скочиха в лодката и отплаваха в открито море. Чейс и Слоун щяха да се свържат с екипа, ударил под сигуреното убежище на пакистанското разузнаване, да проучат откритите материали, да подготвят доклад и да го изпратят в САЩ. След това частен самолет щеше да ги върне в родината.

С включен двигател с петдесет и пет конски сили близо петметровата лодка пореше с лекота водата, но няколко по-големи вълни я раздрусаха здраво. Всеки път Харват чуваше стенанията на Якуб, чийто счупен нос поемаше удара. Предстояха му обаче далеч по-тежки изпитания.

Разпенвайки водата, „Флорида“ излезе на повърхността — внушителна гледка дори през сивкавозелените очила за нощно виждане на Харват и тюлените. Кормчията на лодката даде сигнал на всички да се подготвят и насочи зодиака към масивния плавателен съд.

След секунди двигателят изръмжа, лодката се плъзна по водата и спря върху „Флорида“. Последваха трескави действия.

Харват извади ножа си и освободи краката на Якуб. Двама тюлени го хванаха под мишниците и го изнесоха от лодката. Тежките резета на люка на подводницата се отместиха със звучно щракане и капакът се повдигна бавно.

Тюлени от Първи транспортен екип излязоха да изтеглят лодката вътре. Единият посочи на Харват екипировката, която бе поискал. Вкараха лодката вътре и бързо изпуснаха въздуха и я сгънаха. Люкът се затвори.

Сухата палуба напомняше самолетен корпус — два метра и половина висока, два метра и половина широка и единайсет метра на дължина. Състоеше се от три отделни рубки, всяка годна за херметизиране. В момента се намираха в „хангара“, където складираха гумените лодки. Пълнеха помещението с вода, когато тюлените напуснаха потопената подводница с екипировката си.

В другия край, срещу люка, се намираше „мехурът“ — херметична плексигласова кабина, издигната над нивото на другите помещения. Когато пълнеха с вода сухата палуба, тя стигаше само до кръста на хората в мехура. Там бяха контролните табла на сухата палуба; оттам членовете на Първи транспортен екип комуникираха с екипажа в подводницата. Когато всички бяха готови, тюленът в мехура предаде съобщение на „Флорида“.

След миг операторът от подводницата ги предупреди, че се потапят. Харват смъкна качулката от главата на Якуб и отлепи тиксото от брадатата му уста. Лентата бе покрита със засъхнала кръв и косми. Якуб разкриви лице.

Сухата палуба не бе ярко осветена, но очите на саудитеца се приспособиха едва след известно време. Първо забеляза, че всички край него носят водолазни костюми. Харват кимна и двамата тюлени, довели Якуб на сухата палуба, също облякоха водолазни костюми, редувайки се да го охраняват.

Харват мълчеше, докато „Флорида“ се потапяше под водата. Облече бавно водолазния си костюм и установи, че в очите на Якуб припламва страх. Нямаше представа дали саудитецът умее да плува, или не. Все едно. Плуването нямаше да е основният проблем на Якуб.

Харват отвори клапана на акваланга и завъртя бутона на регулатора. Той показа с изсъскване, че кислородът е потекъл.

Харват даде знак на тюлените в мехура да започнат да наводняват хангара.

— Какво правиш? — попита с настойчив глас Якуб, щом водата нахлу в кабината.

Харват плю върху водолазната си маска и го погледна:

— Казах ти. Ще те заведе в ада.

Терористът сведе очи. Харват му бе свалил обувките и чорапите още в Карачи. Студената вода покриваше босите му стъпала.

— Какво искаш от мен?

Харват сякаш не го чу. Вдигна маската към светлината, за да провери дали е навлажнил цялата повърхност.

— Отговори ми — настоя саудитецът.

Харват намести грижливо акваланга на гърба си и бавно нагласи ремъците. Едва тогава се обърна към пленника.

— Колко ли дълго задържаш дъха си, Ахмад?

Якуб обходи с трескав поглед тясното помещение. Въпреки ниската температура бе започнал да се поти.

Сухата палуба не беше първият избор на Харват. Предпочиташе да наблъска Якуб в торпедния отсек и да го наводни. По-лесно щеше да изгуби самообладание. Не биваше обаче да го разхожда пред екипажа на „Флорида“. Свидетелите ставаха прекалено много. Белият дом отхвърли предложението и Харват бе принуден да се задоволи със сухата палуба.

Това означаваше или да го заплаши да го удави, или да го заключи в хипербаровата камера, докато от ушите му потече кръв и очите му изскочат от орбитите. Независимо от начина, Якуб щеше да каже на Харват всичко, което иска да узнае.

Всички присъстващи тюлени бяха уведомени кой е затворникът и с какво застрашава САЩ. Освен че не биха разкрили какво смята да прави Харват, те бяха готови и да му помогнат. Имаха зелена светлина лично от президента. Бяха инструктирали Харват съвсем ясно — направи необходимото, за да неутрализираш опасността. И той щеше да направи точно това.

Не страдаше от скрупули да подложи на мъчения отрепка като Ахмад Якуб. Не му беше за пръв път.

Политически коректните кръгове се обявяваха срещу всякакви форми на принуда. Харват обаче оценяваше достойнствата на метода.

Неинформираните често бъркаха крайните техники за разпит от рода на силна музика, лишаване от сън и плесници с изтезание. Това не бяха изтезания. И не принизяваха Америка до нивото на терористите.

Америка би се принизила до нивото на терористите, ако проявяваше същото безмилостно пренебрежение към човешкия живот. В очите на терористите животът бе евтина стока. Америка обаче не споделяше мнението им. В САЩ човешкият живот бе на почит, а защитата му — най-висша ценност. Използването на крайни техники за разпит — дори понякога на изтезания — показваше колко цени Америка гражданите си.

Хората обичаха да говорят за Женевската и Хагската конвенция, но малцина ги бяха чели. Често забравяха и две ключови условия — терористите не бяха подписали конвенциите и не носеха униформи, за да се идентифицират на бойното поле. Те се криеха сред цивилното население, зад жените и децата и следователно нямаха право да се възползват от закрилата на спогодбите.

Във всяка друга историческа епоха биха застреляли терористите на място, вместо да ги откарват на карибски острови, където да ги хранят съобразно религията им — с фурми, мед, зехтин, прясно изпечен хляб — и да им осигуряват достъп до адвокати, вестници, филми, библиотека и футболни мачове.

Терористите бяха решили да обявят война на САЩ и да я водят с ежедневни гибелни атаки. Изопачената им религиозна идеология не признаваше доводите на разума и логиката. Невъзможно бе да ги убедят с факти, че Америка е един от най-силните двигатели на доброто в историята на човечеството. Те бяха готови да убиват невинни мъже, жени и деца, за да наложат волята си на целия свят. Според Харват САЩ и съюзниците им трябваше да изтребят до крак цялата терористична пасмина.

Водата вече достигаше коленете на Якуб.

— Ако си искал да ме убиеш, щеше да го направиш в Карачи — каза саудитецът е фалшива храброст.

На Харват му се стори, че гласът му потреперва. Ала нищо чудно да бе от студа.

— Имаш право — съгласи се той. — Не искам да те убия. Искам да те гледам как страдаш и после да те убия.

Лицето на Якуб се поизопна. Само за миг; после но него пак се изписа предизвикателност. В Сикрет Сървис обаче Харват се бе научил да долавя и най-малките промени в изражението — подсъзнателните издайнически мимики на подложените на напрежение. Обикновено означаваха, че обектът лъже или таи зловредни намерения. Показваха също, че е уплашен до смърт.

Якуб се боеше, но се опитваше да не издава чувствата си. Озърна се.

— Всичко това за един-единствен човек?

Лицето на Харват бе като камък.

— Не за кого да е, Ахмад. Специално за теб. Това те сполетява, когато убиваш американци. Ние не забравяме. Не спираме да ловуваме. И рано или късно откриваме и залавяме плячката.

— Не ти вярвам — каза Якуб.

Водата стигаше до слабините му. Той се повдигна на пръсти. Тюлените, които го държаха за ръцете, го натиснаха надолу. Тялото му се разтреса от студа. Време бе да увеличат натиска.

— Искам да запомниш лицето ми, Ахмад — подхвана Харват. — Разгледай го добре през няколкото минути живот, които ти остават. След като умреш, ще разчленим тялото ти и ще го хвърлим в океана — както направиха с шейх Осама. Ще се погрижим да не отидеш в рая. После ще посетя семейството ти. — Замълча, впил изпитателно очи в пленника. — Съпругите ти, децата ти — продължи. — Ще ги подложат на изтезания и ще ги убият. Всички. След това ще отида при баща ти, майка ти, братята ти и двете ти сестри в Саудитска Арабия. Тяхната смърт ще е по-болезнена от твоята. Докато се гърчат в агония и се молят смъртта да ги отърве от мъките им, ще им обясня, че ти си им причинил адските страдания.

Устните на Якуб посиняха, зъбите му затракаха.

— Проклинам и теб, и страната ти. Теб и американската арогантност. Обречени сте.

Харват пристъпи напред и заби юмрук в гърдите на терориста. Той се сгърчи надве от болка. Харват даде знак на тюлените да го пуснат, сграбчи го за врата и натисна главата му под водата.

6.

Харват задържа главата на терориста под водата, докато въздухът му свърши и той започна да се бори за оцеляване. Да пречупи Якуб изискваше да пречупи идеологическото му желание да умре. Трябваше да поиска да живее повече от всичко друго.

Когато най-сетне извади главата му от водата, саудитецът пое няколко големи глътки въздух и започна да повръща. Харват изчака повръщането да спре и пак натисна главата му под водата.

След малко я извади, позволи му да вдиша и пак го потопи. Повтори същото още няколко пъти. Накрая извади главата му, изчака го да си поеме дъх, за да го чуе, и каза:

— Ще ти дам един шанс, Ахмад. Ако не ми отговориш на въпроса, ще отворим клапите докрай, ще напълним помещението с вода и ще те наблюдаваме как се давиш.

Якуб поклати глава, кашляйки и плюейки вода.

— Тогава, както ти обещах, ще посетя семейството ти.

Терористът поклати още по-категорично глава и повърна морска вода.

Харват зачака, впил сините си очи като две ледени бучки в лицето на Якуб.

— Имаш нещо, което ми трябва — каза той. — Дадеш ли ми го, ще те оставя жив и ще пощадя близките ти. Разбираш ли ме?

Якуб кимна.

— Знам за предстоящата атака, Ахмад. И знам, че ти си част от нея. — Втренчен в терориста, Харват замълча за миг, преди да продължи. — Знам, че Исмаил Кашгари се е обърнал за помощ към теб. Така ли е?

Якуб кимна.

— Какво поиска?

— Хора — промърмори терористът.

— Колко?

— Шестима — отвърна Якуб.

— За какво? — настоя Харват.

— Не знам.

Харват го зашлеви.

— Лъжеш ме, Ахмад. Знаеш какво ще се случи със семейството ти, ако ме излъжеш. Кажи ми за атаката.

— Не знам — повтори упорито терористът, потънал до гърдите във вода. — Беше търговия.

— Каква търговия?

— Помогнах му да намери хора, а той ми плати.

Харват го погледна изпитателно.

— Знаеш обаче каква е целта.

— Америка. Да.

— Затова му помогна.

— Да — кимна Якуб.

— Не попита ли какво нападение подготвят? Не полюбопитства?

Не ти вярвам.

Пленникът повърна отново. Водата приближаваше раменете му.

— Отказа да ми обясни — зъбите му тракаха толкова силно, че Харват се напрягаше да разбира думите.

— Защо?

— Не знам. Каза ми да не питам. Помислих си, че и той не знае... Работи за друг.

— За кого? — попита Харват.

— Не знам.

— Предположи!

— Не знам. Той е уйгур. Китайски мюсюлманин. Познаваме се от джихада. Не знам за кого работи.

Харват смени тактиката.

— Къде са шестимата мъже?

— Късно е.

— Къде са? — повтори Харват.

— Вече са в Щатите.

— Как?

— Не знам. Не уреждах тази част.

— Май не знаеш много, а, Ахмад? Не ти вярвам.

— Кашгари искаше специални хора — поясни терористът. — Образовани. Инженери.

Инженери. По гръбнака на Харват пробягаха тръпки. Терористи, наемащи инженери, означаваше само едно — бомби.

— Откъде са инженерите?

— Не знам.

Играеше си с него. Не му хареса. Пак потопаи главата му под водата.

Якуб беше изнемощял. Не се бори дълго. Харват разбираше, че поема риск.

Извади главата му от водата и изкрещя:

— Това не е игра, Ахмад! Каж ми кои са и откъде са?

Цялото тяло на Якуб се тресеше, обезсилено от студа и липсата на кислород.

— Не знам — повтори той.

— Кое от децата ти, коя от съпругите ти да убия първа?

— Кхурам Ханджур. Кхурам Ханджур — изломоти той.

Харват го зашлеви отново. Изглежда губеше свят от хипотермия.

— Ахмад, кой е Кхурам Ханджур? Ахмад! Ахмад...

Зашлеви го още веднъж и за миг очите на мъжа срещнаха неговите.

— Каж ми кой е Кхурам Ханджур.

— Човекът, който нае инженерите.

— Кхурам Ханджур е наел хората?

Главата на Якуб се лашна настрани. Водата вече стигаше до брадичката му.

Харват го удари пак.

— Ахмад, къде е Кхурам Ханджур?

Нищо.

— За кого работеше Кашгари? Каж ми!

Нямаше смисъл. Якуб бе изгубил съзнание.

7.

*Генералният щаб на Китайската народноосвободителна армия,
Пекин*

Полковник Дзян Шъ мразеше политиците. Малцина притежаваха аналитичен ум. Още по-малко разбираха принципите на войната. Затова настояваше да не се замесват.

Деветчленният Постоянен комитет на Политбюро обаче бе върховният орган на Китайската комунистическа партия и всичко зависеше от решенията му. Шъ нямаше избор, особено след като началниците му издействаха покана от Генералния секретар да изложи лично плана си.

Срещата можеше да се определи и като успешна, и като пълен провал — зависи кого питате. Според полковник Шъ попадеше във втората категория.

Ветеранът полковник Дзян Шъ понастоящем работеше в разузнавателното поделение, известно като Втори отдел. Той приютяваше най-добрите стратегии на Китай, включително Шъ, който оглавяваше програмата за неограничена война. „Снежен дракон“ бе негова идея.

Постоянната комисия на Политбюро основателно се въздържаше да обсъжда нападения срещу САЩ, макар и осъществени от чужди граждани. Излезеше ли наяве китайската връзка, последствията щяха да са съкрушителни. Щеше да избухне ядрена война. Колкото и да повтаряше полковник Шъ непоклатимия си възглед, че САЩ трябва да бъдат принудени да преклонят глава пред Китай, Постоянният комитет на Политбюро отговаряше с безапелационно и категорично „не“.

Шъ се разочарова, но не се изненада. На политиците им липсваше не само далновидност, но и кураж. Той се върна в кабинета си, отвори сейфа си, влезе вътре и подреди „Снежен дракон“ върху купчината с отхвърлени планове, които той и колегите му бяха разработвали през годините. Все някога Китай щеше да се събуди и да осъзнае, че войната със САЩ е неизбежна. Случеше ли се това,

телефонът му щеше да иззвъни. Две седмици по-късно телефонът му иззвъня.

Генералният секретар — поддръжник на Втори отдел и на програмата му за неограничена война — лобираше упорито за нападение срещу Съединените щати. Представяше на колегите си факт след факт. Китай не разполагаше нито с време, нито с възможности. Или щеше да диктува правилата на войната, или да позволи на друг да му ги диктува. И в двата случая тя бе неизбежна. В крайна сметка членовете на комитета се съгласиха. Дадоха разрешение, но при едно условие. Политбюро настояваше преди атаката да евакуират висшия китайски персонал от Америка.

Нямаше абсолютно никакъв начин да го направят, без да рискуват да ги разобличат. Успехът на плана зависеше от това САЩ и останалите държави да повярват, че атаката е извършена от терористи от „Ал Кайда“. Надушеха ли нещо, уличаващо Китай, операцията щеше да се провали.

Шъ и хората му бяха избрали да проведат нападението през септември поради две ключови причини. Първата бе най-очевидна. Удареха ли на 11 септември, автоматично щяха да обвинят „Ал Кайда“. Широката общественост щеше да посочи виновника и без други свидетелства.

Другата причина бе, че нападението, планирано от Шъ, ще все абсолютно хаос в САЩ. Хаосът обаче щеше да е още по-гибелен, ако нанесат удара преди събирането на реколтата. През зимата щеше да настъпи глад и да загинат още повече американци.

Въпреки отличните доводи политиците от Постоянния комитет на Политбюро бяха убедени, че имат по-добра идея. Бяха решили да отложат атаката до Китайската нова година — един от най-големите национални празници, когато милиони китайци от цял свят се връщат в родината. САЩ нямаше да се усъмнят, че влиятелните китайци също заминават. Шъ не беше съгласен.

По време на атаката едва ли щяха да обърнат внимание, но след нея това безспорно щеше да предизвика подозрение. Дори американското правителство да е съсипано, всички разузнавателни агенции по света щяха да разнищават случилото се. И щяха да се съсредоточат на първо място върху времето, избрано за атаката. Нямаше да подминат факта, че съвпада с Китайската нова година и

мнозина от важните китайски клечки в Америка са се спасили като по чудо. В разузнавателния бизнес не съществуваха съвпадения, а признаци за предстоящи по-зловещи събития.

Понеже хората и материалите вече щяха да са в САЩ, отлагането на удара до средата на зимата значеше и повече време за евентуалното разкриване на замисъла. Комитетът обаче не отстъпи. Генералният секретар обяви решението му.

Постоянният комитет на Политбюро планираше да изостави десетки висши китайски служители и дипломати в САЩ, но Шъ все пак не одобряваше идеята им. Погромът 9/11 се отбелязваше ежегодно и бе запечатан в глобалното съзнание. Да се спрат на друга дата беше грешка. Комитетът си правеше оглушки. Наредиха на Шъ да се погрижи ударът на Нова година да успее.

Независимо кога, да организираш нападение срещу Америка на нейна територия бе предизвикателство. Сигурността бе първостепенна грижа на САЩ. Американските служители на реда бяха все по-добре обучени какво да търсят. Дори хората и материалите да пристигнеха нелегално в САЩ и да успеяха да ги укроят, някой нищо и никакъв американски патрулиращ полицай можеше да провали всичко. Всъщност на територията на САЩ не агентите на ФБР и ЦРУ, а обикновените ченгета застрашаваха по-сериозно терористите.

Шъ се бе запознал с историите на членовете на „Ал Кайда“, изпратени от Бин Ладен да извършат нападението на Единайсети септември, и се удивяваше колко пъти са се сблъскали със закона и колко улики са оставили преди драматичния ден. Анализирайки всички подробности от дистанцията на времето, той се чудеше как САЩ не са разкрили заговора. На Бин Ладен му бе провървяло. Планът на Шъ също изискваше известна доза късмет. Той реши да проведе атаката два дни след Китайската нова година.

Щом определи датата, полковникът си уреди среща с колега, отговарящ за един от най-добрите хакерски отряди в армията — „Единица 61398“, базирана в дванайсететажна сграда в неугледен шанхайски квартал. Възложи им задача в дните преди атаката да залезят с брътвежи основните джихадистки страници. Всеки разследващ случая постфактум щеше да повярва, че дирите са били пред очите им. Винаги можеше да се разчита на ретроспекцията.

След като задвижи машината, Шъ се разтревожи за датата. Притесняваше го времето в началото на февруари. „Снежен дракон“ разчиташе на множество удари, нанесени едновременно. Ако някоя клетка се задействаше преди другите или пропуснеше да се задейства, цялата операция щеше да отиде нахалост. Продължи да се надява да се намери начин Постоянният комитет на Политбюро да се вразуми и да одобри първоначалния му план. Тогава нещо се случи.

8.

Нашвил, Тенеси

Вазир Ибрахим не беше глупав. Само виновен би пожелал адвокат. Ако имаха сериозни улики срещу него, вече щяха да са го арестували.

— Знаеш ли какво е това, Вазир? — попита младият детектив, вдигнал лист с вид на официален документ. — Това е полицейски рапорт. Съпругата ти твърди, че я биеш. Какво ще кажеш ти?

Сомалиецът си пое дълбоко дъх и отговори:

— Не е вярно.

— Наричаш съпругата си лъжкия?

— Не казва истината.

— Не си я бил?

— Не я бия — отговори Вазир.

Детективът се усмихна.

— Мисля, че си измет.

Сомалиецът бе виждал и преди такива типажи — гневни, навити отвътре на кълбо като змии. Този бе станал полицай, за да упражнява власт. Отличаваше се с високо самомнение. Тръбеше, че е закрилник на слабите, а всъщност се бе докопал до значката, та безнаказано да дебне хищнически другите. Несигурните мъже, скрити зад фасадата на авторитета, го изнервяха. Получеха ли истинска власт, ставаха опасни. Вазир бе наблюдавал същото често в Сомалия. Америка претендираше, че е по-добра. Той беше научил от опит, че не е така. Хората са хора, независимо коя страна наричат родина.

Мъжът на име Хофман не се държеше като обикновен полицай. Сомалиецът не успя да определи веднага какво разкрива поведението му.

— По-силен ли се чувстваш, когато биеш жена си, Вазир? — попита детектив Хофман.

— Не съм бил жена си, сър.

Хофман прибра документа в папка и извади друг.

— Ислямът оправдава ли побоя над съпругите, Вазир?

Въпросът бе реторичен. Сомалиецът разбра, че детективът не очаква отговор.

— За неверник съм добре подготвен, мисля, по въпроса за исляма и домашното насилие.

Неверник. Интересен избор. Детективът не се определи като юдей или християнин, а с думата, която мюсюлманин би използвал за него. Вазир си обясни враждебността на полицая и поведението му. Младият детектив беше служил в американската армия и вероятно се бе сражавал в мюсюлманска държава. Навярно го бяха ранили. Или бяха убили другарите му. Оказваше се доста по-опасен от обикновен неуверен полицай, скрит зад значката.

— Тъстът на пророка Мохамед нашляпал съпругите му Айша и Хафса, задето го ядосали, нали? — попита той.

След кратко колебание сомалиецът кимна.

— Когато разбрал това, какво направил Мохамед? Разсмял се. Станало му смешно.

Вазир Ибрахим не отговори. Мъжът черпеше информация от хадиса^[1].

— Една нощ Айша излязла от дома им без разрешение и Мохамед я ударил с юмрук по гърдите, нали? Ударил толкова силно любимата си съпруга, че тя изпитала силна болка. Прав ли съм?

Сомалиецът не отговори.

— Коранът разрешава на съпрузите да бият жените си, нали? — продължи Хофман. — Ако биеш жена си, просто се възползваш от правото, което Коранът и хадисът ти дават?

— Не съм бил съпругата си, сър.

— Отегчава ли те темата за домашното насилие? — попита младият детектив и остави документа. — Да я сменим ли? Да обсъдим ли какво смята пророкът Мохамед за деветгодишните момиченца?

Хладното изражение на Вазир Ибрахим и убеждението му, че полицаят не разполага с нищо срещу него, внезапно се изпариха.

Детективът веднага забеляза промяната.

— Какво има, Вазир?

Паника стегна гърдите на сомалиеца.

— Вече не говорим за пророка Мохамед, нали?

— Имаш право — съгласи се детективът. — Говорим за група сомалийци от Минеаполис и за малолетните момиченца, които докарват в Нашвил за секс. Какво знаеш за това?

Вазир извърна поглед и каза:

— Няма да отговарям на повече въпроси.

[1] Хадис (араб.) — устно предание за изказванията на пророка Мохамед. — Б.р. ↑

9.

Подводницата „Флорида“

Харват и тюлените надянаха качулката върху главата на Ахмад Якуб и го пренесоха от сухата палуба във вътрешността на подводницата.

Докато го пренасяха, членовете на екипажа страняха от пътя им. Така, подложеха ли ги на разпит, щяха да свидетелстват, че не са видели нищо. Преоблякоха Якуб в сухи дрехи, закопчаха го с белезници върху койка в частна кабина и го покриха с одеяла. Морски пехотинец остана да го наблюдава. Когато дойде на себе си, му поднесоха топла супа и горещ чай, за да възстановят телесната му температура. Щом тюленът му даде картбланш, Харват започна да разпитва терориста отначало.

Съсредоточи се върху Исмаил Кашгари, китайския мюсюлманин, обърнал се към Якуб да му осигури наемници за атака срещу САЩ. Търсеше несъответствия във версията на Якуб. Проверяваше всяка подробност — как поддържат връзка, къде, кога и колко често се срещат, как прехвърлят парите и колко са му платили. Напълни половин тефтер с бележки.

Час по-късно смени темата и поиска информация за Кхурам Ханджур — човека, наел терористите: къде живее, как да се свърже с него, с кого работи, коя джамия посещава, всичко, за да попълни цялостната картина.

Когато изчерпаха основните сведения за Ханджур, Харват повери разпита на тюлен на име Скобъл и излезе от каютата. Нуждаеше се от шепа аспирина, бутилка вода и чаша кафе.

Надникна в съседната каюта и попита тюлените дали имат витамин М — войнишкия жаргон за мотрин. Един от морските пехотинци му подхвърли шишенце.

Харват изсипа две хапчета в дланта си и върна шишенцето. Благодарил на тюлена и тръгна към столовата на подводницата. Влезе и поиска бутилка вода. На стената висеше плакет, отбелязващ факта, че

„Флорида“ е първата подводница от клас „Охайо“, изстреляла крилата ракета „Томахоук“. В другия край на помещението група моряци гледаха един от любимите уестърни на Харват — „Великолепната седморка“ със Стив Маккуин. Спомни си как някой му бе споменал, че филмът е вторият най-излъчван в историята на американската телевизия след „Магьосника от Оз“.

Служещите във военноморския флот бяха по неволя киноmani. Нямаше кой знае какви други развлечения, когато си на път и не си на дежурство. Като морски пехотинец Харват също бе гледал неведнъж „Великолепната седморка“, но за пръв път го направи с баща си.

Даваха го в малко кино в Сан Диего, където от време на време пускаха стари популярни уестърни. През един съботен следобед с баща му поеха с колата от дома им в Коронадо към отсрещния край на залива. Харват беше деветгодишен.

Филмът разказваше за група наемници, повикани да защитават мексиканско селце от бандити. Селяните бяха земеделци и не умееха да се бият. Наемниците ги научиха.

Бащата на Харват бе тюлен и възприемаше филма като метафора на своето призвание. „Великолепната седморка“ помогна и на сина му да го разбере по-добре. Имаше запомнящи се диалози с хапливи и същевременно затрогващи реплики. Седнал в тъмния салон, Харват наблюдаваше как баща му ги рецитира безмълвно дума по дума. Преживяването му оказа дълбоко въздействие.

През следващите три съботи се връщаха в киносалона. Не помнеше по-щастливи мигове от онези, когато двамата седяха сами в тъмния салон. Не си падаха по спорта а не биваше да обсъждат работата на баща му. Имаха обаче филмите и особено този филм.

Преди да навърши седемнайсет, Харват бе гледал „Великолепната седморка“ повече от двайсет пъти и бе научил репликите наизуст. С възрастта проумя по-дълбокия им смисъл, но една се запечата завинаги в паметта му дори след като баща му загина в тренировъчен инцидент, а той самият стана тюлен.

Обиколи много места по света които му напомняха селцето от филма. Винаги срещаше безстрашни деца. Те се дивяха на оръжията на войниците и искаха непременно да ги пипнат. Какво прави това? Какво прави онова? Въпросите винаги бяха едни и същи, а по лицата на

децата се изписваха усмивки, необичайно широки за мизерните условия, в които живееха.

Тюлените наистина бяха новост на повечето места където ги изпращаха и неотменно привличаха децата. Впечатлени, малчуганите понякога дори пренебрегваха семействата си. Това създаваше проблеми по очевидни оперативни причини, а и нарушаваше баланса който бяха длъжни да поддържат. Ако войниците не внимаваха, местните щяха да ги обвинят, че навлизат в територията им, което би предизвикало опасни последици. Тюлените се нуждаеха от съдействие, а не от негодувание.

В едно село момче бе казало на Харват, че иска да стане смел войник като него, а не страхливец и прост земеделец като баща си. Харват извика преводача и на всеослушание порица момчето. Точно като Чарлз Бронсън от „Великолепната седморка“ обясни на детето, че да носиш пушка не значи да си мъж: да си мъж значи да носиш отговорност. Мъжете от селото, поясни, проявяват истинска храброст. Грижат се за семействата си, дори да не са сигурни дали ще успеят да осигурят прехраната им, всеки ден се трудят неуморно на полето, защото знаят, че семействата им разчитат на тях. Това се нарича кураж.

Момчетата се засрамираха от себе си — както беше редно — и се разотидоха нацупени, оставяйки Харват да размишлява за своя кураж, особено по отношение на трайните връзки.

Той искаше да има семейство, но знаеше, че работата му усложнява положението. Да изчезваш ненадейно посред нощ и да не знаеш кога и дали изобщо ще се върнеш, бе почти непосилно изискване към близките.

Браковете на тюлените често се разпадаха пред очите му. Причината обаче бе в избора на несъвместими партньори. Имаше тюлени със стабилни бракове и всички останали им завиждаха. Харват мечтаеше да е един от тях, ала суровите изисквания на професията му го затрудняваха да създава връзки, камо ли да ги поддържа.

За да се радват гражданите на САЩ на американската мечта, някой трябваше да ги пази. Харват смяташе, че се числи към защитниците. Според него на света имаше вълци, овце и пастирски кучета. Той беше от кучетата пазачи — дори като дете, когато се сприятели със съседското хлапе с умствено увреждане, тормозено от кварталните побойници. Харват не понасяше насилниците, които

измъчват невинните и слабите. Тази нетърпимост бе неотменна част от ДНК-то му. За добро или за зло, винаги постъпваше правилно, независимо каква цена ще плати — а понякога тя се оказваше висока.

Най-дълбоко се страхуваше от провал. Да не съумее да оправдае очакванията на екипа си, на страната си, своите. Това го движеше напред, караше го да впряга способностите си докрай и да ги усъвършенства. Така бе станал толкова добър в професията си.

Разбираше обаче, че ще настъпи моментът за отбой. Не днес, не утре, ала все някога ще се наложи да предаде поста на някой по-млад, по-бърз и по-издръжлив. Вече не беше на двайсет и две. Нещо повече — бе срещнал прекрасна жена с чудесно момченце и започваше да съзира възможност да заживее с тях.

Той развинти капачката на бутилката с вода, лапна хапчетата и пристъпи по-близо до телевизора. Юл Бринър тъкмо се канеше да произнесе крилата реплика. Селските старейшини го попитаха възможно ли е да съществува наемник, който не се интересува от пари, и Бринър отговори, че мъжете, изкарващи си прехраната с оръжие, не са еднакви. Някои изобщо не се интересуват от пари. Някои просто се опияняват от опасността.

Харват изрече безмълвно думите също както правеше баща му, седнал до деветгодишния си син в тъмния кинозалон в Сан Диего. После взе картонена чаша, напълни я с кафе и се върна да нагледа Якуб.

Скобъл излезе от каютата да му докладва. Бе научил подробности за организационната структура на Якуб и как придвижват хора и боеприпаси от Вазиристан. Нищо изненадващо.

Харват му благодари, каза му да продължава и понесъл кафето, тръгна да напише рапорта си.

След като подводницата изплува на повърхността до нивото на перископа и изпратиха шифрованото му послание, Харват взе бърз душ и се избърсна. После намери свободна койка, където да поспи. Помещението бе възтясно, но топло и сухо — петзвезден хотел в сравнение с местата, където му се бе налагало да нощува през годините.

Инструктира Скобъл да го събуди, ако Якуб разкрие нещо полезно за операцията им, затвори очи и заповяда на тялото си да се

отпусне. Съсредоточи се върху дишането. Вдишваше и издишваше бавно, за да заспи.

Съзнанието му се пренесе при четиричленния разузнавателен екип, изпратен от президента в Северна Корея. Опитва се да си представи къде се намират в момента.

Беше участвал само в една операция в Северна Корея и помнеше колко мъчително се разви. Помоли се другарите му да успеят. Необходима им беше цялата помощ, която можеха да получат.

10.

Северна Корея

В Северна Корея всички свободи бяха ограничени, особено свободата на придвижване. При предишните си тайни мисии в комунистическата държава агентът от ЦРУ Били Танг бе организирал нелегална „железница“, с която сновеше от място на място. Бе научил бързо, че в Северна Корея единствено представителите на бюрократичната върхушка вярват в комунистическата пропаганда на правителството — а дори и те я подкрепяха само на думи, за да не ги екзекутират.

Хората са създадени да защитават личния си интерес и севернокорейците не бяха по-различни. Почти всички търсеха възможност да припечелят нещо допълнително. Дори скромна сума бе способна да промени коренно живота им и живота на семействата им. Никой не би отказал, стига да не привлича вниманието на държавните служители.

Гражданите на потисническата комунистическа държава обаче бяха и предпазливи да не попаднат в капан. Танг не създаде мрежата си лесно. Услуга след услуга, плик с банкноти след плик с банкноти — така разширяваше и поддържаше връзките си като лехи в градина. Някои укрепнаха като роднинска близост. Всъщност толкова семейства разчитаха на него, че неведнъж Танг внасяше нелегално в страната свои пари, когато прословуто бюрократичното ЦРУ закъсняваше да попълни оперативния му капитал.

Роден в САЩ, но в южнокорейско семейство, Били Танг бе не само от корейско потекло, но и владееше съвършено езика. Севернокорейците, които вербуваше, не подозираха, че е американец, камо ли агент на ЦРУ. Смятаха го за южнокорейски журналист, работещ за сеулска организация за защита на човешките права. Вмъкваше се в КНДР — или поне така мислеха те — за да описва престъпленията на режима и да ги разобличава пред света.

Севернокорейските му сътрудници поеха сериозен риск, но усилията им се възнаграждаваха щедро.

При всяко посещение Били Танг носеше не само пари, но и лекарства — за понижаване на холестерол и кръвно, инсулин, епинефрин и дори виагра. Смятаха го за ангел на милосърдието и в някои случаи буквално спасител. Колкото повече помагаше на информаторите си и на семействата им, толкова по-предано му съдействаха, поемайки все по-сериозен риск. Някои рискове обаче бяха твърде големи даже за най-приближените му. Затова той започна да отсява сътрудниците си.

За разлика от другите държави, където организираната престъпност се стреми да се внедри в правителството, в Северна Корея правителството се домогваше до организираната престъпност. Дори на върха на тоталитарната хранителна верига животът в „утопичната“ КНДР бе толкова оскъден, че мнозина висшестоящи търсеха начин да допълнят скромните си доходи и да подобрят стандарта на живот на семействата си. С тази цел се обръщаха към организираната престъпност — трафикантите на метамфетамин, опиум, хероин, фалшиви пари и луксозни стоки. Чрез незаконна търговия в хазната на Северна Корея ежегодно постъпваха над един милиард долара. Повечето престъпни групи предлагаха стоката си на чуждестранния пазар, но съществуваше и малобройна подземна общност, провеждаща дейността си в КНДР. Предизвикателството пред Танг бе не да се инфилтрира в местна престъпна група, а да намери такава, в каквато държавните служители все още не са пуснали пипала. Последното, от което се нуждаеше, бе да прави бизнес с кадри на военното командване, дипломатическия корпус или разузнаването. За да вербува подобен човек, най-добре бе да използва посредник.

Когато набеляза един второразреден контрабандист, Танг се представи за южнокорейски гангстер и изкуши младежа с неустойимо предложение. Срещу дрога щеше да го снабдява с нещо изключително трудно достъпно в Северна Корея — истински американски продукти, а не фалшификати. Младият мъж веднага се възползва от възможността.

ЦРУ купи айпадове, лаптопи, ексбоксове, „Джак Даниълс“, американски цигари, смартфони и други желани стоки. Танг предоставяше ограничени количества на контрабандиста. Не искаше

да го превърне в голям играч и да привлече вниманието на по-могъщите групировки, а да създаде зависимост и да възбуди апетита му.

Хлапето не беше глупаво селяче, ала не беше и престъпен комбинатор. Още не. В бъдеще може би щеше да стане. Засега притежаваше необходимата доза смелост и находчивост, за да бъде и полезен, и опасен. Танг смяташе да се възползва в пълна степен и от двете качества.

Само две категории севернокорейски граждани бяха в състояние да си позволят цените на американските продукти, които Танг щеше да внася нелегално — мафиоти и висши държавни служители. Младият контрабандист на име Хюн Сю нямаше такива контакти. Щеше да продава стоките си на следващия в престъпната стълбица. Оттам те щяха да изкачат още две стъпала, удвоявайки и утроявайки цената си, докато стигнат до крайния купувач.

Убедени, че електрониката ще се озове във влиятелни ръце, ЦРУ и Националната агенция за сигурност се погрижиха да я „модернизират“ с най-съвременното шпионско оборудване. Благодарение на Танг и младия му контрабандист разузнаването на САЩ гостуваше тихомълком в домовете на някои от най-могъщите фамилии в КНДР.

ЦРУ започна да провежда брилянтната операция и в други държави. Две години след началото на сътрудничеството с младия контрабандист Танг откри още една полза от нея. Всички севернокорейци мразеха правителството, ала омразата на Хюн Сю се оказва много лична.

Силно подозрителен към всеки, контрабандистът държеше Танг на дистанция. С течение на времето обаче езикът му се поразвърза. Най-сетне една вечер Танг го напи, задръжките му рухнаха и истината излезе наяве.

Родното му село се намирало до военни казарми — особено опасно място да живееш в Северна Корея. Веднъж по тъмно някой започнал да думка по вратата. Гладни войници търсели храна. Бащата на Хюн Сю им обяснил, че семейството няма излишни провизии. Войниците започнали да го налагат с прикладите на пушките си. Майка му и по-голямата му сестра ги умолявали да спрат. И те

наистина спрели, но вместо да тръгнат веднага към съседната къща, изнасилили зверски и двете жени.

Побоят парализирал баща му — смъртна присъда за семейство, принудено да си изкарва насъщния с физически труд. Сестра му не понесла унижението и се самоубила. Не след дълго майка му спряла да се храни. После се залежала. Горяла в треска. Починала уж от пневмония. Хюн Сю знаел истинската причина. Съкрушеното сърце е неспособно да помпа животворяща кръв в тялото.

Бил едва на тринайсет, а светът му рухнал. Чашата преляла, когато баща му го помолил да го убие. Немислима молба, отправена от родител към дете. Хюн Сю не можел да я изпълни. Колкото и трудно да му било да намира храна и да се грижи за баща си, просто не можел да го направи. Обичал баща си. Единствен той му бил останал на света.

После и той си отишъл. Някой, Хюн Сю така и не разбрал кой, направил това, което той не бил в състояние да извърши. Което не искал да направи. Някой от селото издебнал момчето да излезе и удушил баща му, за да го освободи от страданията.

Хората от селото посъветвали Хюн Сю да го приеме като благодеец. Баща му се молел да умре. Сега бил освободен. Синът му също бил свободен. Вече нямало нужда да се превива под бремето на грижите.

Фактът, че животът е толкова обезценен, го поразил до дъното на душата. Вече не можел да живее в селото, особено след като не знаел кой е убиецът.

Събрал оскъдните си притежания и заминал. Загърбил невинността, детството си и нищожното уважение, което изпитвал към властта. Военните и държавниците му станали врагове.

В САЩ Били Танг имаше две малки деца. Не бе способен дори да си представи болката, преживяна от Хюн Сю. Тя обаче осветляваше характера му, а и предоставяше възможност на Танг да го включи по-дълбоко в операциите си и да го използва не само за хранене на местните снабдителни канали с електроника с подслушвателни устройства на Националната агенция за сигурност. Ако някой му бе казал, че младият контрабандист в крайна сметка ще се превърне в най-безценния му сътрудник, Танг не би повярвал. Сега обаче Хюн Сю бе точно това — тяхното спасително въже.

Екипът се отдалечи на пет километра от брега и стигна до укритието преди зазоряване, воден от Джими Фордайс — началника на отряда. Завъртяха часовника. Не говореха и почти не се движеха. Същата нощ Хюн Сю пристигна на мястото на срещата точно навреме. Едва след като Танг се увери, че всичко е наред, и им даде знак, тюлените в камуфлажни униформи излязоха от укритието.

Качиха се в багажното отделение на камионетката, а Танг и Хюн Сю — в шофьорската кабина. И двамата бяха облечени като севернокорейски селяни — с черно кепе а ла Мао, развлечени памучни панталони и провиснала туника.

Под туниката Танг държеше остър като бръснач нож, дълъг единайсет сантиметра. Наричаха го Отанаши но Кен — Тихия меч, на японски. Сгъваемото острие бе разработено за общността на специалните агенти от известния ножар и експерт по близък бой Джеймс Уилямс — малко, за да се крие лесно, и същевременно предназначено за максимално проникване през дрехи и достатъчно дълго да достига жизненоважните органи и да нанася смъртоносни удари. Отанаши но Кен имаше една-единствена цел — да убива възможно най-тихо.

Огнестрелните оръжия бяха отлични за бързо елиминиране на една или повече мишени, но нямаше начин да ги заглушат напълно. Дори пистолетите със заглушител издаваха лек пукот при стрелба. Затова Били Танг предпочиташе ножовете. Те бяха съвършено безшумни. Само жертвата издаваше звук, ала и той можеше да се смекчи, ако човек си знае работата.

Не че огнестрелните оръжия нямаха място в инструментариума на Танг. В джоба на вратата до него лежеше деветмилиметров „Зигзауер“ Р226 за тактически операции със заглушител SWR Trident 9. През петчасовото пътуване щяха да прекосят части от страната, където никога не бе стъпвал. Нямаха представа с какво ще се сблъскат.

Освен оръжията Танг бе снабден и с пачка банкноти, бутилка „Джак Даниълс“, стек цигари и три списания „Плейбой“. В КНДР въпросните изделия бяха равностойни на малко състояние. Озовяха ли се в критично положение, Танг щеше да се опита да ги измъкне с подкуп. Бяха отвъд вражеската линия. Трябваше да избягват стрелбата на всяка цена. Изчезнеше ли полицаи или войник, сигналът за тревога щеше тутакси да прозвучи.

Целта им бе да влязат и да излязат, без севернокорейците да се досетят, че са били там.

Хюн Сю включи двигателя на камионетката. Танг го огледа още веднъж от главата до петите. Младежът превозваше чуждестранни войници — престъпление, наказващо се със смърт — ала изглеждаше съвършено спокоен. Не, помисли си Танг. Не спокоен. Доволен. Така си отмъщаваше.

Младият контрабандист нямаше представа кои са мъжете и защо са тук, но съдейки по вида им, навярно бе предположил, че не са приятели на режима в Пхенянь. Само това имаше значение за него.

Единствената задача на Хюн Сю бе да ги закара и откара. Дотук добре, помисли си Танг. Ако всичко друго минеше толкова гладко, щяха да се върнат в САЩ след няколко дни.

Танг обаче знаеше отлично, че и най-добрите планове на хората и мишките често се объркват. В мрачната кабина той се пресегна към зигзауера и се почуди дали на тази мисия късметът най-сетне ще му изневери.

11.

Подводницата „Флорида“

След четири часа сън извикаха Харват в свързочната зала. Усети как подводницата се издига към повърхността.

— Взимаме ли някого? — попита той младия моряк, провиращ се през тесния люк пред него.

— Не, сър. Оставяме — отвърна морякът.

Нещо подсказа на Харват, че не е необходимо да се интересува кого оставят.

След минута подсиурената сателитна връзка му разкри отговора.

— Чух, че търсите Кхурам Ханджур — каза глас от щабквартирата на ЦРУ в Северна Вирджиния. Принадлежеше на заместник-директора на Управлението Лидия Райън.

Убеден, че Управлението се нуждае от промяна, невъзможна за осъществяване от един-единствен изпълнител, президентът Портър първо реши да назначи Райън за втори директор заедно с ментора ѝ Боб Макгий. Срецна обаче непреодолими затруднения да лансира предложението си. ЦРУ защитаваше ожесточено и територията, и утвърдените си открай време методи на действие. Не обичаше промените и имаше ключови съюзници в Капитолия. Бюрокрацията в Лангли не успя да преглътне новаторската идея за двама директори — при това единият едва трийсетгодишен.

Бързо стана ясно, че няма да я одобрят. За да помогне на президента да запази достойнството си, а и да подкрепи кандидатурата на Макгий за директорския пост, Райън благородно отстъпи и се съгласи да стане заместник-директор на Управлението.

Лично тя смяташе, че се е облагодетелствала от сделката. До голяма степен бе освободена от необходимостта да общува с политиците в Капитолия и имаше възможност да се съсредоточи върху разузнавателните операции, както и върху разчистването на баласта в Лангли, пречещ на Управлението да разгърне потенциала си. Имаше

достатъчно време да стане директор на ЦРУ — ако изобщо пожелае. Сега харесваше своя пост. Вярваше в ЦРУ и във възможността Управлението да заработи още по-добре. Харесваше й да служи на президент, решен да даде на хората на фронтовата линия всичко, от което се нуждаят, за да успеят.

Харват познаваше Райън — висока красива жена с тъмна коса и зелени очи; наполовина ирландка и наполовина гъркиня; способен полеви агент и умел навигатор на персонала и вътрешните механизми на Управлението.

— Какво имаш? — попита я той.

— Кхурам Первез Ханджур, петдесет и седем годишен, движи операциите си от Дубай. Подозират го, че набира наемници за „Ал Кайда“ и други ислямски терористични организации, както и за престъпни групировки в Русия, Южна Америка и Азия.

— Къде в Азия? В Китай? — попита Харват с надеждата да свърже точките.

— Не. Главно в Тайланд. Кое не означава, че не работи за китайците. Просто на пръв поглед няма връзка.

— А отношенията му с Якуб?

— От телефона на Якуб, който си взел в Карачи, успяхме да проследим обаждания до и от Дубай, но още не знаем дали номерата са на Ханджур — отговори Райън. — Националната агенция за сигурност продължава да работи по въпроса.

— А парите? Някакви следи, че между тях са се придвижвали средства?

— Искане ми се да имахме нещо конкретно, но знаеш колко непроницаеми са трансакциите в тези среди.

Знаеше. Да проследиш парите беше сигурен начин да очертаеш схемата на връзките и да разкриеш кой с кого работи. Проблемът в момента беше, че в мюсюлманския свят традиционните банкови преводи бяха загърбени за сметка на така наречената хавала — мрежа от мюсюлмански финансови брокери. В някоя точка на земното кълбо оставяха парите на хаваладар и ги получаваха от друг където и да било. Системата разчиташе на кода на почтеността и я описваха като прехвърляне на пари без движение на пари. Не попълваха дори разписки. Осъществявани чрез лични контакти, операциите на практика бяха непроследими. Водеше се само неофициално

счетоводство, а хаваладарите уреждаха сметките помежду си, разменяйки понякога не пари в брой, а скъпоценни камъни, имущество, дори работници. Системата поставяше в трудно положение служителите на реда и антитерористичните агенции.

— Значи нищо конкретно не свързва Ханджур и Якуб? — попита Харват.

— Още не, но преди седмица разузнаването в Емирствата е задържало хаваладар в Дубай. Обвинили са го в трафик на наркотици. От чужбина му доставяли по море синтетичен канабис и кристален метадон. Обединените арабски емирства наказват сурово наркодилърите. Очаква го присъда от минимум четири до максимум петнайсет години в затвора. Властите не бързат да му намерят адвокат, но той бърза да сключи сделка. Казва им всичко, което искат да узнаят. Разкрил е всичките си клиенти, включително някой си Кхурам Ханджур.

— Набедил е Кхурам Ханджур за купувач на дрога?

— Не. Доколкото разбрахме, Кхурам Ханджур е ползвал услугите му за прехвърляне на средства.

— Знаем ли със сигурност дали това е нашият Ханджур?

— В момента разговаряме с Емирствата.

— Къде държат хаваладара? В Дубай? — попита Харват.

— Така мислим. Скоро ще имаме повече информация.

— Ако той е нашият човек и е в Дубай, за колко време ще го намерим?

— Хората ни там работят по въпроса.

— А слабо място? Какво ще използваме срещу него?

Райън прелисти бележник, преди да отговори.

— Французите и британците също имат досие за Ханджур. Сега го проверяваме, но две интересни неща вероятно ще ни свършат работа.

Тя обясни на Харват за какво точно става дума. Той ѝ каза от какво се нуждае и попита:

— Кога ще успеете да ме откарате в Дубай?

12.

Обединени арабски емирства

Четирийсет и пет минути по-късно Харват стоеше върху горната палуба на „Флорида“ с отряд тюлени и с овързания Ахмад Якуб, чиято глава пак бе покрита с качулка.

За петнайсетина минути всички се натовариха във военния хеликоптер „Сийхоук“, реещ се над подводницата. Хеликоптерът набра височина и пое към самолетоносача „Ейбрахам Линкълн“ — флагмана на Ударна група 9 от клас „Нимиц“, дом на Втора въздушна армада на Американските военновъздушни сили. Освен с предназначения за радиоелектронна борба безпилотни изстребители „Граулър“, „Хоукай“ и „Грейхаунд“, Втора армада разполагаше с четири щурмови ескадрили. Така наречените „Ловци на бегълци“ от Втора изстребителна ескадрила пилотираха „Супер Хорнет“ F/A-18F.

Самолетите за близо 70 милиона долара развиваха максимална скорост от 1190 мили в час, имаха обхват от над хиляда и двеста морски мили и — най-доброто за Харват — двуместни кабинни.

Когато „Сийхоук“ се приземи на палубата на „Ейбрахам Линкълн“ и тюлените свалиха затворника, летящото такси на Харват вече бе заредено с гориво, готово да отлети.

По време на службата си във военноморските сили Харват никога не бе летял със „Супер Хорнет“. Запознаха го накратко с оборудването и му обясниха да не пипа катапултиращата седалка. Облече антигравитационния летателен костюм, качи се в кабината и закопчаха предпазните му колани.

Пилотът се пошегува, че няма да сервира храна и напитки, защото полетът ще бъде кратък. Облеченият в жълта риза офицер на парния катапулт докладва на въздушния командир, даде серия от сигнали и пилотът превключи двигателите на пълна мощност. Двайсет секунди по-късно парният катапулт се задейства и изстреля самолета по палубата на „Ейбрахам Линкълн“ към Персийския залив.

Възможно бе да изискат специално разрешение самолетът да кацне на Дубайското международно летище, но Харват не искаше да разгласява пристигането си в ОАЕ. Реши да се приземят във въздушната база „Ал Дафра“ край Абу Даби, където бе разположено Триста и осемдесето авиационно експедиционно крило на американската армия.

Щом пилотът вдигна капака на кабината, веднага ги обвини пустинна жегата. На пистата ги чакаше един от агентите на Райън в Дубай — Ан Райли-Ливай, привлекателна блондинка със зорки очи. Изглеждаше на около четирийсет и говореше с провлечен тексаски акцент.

— Добре дошъл в Обединените арабски емирства — протегна му ръка тя.

Здрависаха се и Ливай го поведе към паркиран наблизко миниван. Двигателят работеше и климатикът бе включен на максимална мощност.

— Горещо е — отбеляза тя, сядайки зад волана. — Видях три дървета да се бият за куче.

Харват се усмихна.

— От коя част на Тексас си?

— Далас.

— Значи си свикнала с жегата.

Тя поклати глава.

— С такава жегата никога не се свиква.

Харват кимна.

— Е, поне компенсират с удобства.

— Да, с лопата да ги ринеш — засмя се Ливай и посочи голям пазарски плик на задната седалка. — Вътре има обувки и дрехи. Ако не ти станат или ти потрябва още нещо, кажи ми.

Харват погледна плика и ѝ благодари.

— Откога си тук? — попита.

— В Обединените арабски емирства? Почти цяла година. Преди бях в Ирак. А преди Ирак — в Саудитска Арабия и Йемен.

— Някой в Лангли явно те мрази и в червата.

Тя се усмихна.

— Баща ми беше в петролния бизнес. Отраснах в Близкия изток. Езиците са ми стихията. Особено арабският.

— Провървяло ти е, че си в ЦРУ, а не в армията. С такива езикови умения щяха да те изпратят в Южна Америка.

— Такива идиоти ли са?

— Виждал съм доста безумия.

Ливай свърна по частен път и увеличи скоростта.

— Щом не си привърженик на разточителството, какво правиш тук? — попита Харват.

— Тук се води борбата. Йемен, Саудитска Арабия, Йордания, Сирия, Ирак, всички мюсюлмански държави са проядени от джихадисти. Това не е ваканция, а работа. Отивам там, където ме изпратят. За щастие харесвам професията си.

Имаше право. В Близкия изток наистина се водеше ожесточена борба. Допадна му и че Ливай харесва работата си. Войната с тероризма вземаше тежка дан. Освен убитите и ранените, тя унищожаваше бракове и осакатяваше семейства и във военната, и в разузнавателната гилдия. Малцина успяваха да устоят на безмилостните ѝ приливи и отливи.

Духът на Харват обаче още не бе пречупен. И той харесваше работата си, а забележката на Ливай му припомни дървената табела, която висеше до предната врата на дома му — някога собственост на Англиканската църква. На тавана бе намерил дървена табелка с мотото на мисионерите — *Transiens Aduvanos*. „Прекосявам океана, за да помагам.“ Откриваше странно съзвучие с кариерата, която си бе избрал.

Ливай спря пред ниска сграда с пясъчен цвят — базата, където ЦРУ планираше операциите си в района. Тесните прозорци бяха с тъмни бронирани стъкла — да възпират слънцето и да смекчат въздействието на ударната вълна в случай на бомбена атака.

— Всеки ден го проверяваме за подслушвателни устройства — обясни Ливай, паркирайки на място, маркирано с две избледнели от слънцето бели ивици. — Екипът ми го прокара през сито преди четирийсет и пет минути. Чисто е.

Харват взе хартиения плик от задната седалка и влезе вътре след Ливай.

Тя го въведе в конферентна зала, по чиито стени висяха карти на Емирствата и на други държави в региона. Голям плосък монитор бе

окачен на стената в дъното на залата. Вътре ги чакаха трима агенти на ЦРУ.

Харват не остана очарован от посрещаните. Бе настоял Райън да не огласява пристигането му. Обясни, че са му необходими само няколко неща и цялата налична информация. После предпочиташе да действа сам.

Запознаха се и единият агент — мъж на име Коулс — посочи масичката до стената и каза:

— Има кафе, вода, сандвичи.

Харват кимна, взе бутилка вода и сандвич с пуешко и седна до надрасканата конферентна маса.

Коулс свърза лаптопа си с плоския монитор, а Ливай извади малък мобилен телефон и черен американски дипломатически паспорт и ги плъзна към Харват.

— Телефонът е програмиран с няколко номера, вписани като принадлежащи на посолството ни в Абу Даби и на консулството ни в Дубай. Набереш ли ги, ще ти отговаря персонал на управлението. Номерът, записан като телефон за връзка с кабинета на икономическия съветник, звъни на мен. Паспортът ще те спасява от набезите на местните служители на реда, но колкото по-високо по веригата отиваш, толкова по-голям е рискът да те разкрият. Да се надяваме, че няма да ти потрябва. Внимавай обаче как го използваш.

Харват отвори паспорта. От „Карлтън Груп“ бяха предоставили на Управлението актуална негова снимка. Той запомни името, датата на раждане и митническите печати, провери списъка с телефони и кимна. Ливай даде знак да изгасят лампите.

Коулс включи пауърпойнта, подаде ѝ дистанционното и тя подхвана:

— Знам, че заместник-директор Райън те е информирала накратко, но оттогава успяхме да съберем по-подробни данни. Имаме няколко снимки на Кхурам Первез Ханджур, които, както виждаш, не са особено добри. — Тя му ги показва бавно и спря, когато стигна до фотография на друг мъж. — Това е Наджам Фахад. Двайсет и шест годишен. Фахад е хаваладарът, заловен от местните власти. Посочил е Ханджур като един от клиентите си. Националната агенция за сигурност току-що потвърди, че Фахад и хаваладарът на Ахмад Якуб в Карачи са разговаряли по телефона. В момента сме 80 процента

сигурни, че сме попаднали на точния Кхурам Ханджур, така че продължаваме нататък.

Добре, помисли си Харват.

— Нещо друго?

Ливай премина към следващия слайд от презентацията — сателитна снимка.

— Ханджур посещава често историческия квартал на запад от пролива Крик, известен като Бур Дубай. Там има няколко джамии, включително Голямата и Иранската джамия — продължи Ливай, показвайки снимка след снимка. — Има и множество търговски центрове, открити пазари, кафенета и ресторанти, които привличат туристите, Фахад твърди, че няма представа къде живее Ханджур. Винаги се срещали в ресторант „Пътя на коприната“.

Тя превключи на разузнавателна снимка на ресторант на открито и Харват я огледа съсредоточено.

— В хотел ли се намира? — попита той.

— Да. Нарича се „Арабски двор“, но първо искам да ти покажа нещо друго.

Харват кимна.

— Емирствата ни позволиха да претърсим телефона на Наджам Фахад.

— Намерихте ли нещо в него?

— Намерихме всичко. Цялата информация в телефона. Клонирахме го. Така Националната агенция за сигурност успя да го свърже с хаваладара на Якуб в Карачи.

— Браво! Какво научихте? — усмихна се Харват.

— Фахад използва завеса.

— Завеса ли?

— Пласт от законни приложения на Гугъл, Туитър и Йелп, под който се крият тайни приложения.

— Какви?

— Целия списък ли искаш?

Харват поклати глава.

— Само най-важното.

Ливай премина към следващия слайд — снимка от телефона на Фахад.

— Знаеш ли какво е Снапчат?

— Приложение за изпращане на голи снимки, които се унищожават, след като получателят ги разгледа.

— Сигурно имаш деца в пубертета — предположи Ливай.

— Нямам деца.

Темата очевидно бе изчерпана и Ливай продължи:

— Чрез Снапчат се изпращат и снимки и видеозаписи. Подателят решава колко дълго да се гледат материалите, преди сървърът да ги изтрие и скрие от устройството на получателя.

— Тоест те остават в устройството на подателя.

— Да. А нашият приятел Фахад е бил любител на селфитата.

— В прилично облекло, предполагам — пошегува се Харват.

— Ще ти се! Не ги включих в презентацията, но донесохме телефона, ако искаш да ги видиш.

— Не, благодаря. Ще пропусна — отвърна Харват.

— Разумно решение — кимна Ливай. — Добре. Оказа се запознат със Снапчат. А знаеш ли какво представлява Грайндър?

— Не. Изгарям от нетърпение да науча.

— Сам си го изпроси. — Ливай премина към следващия слайд — отново снимка от телефона на Фахад. — Грайндър е приложение, което определя местоположението на потребителя. Позволява на хомо и бисексуални мъже дискретно да си намират сексуални партньори в техния регион.

На много места в Близкия изток хомосексуализмът се наказваше със смърт. Затова хомосексуалните мюсюлмани бяха принудени да вземат мерки за сигурност, съперничейки — в доста случаи наложително — на методите на служителите на реда в държавите им.

Усъвършенствали уменията си да организират тайни срещи, да общуват подмолно и да разпространяват незаконни материали, мнозина хомосексуални мюсюлмани бяха отличници и в бизнеса на хаваладарите. Информацията за Фахад не изненада Харват.

— Какво друго открихте? — попита той.

— Знаеш ли какво означава акронимът PnP?

Той поклати глава.

— Party and Play^[1]. Наричат го още химически сеанс или за кратко — хим. Участниците в „забавлението“ се дрогират, преди да правят секс.

— Фахад, нашият хаваладар и вносител на наркотици, си е паднал по въпросното забавление — заключи Харват.

— Да. И ще се заинтригуваш с кого. — Ливай смени слайдовете и върху екрана отново се появи снимката на ресторанта в хотел „Арабски двор“. — Това е „Пътят на коприната“, където Фахад се срещал с Ханджур. А сега — тя показва нов слайд — гледай! — Снимката показваше голо мъжко тяло от врата надолу. Главата бе изрязана от кадъра. — Това е аватар в сайта Грайндър на един от мъжете, с които е общувал Фахад. Виждаш ли никнейма?

— 1234КРН. Кхурам Первез Ханджур? — предположи Харват. — Не е много оригинално.

— Вероятно е немарливо и същевременно умно. Скоростта на звука е 1234 километра в час.

Харват знаеше от опит, че не бива да подценява мишените си, но все пак беше по-склонен да отдаде никнейма на немарливост.

— Имаме тяло без глава с гениталиите на нашия човек. Това ли е?

Ливай поклати глава.

— Застанал е до прозорец.

— Завесите са спуснати.

— Първо да поговорим за прозореца. Със заострен връх е.

Харват обърна внимание на посочената подробност и Ливай върна снимката с фасадата на хотела с ресторанта.

— Прозорците на хотела са в арабски стил, със заострени върхове.

— Ако не са единствените с такава форма в Дубай, ще ни трябва нещо повече.

Ливай пак показва снимката на мъжа в стаята.

— Спомена, че завесите са спуснати, но не напълно. Над лявото рамо на мъжа има пролука.

Харват се приведе напред да погледне по-добре.

Ливай посочи с лазерна показалка.

— Ето тук.

— Думата „пролука“ е попресилена.

— Увеличиш ли кадъра обаче... ето така — Ливай смени снимката, — става ясно, че снимката е заснета в стая в хотела.

— Какво виждам?

— Срещу хотела се намира Дубайският музей. В двора му има традиционен арабски платноход. През прозореца на хотела виждаме върха на мачтата.

Тя премина към следващия и последен слайд — две снимки една до друга: увеличен кадър на хотелската стая и фотография на кораба отсреща. Нямаше спор. Пасваха свършено.

— Значи Ханджур използва хотела не само за срещи в ресторанта.

— Съдейки по съобщенията в телефона на Фахад, двамата често си организират партита на четири очи.

— Значи френските и британските досиета не грешат за хобитата на Ханджур — отбеляза Харват. — Знаем ли дали се движи с охрана?

— Не мислим. Не се споменава в досиетата. Отговорът по-скоро е „не“.

Харват се съгласи с преценката ѝ. Дори да разполагаше с охрана, Ханджур едва ли водеше телохранителите си на увеселения с дрога и гей секс. Сериозната охрана излизаше скъпо. Ханджур не му изглеждаше чак толкова голям играч. Средствата за самоотбрана обаче бяха друг въпрос.

— Знаем ли дали е въоръжен?

Ливай поклати глава.

— Не знаем със сигурност, но Обединените арабски емирства имат много строг закон, забраняващ огнестрелните оръжия. Една година затвор за всеки куршум, с който те хванат.

— Обединените арабски емирства имат много строг закон и срещу дрогата. Предполагаме, значи, че е въоръжен — констатира Харват. — Има ли военен опит? Арестуван ли е? Водени ли са съдебни дела срещу него?

— Не, доколкото сме осведомени. Вече знаеш всичко, което сме научили за Кхурам Ханджур.

— Кое по-точно последния въпрос — как да го пречупим.

— Тръгваме, когато си готов. Осигурихме ти всичко, каквото си поискал — намеси се агент Коулс.

Харват погледна към Ливай.

— Ще ми показваш ли друго? Или приключихме?

— Приключихме — каза тя и даде знак да включат лампите.

Харват отхапа от сандвича и последва Коулс и Ливай. Излязоха през задния вход на сградата, където се издигаше сглобяема барака. Коулс отвори голямата ѝ ролетна врата. Вътре чакаше черно „Беемве 7“. Коулс извади дистанционния ключ за автомобила и натисна бутона за отваряне на багажника.

Харват надникна вътре и огледа съдържанието. Увери се, че нищо не липсва.

— Отлично. — Захлопна капака на багажника и прибра дистанционното в джоба си. — Обезопасената къща?

Ливай извади карта, посочи къде се намира и изрецитира адреса.

— Въведохме няколко фалшиви адреса в навигационната система. Единият е на дубайска агенция за набиране на сезонен персонал в срещуположния край на улицата.

— А разузнавателните служби на Емирствата? — попита Харват. — Какво сте им обяснили, че правим?

— Знаят, че издирваме заподозрян на име Кхурам Ханджур. Казахме им обаче, че е свързан с руска престъпна групировка.

— И те повярваха?

— Засега да. Затрупахме ги с молби за проследяване на тонове следи. Дадохме им и две украински компаньонки, които работят в Дубай за руската федерална служба за сигурност. Изпратени са да съблазняват влиятелни местни граждани. Вдигнахме достатъчно пушилка, за да им ангажираме вниманието и да си осигурим спокойствие през следващите двайсет и четири-четирийсет и осем часа. Наложил ли се, ще им подхвърлим и друго.

— Следите ни, изглежда, са укрити.

— И последно — заместник-директорът иска контраразузнавателен екип да работи с теб. За всеки случай.

Харват поклати глава.

— Няма начин. Не искам да сплашим Ханджур. Надуши ли нещо гнило, ще побегне.

— Разбирам, но в уравнението има много неизвестни. Не знаем със сигурност дали не се движи с охрана. Колкото и да се старахме, не знаем дали не сме заинтригували местните служби. Не знаем дали „Ал Кайда“ не го следи, за да се увери, че няма друга опаска. Знаем само, че той е единствената ни следа и ако изчезне, всички ще си навлечем големи неприятности.

— Ако наводним зоната обаче, той ще се усети — възрази Харват. — Това е най-важното.

— Няма да наводним зоната. Ще действаме тихомълком. — Ливай замълча, опитвайки се да подбере точните думи, за да изложи становището на Управлението. — Не съм в състояние да те принудя насила. Обясниха ми, че ти отговаряш за операцията. Искам само да се уверим, че докато преследваш Ханджур, никой не преследва теб. Как ти звучи?

Прозвуча му логично, но не му беше лесно да приеме. Предпочиташе да действа сам или в краен случай с професионалисти, които познава. Не познаваше нито един от агентите на ЦРУ тук.

Знаеше, че е способен да залови Ханджур сам, ала объркаше ли се нещо, той щеше да понесе цялата отговорност. А много неща можеха да се объркат. Карачи бе добър пример. Успяха, но само защото бяха включили и други хора. Правило номер едно, когато се готвиш за престрелка: вземи оръжие, за предпочитане две оръжия, и всичките си приятели, които имат оръжия. Харват не знаеше какво му предстои, но знаеше, че не иска отново да го изненадат.

Макар и трудно, той взе правилното — или поне така се надяваше — решение.

— Добре — отстъпи. — Да обсъдим как ще действаме, включително ако нещо се обърка.

[1] Парти и игра (англ.). — Б.р. ↑

13.

Втори отдел, Пекин

Полковник Шъ разбра кой стои пред вратата му още преди да чуе потропването. Димът от цигарата на генерал И Мин-У обикновено го изпреварваше.

— Влез — каза Шъ.

У — едър мъж на шейсет години с кръгло лице, пожълтели от никотина пръсти и изпъкнало шкембе — отвори вратата и се вмести с мъка между ръкохватките на един от възтесните столове пред бюрото на Шъ. Извади пакет цигари и предложи на Шъ. Полковникът поклати глава.

Генералът пхна цигара в устата си и я запали с предишната. Всмукна дълбоко и смачка угарката в пепелника в края на бюрото.

— Трябва пак да пропушиш — посъветва го той. — Умът ще заработи по-бързо.

Сега Шъ тичаше по пет пъти седмично и се чувстваше по-здрав от всякога. Колкото и да уважаваше генерала и начина, по който управляваше Втори отдел, не би се вслушал в здравните му съвети.

Шъ чакаше от няколко часа шефът му да се върне от съвещание и изгаряше от нетърпение да заговорят по същество.

— Как мина?

Генералът избълва две струи пушек от ноздрите си, които се издигнаха към пожълтелите плочки на тавана над бюрото.

— Не особено добре.

Очакванията на полковника се оправдаха.

— В какъв смисъл?

— Генералният секретар е разтревожен, че си изгубил един от агентите си.

Шъ поклати глава.

— Ти им обясни, разбира се, че не аз съм изгубил сомалиеца?

У сви рамене. Думи.

— Операцията е твоя. Ти си отговорен.

— Добре. Аз съм отговорен. Отговорен съм за студентите по инженерство от Емирствата, както и за сомалийските им помощници. Кажете ми сега какво реши Постоянният комитет?

— Обсъдиха много въпроси. Предвид предстоящия колапс на Америка и глобалните икономически сътресения, Китай се запасява тихомълком с храна, гориво и медикаменти.

— Не толкова тихомълком се запасява със злато — додаде Шъ.

Генералът махна пренебрежително с ръка.

— Цената на златото ту се качва, ту пада. Всички купуват. Навсякъде се трупат дългове и вече никой не вярва на валутата. Някои държави си прибират златото, оставено на съхранение в чужбина, защото искат да им е подръка. Не е необичайно, че и ние купуваме злато.

Шъ смяташе, че Китай купува твърде много и твърде бързо. Неведнъж изразяваше загриженост, но никой не го чуваше. Сега обаче това не бе основният въпрос.

— Какво решиха в крайна сметка?

— Някои подозират, че ти си инсценирал проблема.

— Аз ли? — изненада се полковникът. — Абсурдно!

— Моментът е много подходящ, не мислиш ли?

— Смяташ, че бих организиран изчезването на член на ударното звено, излагайки на риск операцията ни и националната сигурност?

— Не — въздъхна генералът, — но аз те познавам. Казвам ти какво мислят те. Искаха атаката да се проведе два дни след Китайската нова година. Ти настояваше за септември. Внезапно са принудени да приемат решението ти. Ти не би ли се усъмнил?

— На мен ми плащат да се съмнявам — възрази Шъ. — На тях им плащат да са политици.

— Но те са отговорни и имат последната дума.

— И какво? Сега ли ще проведем атаката?

— Не — поклати глава генералът.

— Не? Не разбират ли колко голям е залогът? Изгубихме контакт с член на ударната група. Налага се да предположим, че прикритието му е компрометирано и в момента американците изстискват от него всеки грам информация.

— Нищо не сочи към нас.

Шъ разпери смаяно ръце.

— Шестте клетки от ударното звено тренираха заедно. Знаят как ще се проведе нападението.

Генералът кимна.

— Знаят как, но не и с какви средства.

— От сведенията на когото и да било от групата опитният разпитващ би нарисувал по-мащабна картина.

— С приблизителни щрихи — уточни У. — Всеки би успял да нарисова голяма картина. Без подробностите обаче американците нямат нищо.

— Ще имат достатъчно. Затова трябва да ударим. Не го ли направим сега, ще пропуснем шанса си. А ако американците проумеят какво става, ще имат причина да ни нападнат. Длъжни сме да нанесем първия удар.

Генералът всмукна дълбоко от цигарата, издиша облак дим и отговори:

— Комитетът е съгласен.

Шъ ококори очи и зяпна. Поднасяха го.

— Не разбирам. Хем са съгласни, хем не искат да нападнем? Как така?

— Предлагат друг начин.

— Друг начин ли? Какъв друг начин? Няма друг начин. Или атакуваме, или чакаме да ни атакуват.

— Искат да се уверят, че липсващият член на ударната група наистина е компрометиран, преди да дадат зелена светлина за нападение.

Шъ поклати глава. Политици.

— Пропусна четири комуникационни прозореца. Не е проверявал имейла си и не отговаря на мобилния си телефон. Няма начин да разберем какво точно му се е случило. Налага се да предположим, че...

— Комитетът иска да изпратим Чън — прекъсна го генералът.

Шъ се облеци отново.

— Откъде изобщо са разбрали за Чън?

— От генералния секретар. Той обича да се шегува пред приближени, че Чън е китайският Джеймс Бонд.

— Не е Джеймс Бонд — възрази ядосано Шъ. — А генералният секретар не бива да го споменава пред никого.

— Съгласен съм с теб, но стореното — сторено. Генералният секретар и комитетът настояват да използваме Чън.

— Дори след това, което се случи?

— Не драматизирай — упрекна го У. — Те нямат представа какво се е случило. Знаят, че е било инцидент.

— Но ние с теб знаем друго. Знаем, че висш кадър на Комунистическата партия е изнудил съпругата на Чън да преспи с него. Чън разбрал и го убил. Просто го инсценирал като инцидент.

— Правил ли е самопризнания пред теб?

— Не — призна Шъ. — Но и не отрече, когато го попитах без заобикалки.

— Не бива да задаваме въпроси, чиито отговори не искаме да научаваме.

— Както и да е. Той не е готов да се върне.

— Имаме ли друг оперативен агент, толкова добре запознат с Америка и с толкова убедително прикритие? — попита У.

Въпросът бе риторичен. Шъ все пак отговори:

— Имаме няколко.

Генералът го погледна и се усмихна.

— Чън е по-добър от всички. Ще събере необходимата информация и ще направи каквото трябва да се направи. Което ме подсеща за още нещо... — Генералът извади лист от джоба си и го плъзна върху бюрото на подчинения си.

Шъ започна да чете и веднага заклати глава.

— Невъзможно. Няма начин.

У очакваше реакцията му. Заповедите обаче си бяха заповеди.

— От деветимата членове на Постоянния комитет на Политбюро петима имат деца или внуци, учещи в американски университети. Всички ще се връщат в Китай за Новата година.

— Галеници — изпуфтя презрително Шъ.

Така наричаха пренебрежително децата на влиятелните фигури в Китайската комунистическа партия. Генералът не обърна внимание на сарказма.

— Готови са да пожертват китайския дипломатически корпус и другите висши държавни служители. Децата обаче са друго нещо. Ако Чън потвърди, че операцията „Снежен дракон“ е компрометирана, ти

ще проведеш незабавно атаката, но едва след като имената в списъка са в безопасност.

— Уточни „безопасност“.

Генералът замълча за миг, преди да отговори.

— Роднините им искат веднага да се върнат у дома. Очевидно няма как да го направим.

— Очевидно — натърти Шъ. — Американците ще разберат, че се мъти нещо. Как да приберем и петимата, щом...

У бе подготвил отговора.

— Американците не ги следят непрекъснато. ФБР не разполага с достатъчно човешки ресурси да ги наблюдава денонощно. Предполагаме, че в социалните им кръгове има информатори и подслушват електрониката им. Това обаче няма да попречи на Чън да...

— Чакай. Настояват да използваме Чън и за тази операция ли?

— Поставят безопасността на децата си на първо място — отвърна генералът. — Искат най-доброто. Кое то значи Чън.

Шъ и съпругата му не бяха успели да създадат дете. С оглед на работното си време Шъ приемаше липсата като благословия. Разбираше обаче човешкия порив да се закриля потомството — една от малкото слабости на китайските политици, която бе склонен да прости, макар мнозина да разглезваха отрочетата си, докато публично славословеха революцията на Мао и величието на комунизма.

— Ако Чън успее да открие всички... — подхвана полковникът.

— Когато Чън открие всички — поправи го У.

— Добре, когато Чън открие всички, тогава какво? Програмата за дубльорите вече не съществува.

Генералът дръпна бавно от цигарата си. Всеизвестно бе, че американците следят визите на всички китайски граждани, влизащи в САЩ, особено на свързаните с върхушката в Китайската комунистическа партия. В отговор Китай бе създал дублиращата програма. Във всеки университет, където учеше дете на висш функционер на партията, министерството на държавната сигурност изпращаше агент със сходна външност. Когато ги привикваха у дома по дисциплинарни или други причини, които Китай искаше да запази в тайна от САЩ, царчетата вземаха назаем документите на двойника, а той ги „заместваше“ в учебното заведение. Усъвършенстваните

биометрични устройства на американските имиграционни и митнически служби ги бяха принудили да отменят програмата.

Понечеха ли петимата младежи да напуснат страната с един или дори с пет различни самолета, САЩ не само щяха да разберат, но и да започнат да свързват точките и не след дълго въпросите щяха да се отрицят. Китай не биваше да рискува. Втори отдел трябваше да намери друг начин.

След известен размисъл генералът попита:

— Какво ще кажеш за Медуза?

Медуза бе кодово име на агент на китайската армия в югоизточната част на Америка. Шъ сбърчи вежди.

— Ще го използваме да ги изведе от страната и да ги докара в Плантацията?

Плантацията бе китайското разузнавателно поделение в Хавана.

Генералът кимна.

— Там ще ги чака наш самолет.

Интересен план — с едно изключение.

— Медуза ни е подвеждал преди. Ако нещо се обърка, комитетът и генералният секретар ще потърсят сметка от мен и теб.

— Ето защо ни е нужен Чън. Той няма да ни подведе. Ще се погрижи нищо да не се обърка.

Полковникът не бе убеден. Безпокоеше се не само дали Чън ще се справи със задачата; ако наистина бяха пипнали изчезналия сомалиец и го бяха пречупили, американците имаха преднина от два дни.

Да възложат на Чън и двете мисии не бе ефективно, а провалеше ли се, щяха да хвърлят вината върху Шъ. Той погледна началника си и отбеляза:

— Възлагаш твърде големи надежди на един човек.

— Не — поклати глава У. — Разчитам на двама — на теб и на Чън.

— Ако планът се провали и комитетът разбере какво знаем за Чън, с теб сме мъртъвци.

— Тогава се постарай да не се провали и да осъществиш операцията, преди американците да надушат какво става.

14.

Дубай, Обединени арабски емирства

Минаваше пет следобед и прашният Бур Дубай гъмжеше от туристи. Бизнесмените се прибираха у дома или отиваха да пийнат по чаша. Шофьорите на таксите, неуязвими за жегата, караха със спуснати прозорци и качваха или оставяха клиенти пред магазините с пъстроцветни надписи на арабски. Дрехи, бижута и електроника си съперничеха за вниманието на купувачите редом с молитвени килимчета, наргилета и антикварни мебели. Мирисът на Залива се смесваше с ароматите, носещи се от ресторантите.

Едно от първите наблюдения на Харват за Бур Дубай бе, че кварталът не е толкова стриктно охраняван колкото други в града. Нямаше камери по всяка сграда и всяка пресечка. Добра новина. Улесняваше задачата му.

Отново и отново прехвърляше в ума си как най-сполучливо да организира похищението на Кхурам Хан-джур. Да му изпрати покана от Фахад? Дали ще откликне? Дали ще реагира бързо? Кариерата — особено в тайните служби — го бе научила, че хората, склонни към рисковото поведение, са изключително податливи на изкушения. Влече ги самият риск и винаги се стремят да надминат предишната авантюра. Основателно можеше да предположи, че ако Ханджур е в града, ще зареже всичко, за да се позабавлява с Фахад.

Съдейки по акаунта на Фахад в Грайндър, както и от въпросите, които колегата на Ливай му бе задал в затвора, Фахад и Ханджур не бяха контактували от седмица. От Харват се изискваше само да сложи подходяща стръв на въдицата.

С Ливай проучиха всички съобщения, които мъжете си бяха изпращали. След кратко разискване Ливай измисли кратка, но изкусителна покана. Сега оставаше само да чакат. Часовете минаваха.

Свързаха се с Ханджур едва след като пристигнаха в Дубай, провериха подсигуреното убежище за подслушвателни устройства и резервираха стая в „Арабски двор“. Ако Ханджур решише да не отлага

срещата, а бяха още на път от Абу Даби, щяха да пропилят възможността. Съществуваше твърде голям риск, ако му се „играе“, а от Фахад го делят часове, Ханджур да намери друг партньор в Грайндър.

Въпреки тази опасност съобщенията на петдесет и седем годишния Ханджур подсказваха, че има слабост към двайсет и шест годишния Фахад. Харват предположи, че е нещо като афинитета на възрастните хетеросексуални мъже, блазнеци се от два пъти по-млади жени. Не беше сигурен, но се надяваше да излезе прав и хипотезата му да проработи в тяхна полза.

Когато клонираният телефон избръмча, Харват и Ливай веднага зарязаха всичко и прочетоха съобщението. Ханджур искаше да се срещнат. Беше написал: „ПК @1800“.

— „Пътят на коприната“ в 1800? — попита Ливай.

Харват кимна.

— Шест следобед в „Пътят на коприната“.

Започваха. Ханджур бе налупал стръвта, но сега настъпваше моментът за истинската работа. Най-големият проблем с Бур Дубай — като изключим трафика — бе липсата на паркинги. Пиколата в „Арабски двор“ откарваха и докарваха автомобилите на клиентите, но Харват не би заложил на карта операцията си, разчитайки на експедитивността на хотелския персонал.

Той оцени възможността един от екипа им да остане в колата и това му припомни за пореден път предимството на съвместната работа. Ливай и ресурсите ѝ бяха неоценими.

Освен че остави човек в беembeто, тя разположи двама съгледвачи на улица „Ал Фахиди“, където се намираще хотелът. Задачата им бе да наблюдават за Ханджур и да преценят дали е сам. Ливай изпрати и мъж и жена в ресторанта, уж за дълга вечеря на маса, откъдето виждаха всеки влязъл и излязъл.

Не действаша безшумно както си представяше Харват, но постъпваха разумно, а Ливай познаваше отлично персонала си.

Най-сериозното предизвикателство бе къде и как да заловят Ханджур. Бур Дубай приличаше много на Френския квартал в Ню Орлиънс, но три пъти по-многолюден. Нямаше как да паркират, да го натъпчат в багажника и да потеглят, без никой да забележи. Дори да

успееха да го упоят с рохипнол, пак щяха да се затруднят да го изведат от ресторанта и през хотела, без да привлекат внимание.

Ханджур трябваше доброволно да им свърши работата — да падне сам в ръцете им. Идеята най-сетне осени Харват и той я сподели с Ливай. Първите й думи бяха:

— Какъв е план Б?

Не прозвуча като вот на доверие.

Успя да я убеди обаче, обяснявайки й подробностите. Не че нямаше да подготвят план Б. Подготвиха и план В, Г и Д. Проваляха ли се и те, щяха да преминат към план М — „Мамка му, ще импровизираме“. Понякога, колкото и да се опитваш да предвидиш всяка възможност, нещата просто се объркват. В такъв случай събитията обикновено се развиват бързо. Тогава разчиташ на опита и на обучението си и впрягаш способностите си, за да постигнеш целта. Често изникваха непредвидени обстоятелства. Харват се надяваше този път да му ги спестят.

В шест без седем минути им се обади, че мъж, отговарящ на описанието на Кхурам Ханджур, току-що е паркирал пред хотела. Предал на пиколото белия си мерцедес и влязъл вътре. Бил сам.

Докато съгледвачът обясняваше как е облечен Ханджур, Ан Ливай съобщи на другите от екипа — първо на двойката в ресторанта — че мишената е пристигнала.

После се обърна към Харват:

— А сега какво?

— Сега ще чакаме — отговори той.

Хотел „Арабски двор“ бе построен около просторен атриум със стъклени асансьори, които се изкачваха пред очите на посетителите. Така Коулс, седнал в приземното фоайе, успя да проследи как Ханджур прекосява мраморната зала, качва се в един от асансьорите и се отправя към нивото на „Пътят на коприната“. След като докладва движенията на мишената, той се облегна назад и се престори, че отпива с наслада от кафето си, продължавайки да наблюдава зорко фоайето и главния вход на хотела за нежелани гости.

— Прихванахме го — съобщи агентката в ресторанта по блутут слушалката, пъхната в ухото й. Видя как Ханджур поговори със салонната управителка и се настани до маса близо до прозорците.

Ханджур бе олисял мъж, среден на ръст и кльоцав. Късо подстриганата му черна брада очевидно бе боядисана. Носеше стилни очила без рамки, панталони в цвят каки, бяла копринена риза с къси ръкави и меки мокасини. Върху дясната му китка проблясваше голям златен „Ролекс“, златен пръстен с печат красеше лявото му кутре. Нямаше други бижута и на пръв поглед ръцете му бяха празни.

Поръча джин с тоник и огледа залата, докато отпиваше от чашата, чакайки компаньона си. Младите агенти от ЦРУ го следяха с периферното си зрение, преструвайки се, че са погълнати един от друг. Последното, което искаха, бе да се досети, че го следят.

Когато часовникът на телефона му показа две минути след шест, Харват изпрати снимка на Ханджур — възглавница върху разтурено легло. Върху възглавницата бяха подпрени две малки найлонови пликчета, привидно пълни с метадон и синтетична марихуана. Имаше и кутия с презервативи и червена роза. Текстът гласеше лаконично „501“ — номера на стаята.

Ханджур извади телефона си от джоба и прочете съобщението. Извади портфейла си, остави няколко банкноти за сервитьорката и отиде при салонната управителка. Размени няколко думи с усмихнатата жена и ѝ даде бакшиш. Излезе от ресторанта. Агентката на ЦРУ докладва на Ливай, а тя на свой ред алармира Коулс във фойето да наблюдава асансьорите. Повдигнал чашата с кафе пред устните си, Коулс насочи вниманието си към асансьорите и описа стъпка по стъпка какво вижда, завършвайки с:

— Асансьорът спира на петия етаж. Той слиза. Тръгва към вас.

Ливай погледна към Харват и каза:

— Идва.

Вратата беше открехната. Влезеше ли, Ханджур щеше да прекоси късия коридор с тъмната баня вдясно. Нощните лампи бяха включени, но покрити с червени кърпи, за да светят приглушено в хармония с духа на рандевуто. Носеше се аромат на благовонна свещ, за да изглежда, сякаш Фахад се опитва да прикрие, че вече е започнал партито и е готов да премине веднага към „играта“. Завивката лежеше на пода пред леглото. Радиото свиреше тихо.

Приглушена светлина, благовонни свещи, отметната завивка и музика — декорът бе предназначен да извади Ханджур от равновесие, да подсили в съзнанието му картината, която иска да види.

Сега оставаше само да влезе през вратата. И той го направи.

15.

Кхурам Ханджур побутна леко вратата и се вмъкна в стая 501. Видя завивката на пода до леглото. Обърна се и заключи вратата.

Свали си обувките и започна да си разкопчава ризата, шепнейки на арабски. Захвърли я на пода и пристъпи в спалнята, където видя Ан Ливай. Държеше „Зигзауер“ Р226 със заглушител — оръжието, използвано често от тексаските рейнджъри и морските пехотинци. Дулото му сочеше право към него.

Ханджур се завъртя да побегне, но в същия момент Харват излезе от тъмната баня и също насочи пистолет към него. Този обаче изглеждаше различен, сякаш излязъл от научнофантастичен филм — с правоъгълна цев с ярка бяла светлина и два интегрирани лазера.

Преди Ханджур да осъзнае, че гледа към най-съвременния модел тазер, Харват натисна спусъка. Оръжието нанесе токов удар, който сгърчи мускулите на Ханджур, вдърви тялото му и той залитна напред. Строполи се по лице на пода и Харват се хвърли върху него.

— Излизаме след деветдесет секунди — каза той, закопчавайки китките и глезените на Ханджур в гъвкави белезници.

Ливай запуши устата на Ханджур с тиксо, изправи се и даде сигнал на екипа да премине към следващата фаза.

Докато Харват доовързваше пленника, Ливай извади обемист сандък с твърди стени от килера. На стратегически места бяха пробити дупки, покрити с фина марля, боядисана в същия цвят като сандъка. Той имаше здрави колела, предвидени за над сто и петдесет килограмово оборудване, далеч надхвърлящо теглото на Ханджур. Ливай го обърна настрана, разкопча ключалките и отвори капака.

Ефектът от тазера не трае дълго. Обезвредиш ли обекта, трябва да действаш бързо. Точно това направи Харват. Щом Ливай отвори сандъка, Ханджур разбра какво го чака и започна да се мята диво като риба върху сгорещен от лятното слънце кей.

Смяташе се, че от пет до седем процента от населението на земята страда от тежка клаустрофобия. Британските и френските

досиета посочваха не само сексуалните наклонности на Ханджур, но и факта, че вероятно се ужасява от тесни пространства. Реакцията му при вида на сандъка потвърди предположението на Харват.

Силните му ръце стиснаха врата на Ханджур и не го пуснаха, докато не спря да се съпротивлява.

Харват кимна на Ливай и двамата вдигнаха Ханджур и понечиха да го сложат в сандъка. Той веднага се замята отново — опитваше се да се освободи от белезниците, извиваше тяло, надаваше писъци, заглушени от тиксото върху устата му. Харват даде знак на Ливай да го оставят на пода.

Приблужи лице до Ханджур и каза:

— Ако се бориш, ако гъкнеш дори, ще напълня сандъка с камъни, ще изрежа дупка в ъгъла и ще те хвърля в пролива. Ясно?

Ханджур погледна към сандъка и после пак се втренчи в Харват. Поклати диво глава.

— Кхурам, не преговаряме — каза Харват. — Ще влезеш в сандъка и повярвай ми, в момента имаш по-сериозни грижи. С две думи — ще го направим по лесния или по трудния начин. От теб зависи.

Ханджур продължи да клати бясно глава.

Харват подаде тазера на Ливай и грабна тиксото. Отлепи ивица от ролката и ѝ даде знак да задейства електрошока.

Новият токов удар вкочани тялото на Ханджур и той отново нададе приглушен писък. Когато мускулите му се поотпуснаха, Харват сгъна коленете му пред гърдите, претърколи го на една страна и започна да го увива с тиксото.

Почти веднага Ханджур се замята. Харват се задейства още почевръсто. Ако някой бе чул крясъка на Ханджур при първия токов удар, нищо чудно да бе алармирал охраната. Възможно най-бързо трябваше да напуснат хотела.

С помощта на Ливай скръстиха ръцете на пленника пред гърдите и с втора ролка тиксо го мумифицираха в ембрионална поза. Сега го вдигнаха по-трудно, но се справиха и го сложиха в сандъка. Той се въртеше диво наляво и надясно, но затвореният капак щеше да притисне рамото му и да го усмири.

Преди да го захлопне, Харват му напомни за последен път какво ще се случи, ако не им съдейства.

— Помръднеш ли, издадеш ли звук, отиваш на дъното на пролива. Разбра ли?

Ханджур не отговори. Нямаше нужда, фактът, че спря да се мята, бе достатъчно красноречив.

Харват затвори и заключи капака, докато Ливай бързо избърса повърхностите в стаята, за да заличи отпечатъците им. Прибра ризата и обувките на Ханджур в чантата си и уведоми екипа, че тръгват. Агентът на стълбището им докладва, че коридорът е чист, и те излязоха от стаята.

Харват влачеше сандъка по коридора с ярък килим. Вървяха към служебния коридор, където друг човек на Ливай ги чакаше в товарния асансьор. Увериха се, че долу е чисто и беемвето е на товарната рампа, влязоха в асансьора и натиснаха бутона за приземния етаж.

Там ги посрещна Коулс и помогна на Харват да прокара сандъка през служебния вход и по рампата. Натовариха го в багажника на джипа. Харват седна отпред, а Ливай — зад него. Коулс се настани зад шофьора.

Потеглиха тихомълком от товарната рампа, прекосиха алеята и изчезнаха в сгъстяващата се бурдубайска нощ.

16.

Северна Корея

По време на петчасовото пътуване екипът на операция „Златен прах“ се опита да поспи, но сънят им бе неспокоен. Севернокорейските шосета бяха ужасни. Успееха ли да се унесат, камионетката затъваше в бразда или огромна дупка и разтърсването ги събуждаше.

Стигнаха местоназначението — най-обикновена табела, съобщаваща, че до следващото населено място остават сто километра — и слязоха от автомобила. Били Танг обсъди с Хюн Сю откъде да ги вземе, а тюлените се разгърнаха и заеха стрелкова позиция.

След като уточниха подробностите, Били се сбoguва с Хюн Сю и се присъедини отново към отряда, Фордайс определи местоположението им на картата и го сравни с данните от джипиеса. Чакаше ги дълъг път, а скоро щеше да се развидели. Трябваше да тръгнат възможно най-бързо.

Изчакаха Хюн Сю да потегли и шумът на двигателя да заглъхне. После почакаха още малко.

Оставиха тъмната корейска нощ да ги обгърне, запознавайки се с всеки неин звук. Най-сетне Фордайс даде сигнал на хората си да тръгват.

Щяха да прекосят няколко стръмни гористи възвишения и планинския скат, обграждащ целта им — тясната долина, частично скрита от сателитите. По план трябваше да намерят и да прекарат деня, събирайки сведения. После щяха да се върнат на мястото, където Хюн Сю щеше да ги чака, за да ги откара обратно до брега. Там щяха да се свържат с миниподводницата и да се върнат на „Тексас“, където да подготвят обстоен доклад и да го изпратят в САЩ.

В началото на пътя им земята бе покрита с меки борови иглички, които напомняха на Фордайс за Пенсилвания. Ако лабрадорът му Бейли беше с него, би си представил за миг, че са на нощен лов. Не след дълго обаче теренът започна да се променя.

Макар да бяха в отлична физическа форма, стръмнините, съчетани с четирийсетте килограма екипировка, която носеха, усложняваха изкачването.

Пиеха вода от раниците „Кемълбек“ през тръбички, прокарани през ремъците, а пушките им със заглушители бяха готови за стрелба, Фордайс, Джонсън и Тъкър носеха карабини „Хеклер и Кох“ 417, а Танг — автомат М4.

Бяха избрали маршрута не защото предоставя най-добър изглед, а понеже е най-тежкият и се надяваха да е най-слабо охраняваният подстъп към долината.

Фордайс свери отново посоката в джипиеса и за хиляден път преговори мислено мисията.

Според данните на ЦРУ Китай обучаваше десантници от другата страна на планината, към която вървяха. Описваха отряда не толкова като щурмова сила, а като войници, подготвени да нахлуят в САЩ след първоначалната атака. Никой обаче сякаш не знаеше какво ще представлява въпросната атака. На Фордайс и екипа му бяха обяснили само, че целта на нападението е да се изтребят най-малко 90 процента от населението на САЩ.

Когато им съобщиха, че ги изпращат в „провинциална Северна Корея“, тюлените заклатиха глави. В Северна Корея почти всичко беше провинция. В цялата страна почти не съществуваха модерни селища, като изключим малкото големи градове. КНДР бе поредното свидетелство за провала на комунизма. Държавата олицетворяваше нищетата и човешкото страдание.

Населението на КНДР гладуваше. Телата, изтегляни от реките след наводнения, и момчетата, извадили късмет да избягат живи, бяха средно с десет сантиметра по-ниски и тежаха с петнайсет килограма по-малко от връстниците си в Южна Корея. Поради умствено изоставане, предизвикано от недохранване в детските години, четвърт от мъжкото население на КНДР бе негодно за военна служба. От гладна смърт умираха дори жители на най-големите градове като Пхенян, Кесън и Чхънджин.

„Свободните“ хора гладуваха, но „враговете на държавата“ бяха подложени на още по-нечовешки тормоз. Носеха се десетки истории за варварското отношение на Северна Корея към затворниците.

Стотици хиляди умираха бавно в тайни затворнически лагери из страната — мнозина изпратени там без съд и присъда. Като част от системата за групово наказание, наречена „вина по обвързаност“, изпращаха в затворите роднини, деца и цели семейства. За да „почисти кръвната линия“ на „злодеите“, режимът в КНДР често преследваше потомците на „престъпниците“ до трето коляно.

Надзирателите принуждаваха затворничките да изкопават собствените си гробове и ги изнасилваха брутално. Често в насилието се включваха и държавни служители. После пребиваха жените до смърт с чукове или тояги, хвърляха ги в гробовете и ги заравяха, за да прикрият зверството.

Освен на изнасилване и насилствена смърт затворниците бяха подложени на побои, глад и други немислими изтезания. При мисълта за тях стомахът на Фордайс се преобръщаше. Знаеше, че и другарите му изпитват същото. Всяка мисия изискваше хладнокръвие и себевладеене, особено тази. Нямаше съмнение какво ще сполети четирима тежковъоръжени американци, ако севернокорейците ги заловят.

САЩ щяха да станат жертва на пропагандно очерняне, а военнопленниците — Фордайс и хората му — да бъдат подложени на нечувани изтезания. Четиримата от екипа бяха сключили негласно споразумение. Ако нещата потръгнат зле, да се постараят да не ги заловят живи. Задачата на Фордайс обаче бе да се погрижи мисията да протече гладко.

За да разберат каква атака им подготвят, САЩ трябваше да узнаят възможно повече за китайските десантници. За какво се обучават? Защо са в Северна Корея, а не в Китай? Дали обучението разкрива естеството на атаката? Използват ли екипировка или техника, прилагана при биологическа, химическа или ядрена атака? Списъкът с въпроси бе безкраен.

Не беше безкрайно обаче времето, с което разполагаха Фордайс и екипът му да приключат мисията. Бяха инструктирани да влязат, да съберат разузнавателна информация и да излязат. Нямаше буфери за грешки и всяка секунда щеше да е от значение.

Тясната долина, накъдето вървеше отрядът, се намираще на близо триста километра от брега. Според експертите от националното разузнаване севернокорейците бяха затулили част от нея със

застъпващи се мрежи, окачени върху високи пилони. Нямаха представа обаче какво се крие под тях и отрядът бе изпратен да разбере именно това.

Фордайс спря хората си в края на гората, където сухи сипеи замениха боровите иглички. Искаше да им даде известно време да хапнат и да отдъхнат, преди да се заизкачват отново и да прекосят хребета.

Хапна кашкавал и наденички — предпочитаната му закуска по време на мисия — разглеждайки снимки на терена. Търсеше мястото, където смяташе да превалят билото и да се спуснат надолу.

Част от долината бе засята с някаква зърнена култура; в западната ѝ страна лъкатушеше поток, широк около двайсетина стъпки. В САЩ никой не успя да отговори на въпроса докъде ще се наложи да слязат, за да видят ясно какво има под мрежите. След известно време щяха да изгубят укритието на скалите и дърветата и да се озоват сред висока трева. А за разлика от дърветата и скалите тревата се движи, когато минаваш през нея.

Фордайс не се боеше да поема рискове. Бе готов на почти всичко, ако е наложително, но не искаше да излага хората си на излишна опасност. Бездруго вече бяха поели достатъчно голям риск. Ако информацията на ЦРУ бе вярна, не след дълго щяха да се натъкнат на севернокорейски патрули. Най-много го тревожеше възможността да водят кучета. Тогава наистина ги очакваха сериозни неприятности.

Докато неприятностите не се материализират обаче, Фордайс не искаше да се бои от тях. Имаше предостатъчно грижи. Погледна пак картата и даде сигнал на екипа си, че е време за тръгване. Когато всички бяха готови, ги поведе извън гората към хребета.

Напредваха бавно по ската, покрит със ситни камъчета и глинести шисти. Все едно се катереха по планина от перца за китара. Току се плъзваха и изпод обувките им шурваше лавина от чакъл.

Фордайс промени посоката и през сивкавозелената мъгла на очилата за нощно виждане се опита да намери по-стабилна пътека, която да ги изведе до било, осигуряващо естествено укритие. Нямаше смисъл да стигнат до върха и китайските или севернокорейските постови да ги забележат на откритото.

Докато се катереха, Фордайс следеше непрекъснато и времето. Трябваше да превалят хребета и да се спуснат от другата страна, преди

слънцето да изгрее. По сателита бяха определили три потенциални места за тайно наблюдение. Докато не го видеха със собствените си очи обаче, нямаше начин да се уверят, че мястото наистина е добро. Разтревожен, че се бавят, Фордайс ускори ход.

Спря точно под билото. Посочи към Лес Джонсън, чието лице бе покрито с камуфлажна боя както на всички, и му даде знак да пропълзи и да погледне отвъд.

След петнайсет минути Джонсън се върна.

— Сигурен ли си, че сме на точното място? — прошепна той.

— Сигурен съм, разбира се — отговори Фордайс. — Защо?

— Долината е черна като катран.

— Вероятно не използват осветление, за да не издават местоположението си.

— Или сме сбъркали мястото — ухили се Джонсън.

Фордайс му показа среден пръст. Бяха на точното място, но Джонсън обичаше да остроумничи. Баща му бил изпълнителен директор на завод за върхни облекла в Мейн. Ако бе тръгнал по неговите стъпки, навярно е щял да заеме поста му. Джонсън обаче не бил скроен за корпоративния свят. Бил палав тийнейджър, истински размирник. Баща му явно не успял да му стегне навреме юздите. Едва когато го изключили от трети частен колеж и преживял сериозен сблъсък с фрийпортското полицейско управление, Джонсън осъзнал, че трябва да се вземе в ръце.

Полицейският началник бил треньор на Джонсън в Малката лига, преди родителите на момчето да се разведат и то да тръгне по пътя, който не води до нищо добро. Началникът обрисувал с грозни краски мястото, където Джонсън ще стигне, ако не коригира своевременно курса. Запознал го и с тюлен, набиращ в Портланд доброволци за морската пехота. Дали защото се оказало, че са имали сходни проблеми в юношеството, или понеже харесал прямотата на тюлена и какво е постигнал в живота, след четирийсет и осем часа Джонсън подписал съгласие, че постъпва в армията, качил се на кораба и останалото е история.

Фордайс му показва на картата първото набелязано място за наблюдателен пункт и му даде знак да си отваря очите на четири. Заети с еднообразна дейност, сетивата лесно се притъпяваха и пропускаха важни ориентири. Време бе да наострят зрение и слух. Не се знаеше

какви препятствия и противопехотни устройства ги дебнат по склона, заложени да предотвратят точно това, което правеха.

Запускаха се по-бавно и бдително. Внимаваха да не вдигат никакъв шум и да не събарят камъчета по ската. Трябваше да са като призраци и те се превърнаха в призраци.

Когато стигнаха първото място за наблюдение, веднага разбраха, че няма да им свърши работа. На сателитната снимка изглеждаше добре, но от едната страна бе твърде открито. Не си струваше дори да разискват въпроса, Фордайс показва на Джонсън къде е следващото място и тръгнаха към него.

То се оказа по-добро, но не много. Ако някой се появи на хребета зад гърбовете им, щеше да ги забележи. Не си струваше риска, Фордайс си погледна часовника. Не сполуче ли и с третото място, щеше да се наложи да импровизират, притиснати от времето. Показа на Джонсън накъде да се движи и пое след него. Фордайс си напомняше да не бърза и да стъпва внимателно.

Третото място се оказа далеч по-добро от предишните две. По средата на склона обаче и леко вляво сякаш имаше идеално убежище.

Фордайс привлече вниманието на Джонсън и му го посочи. Предоставяше им по-широк обзор към долината и по-сигурно укритие, защото бе заобиколено от дървета. Джонсън кимна и ги поведе натам.

Няма свършени скривалища, но това покриваше почти всички критерии на Фордайс. Както обикновено, той пое първия караул. Дългото и тежко изкачване ги бе изтощило.

Другите от отряда извадиха храна от раниците си или се опитаха да подремнат, а Джими Фордайс погледна към долината през мерника на компактния си М4 „Еймпойнт“. Нищо не помръдваше. Цареше непрогледен мрак.

Фордайс опря оръжието си в гърдите и провери видеокамерата. Пентагонът искаше възможно най-много снимки. Имаше допълнителни памет карти, антирефлексни телеобективи, заредени батерии, кафеникави парчета брезент, с които да увие камерата. Малко природни обекти отразяват светлината. Ако оборудването им проблеснеше дори за кратко, играта приключваше.

Фордайс прибра камерата в калъфа и тъкмо затваряше тихо ципа, когато му се стори, че чува звук малко по-надолу по хълма. Ръцете му

веднага потърсиха оръжието. Вдигна го, опря приклада в дясното си рамо и се опита да определи откъде долита шумът.

Дулото на карабината му описа бавен полукръг. За миг се почуди дали слухът не му е изиграл номер. После чу отново звука. Несъмнено имаше нещо там. Движеше се нагоре към тях. Много тихо той предупреди другарите си.

Всички взеха внимателно оръжията си, заеха стрелкова позиция и включиха очилата си за нощно виждане. Тюлените се прицелиха с карабините си, а Танг — със зигзауера със заглушител. За близък бой предпочиташе пистолет, а зареден със 147-грейновите специални К куршуми, зигзаурът вдигаше още по-малко шум.

Звукът приближаваше. Вече го чуваха всички. Нещо се движеше, спираше, после пак се раздвижваше и пак спираше. Понякога се отклоняваше настрани, сетне пак се връщаше и поемаше към тях. Не беше животно. Стъпките бяха човешки, а човекът търсеше нещо. Тях ли?

Времето спря. Невидимият човек идваше все по-близо и по-близо. Тюлените овладяваха дишането и сърцебиенето си. Оръжията в ръцете им се сгорещиха. Пръстите им обвиха спусъците.

Мислено всички си повтаряха едно и също: „Не спирай. Продължавай напред. Подмини ни“.

Когато фигурата изплува от мрака, чувствата драматично се промениха.

Фордайс даде знак на хората си да не стрелят. Джонсън не вярваше на очите си. Хлапето изглеждаше на около осем години. Какво, по дяволите, диреше дете в долината посред нощ? Танг се помоли безмълвно момчето да се отдалечи. Редник Ерик Тъкър бе подготвен да направи необходимото.

Не се намираха във военна зона като Ирак или Афганистан. Правилата за военни срещу цивилни не важаха тук. Дори да бяха в сила обаче, повечето тюлени, включително Тъкър, вече бяха взели решение как да действат в подобна ситуация. Всички в екипа бяха обсъждали темата до втръсване.

През 2005 година разузнавателен отряд от четирима тюлени изпълнявал операция под кодово име „Червени криле“ в афганистанската провинция Конар. Събирали информация за ключова фигура в талибанската терористична групировка. По време на мисията

трима козари — старец, юноша и малко момче — забелязали тюлените. Те ги заловили, но понеже били цивилни, военните правила повелявали да ги освободят. Пуснали ги и платили най-тежката цена. Юношата изтичал в селото и след два часа тюлените попаднали под ожесточен обстрел на минохвъргачки, автомати и картечници „Калашников“ и гранатомети. В сражението загинали и осем морски пехотинци от отряд за бързо реагиране и осмина авиатори от армейското звено за специални операции. Оцелял само един от тюлените от разузнавателния отряд, за да разкаже историята.

Ерик Тъкър се бе надявал никога да не попадне в подобно положение. В зала от другата страна на океана човек може да си говори каквото ще, но да убиеш цивилен, особено дете, е почти непосилен жребий. Операцията им обаче бе жизненоважна за САЩ и за сънародниците им, включително за децата. Правилата им за действие не им забраняваха да застрелват деца, включително момченца, ако така ще предотвратят провал на мисията. Тъкър намести карабината и спусна пелена пред съвестта си. Прицели се в главата на детето и тихо вдигна предпазителя.

Клонките под краката на момчето пращяха, сякаш са фойерверки. Вървеше право към тях. Какво, по дяволите, правеше?

Спря на две крачки от укритието им. Беше толкова близо, че протегне ли ръка, Фордайс можеше да го докосне. Дъхът на мъжете секна.

Момчето носеше платнена торба, препасана през рамото му. Нещо на земята привлече вниманието му. Наведе се да го огледа.

„Следи от стъпки“, помислиха си тюлените. Момчето обаче не оглеждаше човешки дири. Когато се изправи, видяха, че държи телена примка. Капан. Детето проверяваше капаните си за животни. Но защо сега? Защо толкова късно през нощта?

На този въпрос и четиримата биха предпочели да не е нужно да отговарят. Помолиха се мислено детето да заложи отново капана си и да си отиде, откъдето е дошло. Не искаха да знаят нито кое е, нито защо е тук. Завърти ли обаче господин Мърфи две тела в една орбита, той обикновено се погрижва да последва сблъсък. И сега се случи точно това.

Момчето реши да заложи примката си няколко крачки встрани. Нямаше начин да предположи колко лошо решение е взело. Нямаше

представа, че Джими Фордайс е там, докато не го настъпи.

Нямаше значение дали е змия или друго животно. Детето настъпи нещо живо и реагира веднага.

Тънкият му сандал стъпи върху Фордайс, умът му изкрещя „Опасност!“ и тялото му подскочи във въздуха.

Втрени се в съществуването. Беше човек — поне очите му изглеждаха човешки — но за другото не бе сигурно. Бяха му разказвали, че горите са пълни с демони и чудовища. Нямаше никакво желание да остава, за да разбере на какво се е натъкнал. Импулсът за бягство се бе задействал и момчето вече тичаше.

Фордайс, от своя страна, дори не успя да го сграбчи. До момента, когато го настъпи, той се бе надявал момчето да го подмине.

Детето реагира светкавично. Докато Фордайс се пресегне, то се бе отдалечило на повече от една ръка разстояние и тичаше, сякаш земята под него гори.

Фордайс скочи на крака да го последва. Напомни си да даде знак на хората си да не стрелят, но в същия миг чу пукот и момчето падна на земята.

17.

Дубай

Ако гаражът в обезопасената къща беше звукоизолиран, Харват щеше да проведе разпита там. Имаше отводнителен канал в средата на пода и мивка с дълъг маркуч с пръскалка.

Той се подвоуми дали да почисти Ханджур, който се бе изпуснал в сандъка. Да оставиш обекта оплескан в собствената му мръсотия, бе успешна тактика, използвана от някои разпитващи. Тя изпращаше могъщо послание кой е по-силният и колко милост може да очаква разпитваният. Харват обаче не се числеше сред привържениците на въпросната тактика.

Наложеше ли се, умееше да действа безпощадно, но не забравяше предупреждението на Ницше: „Не се бори с чудовища, за да не станеш чудовище. Вгледаш ли се в пъклената бездна, тя също се вглежда в теб“.

Нямаше избор. Работата му изискваше да се бори с чудовища. Имаше избор обаче доколко дълбоко да позволява на бездната да се вира в него. Освен това най-обикновена проява на човещина понякога също се оказваше могъщ инструмент, развързващ езика при разпит, особено ако обектът вече е пречупен.

От Стареца бе научил мантрата: „Подхранвай мечтите им и обречи на глад страховете им“. Съдейки по вида на Кхурам Ханджур, той копнееше единствено да го освободят. Най-много се страхуваше да не го заключат отново в психически задушавачката теснота на сандъка.

Харват дотъркаля контейнера в банята на приземния етаж и двамата с Коулс надянаха маски, касапски престилки и гумени ръкавици. Извадиха Ханджур от сандъка, сложиха го във ваната и пуснаха душа.

Измиха го възможно най-добре и срязаха тиксотото с хирургическа ножица. Някои ивици отказаха да се отлепят. Харват предположи, че ще се отделят с кожа и не ги свали. По-късно можеше да ги използва,

за да причини болка на пленника, но не смяташе, че ще се стигне дотам.

Срязаха мръсните панталони на Ханджур и бельото му, нахлупиха качулка върху главата му и го повлякоха към мазето. Килията се намираше в дъното на малък склад за въглища. Коулс извади ключове и отвори вратата. Вътре имаше преносими лампи, видеокамера и един стол. Пред стената зад стола бе опънат чаршаф, та никой да не успее да разгадае къде е заснето видеото.

Харват завърза Ханджур за стола. Кимна на Коулс, който излезе от стаята, затвори и заключи вратата на килията. Харват застана в далечния край на помещението и няколко секунди гледа безмълвно Ханджур. Докато му слагаха качулката, затворникът бе изпаднал в остра паническа атака. Харват пристъпи до него и я свали.

— Дишай дълбоко. Не спирай да дишаш — каза му той.

Върна се до стената и продължи да го наблюдава. Съзнанието е невероятно нещо. Способно е да издигне човека до непристъпни висоти или да го запрати в бездънни пропасти. Човешките същества притежават изумително разнообразие от лични качества, умствени слабости и безкраен потенциал за добро и зло. Харват бе виждал как разпитващи пречупват някои от най-непоколебимите обекти два пъти по-бързо, отколкото на него му бе отнемало да пречупи привидно по-слаби хора. Разпитът изискваше вещица и разбиране как действа човешкото съзнание и как взаимодействат сложните му съставни елементи.

Харват изчака дишането на Ханджур да се нормализира и включи камерата.

— Кхурам, имаш нещо, което искам. Ако ми го дадеш, няма да те убия. Всъщност възможно е дори да те освободя. Зависи обаче доколко ще ми съдействаш.

Ханджур поклати глава. Прочисти гърло и отбеляза:

— Няма да ме освободиш.

— Защо мислиш така, Кхурам?

— Държавата ти не освобождава хора като мен.

Имаше основание, но Харват не възнамеряваше да се съгласява с него.

— Ще се изненадаш какво споразумение е възможно да сключим — каза той. — Ще работиш за нас, разбира се, но да не прибързваме.

Ще започна с основните правила. Ако ме излъжеш, ще разбера и ще те върна в сандъка. Ако се усъмня, че ме лъжеш, ще те върна в сандъка. Ако ми отговориш незадоволително, ще те върна в сандъка. Знам всичко, Кхурам. Искам само да го чуя с твои думи. Ясен ли съм?

Ханджур кимна.

— Значи не искаш да те върна в сандъка?

Ханджур кимна отново.

— Кажу го. Кажу: „Не искам да се върна в сандъка“.

Ханджур погледна суровото лице на американеца и разбра, че не се шегува.

— Не искам да се върна в сандъка.

— Повтори го — заповяда му Харват.

— Не искам да се върна в сандъка.

— Къде ще отидеш, ако не ми съдействаш?

— В сандъка — заекна Ханджур с треперлив глас.

— И кой ще те заключи там?

— Ти.

Харват наблюдаваше зорко лицето на Ханджур. Проучваше мимиките му, за да разчита микроизраженията му и да долавя кога лъже.

— Кой е Ахмад Якуб? — попита той, когато сметна, че е готов.

— Ахмад Якуб?

Харват се отблъсна рязко от стената.

— Това е неприемлив отговор. Печелиш време. Връщаш се в сандъка.

Отиде до вратата, заналага я с юмрук и изкреця:

— Донеси ми сандъка!

Ханджур затрепери.

— Моля те. Не искам в сандъка.

— Сам си го причини, Кхурам. Предупредих те какво ще последва, ако не ми сътрудничиш.

— Ще ти сътруднича. Моля те...

— Кой е Ахмад Якуб?

— Не го познавам — изпелтечи Ханджур.

Тъглчето на лявото му око трепна едва забележимо.

— Как ти е името? — попита Харват.

— Името ми ли?

— Да. Как се казваш?

— Кхурам Ханджур.

Никакво трепване.

— Кой е Ахмад Якуб?

— Казах ти. Не познавам такъв човек.

Издайническата мимика се появи отново. Ханджур го лъжеше.

Коулс влезе със сандъка, остави го на пода и излезе от килията. Ханджур веднага задиша по-бързо. Дори самото присъствие на сандъка бе достатъчно да предизвика паническа атака.

Харват пристъпи към стола и посочи сандъка.

— Сигурен съм, че престоят вътре ти се е сторил цяла вечност. Не беше. Не те държахме толкова дълго там. Този път обаче наистина ще останеш дълго. Разполагам с цялото време на света. Ще те заключа вътре и ще се върна през нощта или утре. Или след няколко дни. Ще почувстваш, че умираш, че не можеш да дишаш, но няма да те оставя да умреш, Кхурам. Ще те опазя жив, Кхурам, та страхът да прояде всеки нерв, всяка фибра от тялото ти. Ще полудееш, но преди това ще ми кажеш каквото искам да знам.

Харват придърпа сандъка до затворника и отвори капака. Разнесе се нетърпима воня. Не само на урина и фекалии, но и на пот и на стопроцентов чист страх.

Харват застана зад стола да развърже Ханджур.

— Недей! — извика той. — Не!

Харват дръпна първото въже, все едно не го чува.

— Ахмад Якуб е муджахидин от Саудитска Арабия — избъбри Ханджур. — Член е на „Ал Кайда“.

Харват пусна въжето и застана бавно пред затворника.

— Откога го познаваш?

Ханджур се замисли, но явно наистина се опитваше да си спомни точната информация.

— Пет години.

Никакво трепване.

— Къде живее Якуб? — попита Харват.

— Във Вазиристан.

Изражението на Ханджур не се промени. Казваше му истината.

— Кога за последен път сте установявали връзка?

След известен размисъл Ханджур отговори:

— През последните шест месеца.

— Платил ти е да наемеш екип.

Ханджур кимна.

— Без кимане. Отговори ми.

— Да. Плати ми да наема екип.

— За какво?

— Не знам.

Харват ритна силно стола.

— С каква цел?

— Не знам — повтори Ханджур. Избухването го стресна, но явно не лъжеше.

— Поиска инженери. Шестима студенти.

Нова информация.

— Студенти ли?

— Да, Ахмад Якуб искаше студенти по инженерство — потвърди Ханджур.

— Защо?

— За да получат по-лесно американски визи.

— Защо?

Харват знаеше, че Ливай наблюдава разпита в стая на горния етаж. Не бе необходимо да поглежда към камерата и да ѝ казва какво да направи. Тя вече несъмнено докладваше на Лангли по обезопасената линия.

— Ти ли издейства визите?

— Да — отвърна Ханджур.

— Как се казват?

— Не помня.

Трепване.

— Лъжеш ме — отсече Харват. Извади качулката от задния си джоб, нахлупи я върху главата на Ханджур и той изпелтечи шест имена.

Изглежда говореше истината. Харват обаче знаеше, че има само един начин да се увери.

18.

Ханджур живееше твърде охолно на Палм Джумейра — изкуствен архипелаг в Персийския залив, изграден във формата на палмово дърво със ствол, корона със седемнайсет листа и външен единайсеткилометров полумесец за вълнолом. Наричаха го осмото чудо на света и дори за дубайските стандарти се отличаваше с изключителна пищност.

Имаше луксозни магазини, петзвездни хотели, ресторанти, спортни комплекси, джамии, висящ релсов път и дори два американски изстребителя от седемдесетте — „Супер Сейбър“ F-100 — потопени под вълнолома, за да образуват изкуствен риф за гмурканите.

Просторният апартамент на Ханджур се намиреше в „Океанът“ — ограден жилищен комплекс на „ствола“ на Палм Джумейра. За да улесни достъпа им, Харват се бе върнал в „Арабски двор“ с билета за паркиране на Ханджур. Пиколата трескаво докарваха и откарваха колите на клиентите, заминаващи или пристигащи да отседнат или да вечерят в хотела. Никой не заподозря, че спретнатият западняк е дошъл да вземе кола, която не му принадлежи. Пиколото докара мерцедеса на Ханджур, Харват му даде бакшиш и потегли към безопасената къща.

Когато се върна, Ханджур вече бе облечен в чисти дрехи. За всеки случай натовариха сандъка в багажника. Ако продължаваше да им съдейства, Ханджур щеше да си спести предишните неприятности. Настаниха го на задната седалка. Скриха закопчаните му с гъвкави белезници ръце под сивото спортно сако. До него седна Коулс. Върху скута му лежеше куфарче от мека кожа. Вътре лявата му ръка стискаше приклада на деветмилиметров пистолет със заглушител „Спрингфийлд XD“. Харват бе обяснил ясно, че ако Ханджур се опита да направи нещо, Коулс ще го простреля в слабините или стомаха — два неприятни начина да умреш.

Ан Ливай се взеше на мястото на шофьора. Зигзауерът със заглушител бе прибран в дамската чанта върху коленете й. Харват

седеше зад волана, пъхнал оръжието си под лявото бедро.

Дубайският трафик по принцип бе кошмарен, особено нощем. Ако задните стъкла на мерцедеса не бяха хромирани, Харват не би рискувал да остави Ханджур на задната седалка. Изрече ли с устни „Помощ“ на някого в съседен автомобил, мобилните телефони щяха да се задействат, да извикат полицията и да настане ад. Трудно щяха да избягат.

Плътно зад тях се движеше черното беемве с четирима специални агенти от ЦРУ. Те бяха екипът им за контраудари в случай на произшествие. Задачата на Харват бе да измъкне Ханджур, а на мъжете в беемвето — да останат и да се бият.

На всяка пресечка в ума на Харват изплуваха картини от случилото се в Карачи. Той си отваряше очите на четири и напредваше с изключителна предпазливост.

Най-сетне пристигнаха в Палм Джумейра. По план автомобилите се разделиха. Харват, Ливай и Коулс щяха да влязат с Ханджур в „Океанът“, а екипът в беемвето щеше да остане на разположение наблизо.

Скенер регистрира специалния стикер на мерцедеса на Ханджур и портите на „Океанът“ автоматично се отвориха. Процедурата се повтори на входа на подземния паркинг под сградата. Ханджур ги насочи към мястото за паркиране и всички излязоха от колата.

От самото влизане в комплекса Харват отбелязваше къде се намират охранителните камери. Още две забеляза в гаража. Вероятно имаше една във фойето с асансьора и още една в асансьора.

По негово предложение Коулс сложи тъмни очила на Ханджур, та изражението му да е по-непроницаемо. А и слънчевите очила нощем вдъхваха правдоподобност на инсценировката им.

Щом слязоха от мерцедеса, Ливай застана от дясната страна на Ханджур и го улови под ръка. Коулс застана от лявата му страна и го хвана за лакътя, сякаш му помага да пази равновесие. Харват вървеше пред тях, като се олюляваше леко, колкото да създаде впечатление, че са група приятели, връщащи се подпийнали у дома. Охраната, наблюдаваща камерите, нямаше да съзре нищо необичайно. Дубай се славеше като единственото място в мюсюлманския свят, където „Аллах не те вижда“. Всички се отдаваха на разточителство тук — особено мюсюлманите.

С картата за отключване на Ханджур влязоха в асансьора и се качиха на етажa му. Ъгловият му апартамент имаше прозорци от пода до тавана. Откриваше се изумителна гледка към Дубай, но те не бяха дошли тук заради нея. Интересуваше ги кабинетът на Ханджур.

Увериха се, че в апартамента няма подслушвателни устройства, и влязоха в главната спалня, която Ханджур използваше и за кабинет. Харват изреди какво иска. Ханджур неохотно го поведе към голямото легло. Под матрака имаше сейф, чиято врата се отваряше с два бутона. Ханджур съобщи комбинацията на Харват.

Харват отключи сейфа и започна да го изпразва. Подаваше всичко на Ливай, която го подреждаше върху бюрото на Ханджур.

Затворникът им се оказа педантичен, буквално маниакален архивар. Дати, суми, клиенти, наемници, места — пазеше цялата информация. Щеше да отвори доста работа на ЦРУ, особено с имената на шестимата студенти, изпратени в САЩ. Техните досиета бяха от първостепенно значение.

Събраните от него данни бяха съхранени в два лаптопа, множество запаметяващи устройства, папки и счетоводни книги. Харват знаеше отлично, че не бива да докосва електрониката. Ханджур вероятно я бе обезопасил с програма за моментално самоунищожаване при въвеждане на грешна парола след активиране. С Ливай се съсредоточиха върху разпечатките и бележките, докато Коулс наглеждаше затворника.

В една от счетоводните книги Ливай откри плащания на шестимата студенти. До името на всеки бе отбелязано „АА“. Разтревожи се да не би инициалите да означават „Американски авиолинии“.

— Какво значи съкращението „АА“? — попита тя.

— Ал Аин. Оттам наех студентите по инженерство.

Харват знаеше, че Ал Аин е град на около седемдесет и пет мили южно от Дубай, близо до границата с Оман. Там се намираха няколко университета и болници, както и лечебница за соколи, позната на Харват от предишната му мисия в Обединените арабски емирства.

— А другите имена? Под имената на студентите, които се наел за Ахмад Якуб?

— Роднини. Семействата им получават парична помощ — отговори Ханджур.

В обезопасената къща Харват вече го бе разпитал за атаката. Пленникът твърдеше — и Харват му повярва че не знае никакви подробности. Наели го само да наеме шестима студенти по инженерство и да им осигури визи за САЩ.

— Каза ми, че си помогнал на студентите да получат студентски визи — отбеляза Харват.

Ханджур кимна.

— Условието да ги получат е да постъпят в американски университети. Къде е списъкът с учебните заведения?

— Няма списък.

Харват го погледна, извади ключа за мерцедеса и го подхвърли на Коулс.

— Слез да донесеш сандъка.

Ханджур вдигна ръце.

— Няма списък, защото не са приети в американски университети.

Харват даде знак на Коулс да почака.

— Как са им издали студентски визи без документи за прием?

— Като участници в стажантска програма, за която бяха отлично квалифицирани.

Лицето на Ханджур не трепна издйнически, но думите му прозвучаха странно.

— Вече ми каза, че шестимата наемници не се отличават с нищо особено. Не са фанатични джихадисти и са били посредствени студенти. За какво е възможно да са отлично квалифицирани?

— Главното бе да са мюсюлмани.

Харват погледна към Ливай. И тя повдигна рамене. Американска стажантска програма за чуждестранни студенти, изискваща кандидатите да са мюсюлмани? Звучеше абсурдно.

Харват погледна пак към пленника си и попита:

— Кой спонсорира програмата?

— НАСА — усмихна се Ханджур.

19.

Харват недоумяваше. НАСА? Националният институт за аеронавтика и космически изследвания бе спонсорираше визите на шестима мюсюлмански кандидат терористи? Американската визова система бе прецакана, но чак толкова? Как, по дяволите, агенцията на американското правителство не само е внесла шестима терористи, но и ги е „подбрала“ съзнателно? Лудост!

Харват впи очи в Ханджур. Не му се вярваше.

— Защо НАСА ще създава стажантска програма за чуждестранни мюсюлмански студенти?

Ханджур сви рамене.

Харват понечи да го притисне, но Ливай го прекъсна:

— Аз знам защо.

— Така ли?

— Преди няколко години, по времето на предишната администрация, телевизия „Ал Джазира“ излъчи интервю, което предизвика противоречив отзвук в САЩ. Събеседник бе директорът на НАСА. Той обясни, че когато го назначили на поста, президентът му поставил три задачи. Отначало помислих, че се шегува. Президентът настоял директорът на НАСА да вдъхновява децата да учат математика и природни науки, да развива международните контакти и на първо място да намери начин да отдаде дължимото на историческия принос на мюсюлманския свят в областта на науката, математиката и инженерството.

— Какво, по... — подхвана Харват, но замълча. — Поднасяш ли ме?

Ливай поклати глава.

— Нищо чудно, че НАСА заряза програмата за космическите совалки. Да повдигаш ислямското самочувствие сигурно изисква денонощни усилия.

Харват поклати отвратено глава. Политическата коректност бе ахилесовата пета на националната сигурност. Агенцията за сигурност

на транспорта бе подигравка, Америка отказваше да се поучи от израелците, а сега, вместо да проучва богатствата на Космоса, НАСА се грижеше да не накърнява дълбоките чувства на мюсюлманския свят. САЩ проявяваха поразителна слабост. Чудно как още не бяха ги превзели. Щеше да отнеме години да поправят щетите.

В момента обаче Харват помагаше на страната да направи крачка в правилната посока.

— Свържи се с ФБР — обърна се той към Ливай. — Кажим им да отскочат в НАСА и да приберат нашите хора.

— Няма да ги намерите — намеси се Ханджур.

— Защо? — погледна го Харват.

— Защото програмата се проведе през лятото. Тръгнаха си.

— Къде? Върнали са се в Ал Аин?

— Където ги е изпратил шефът им. Стажантската програма беше просто средство да получат визи, да влязат в страната и да се аклиматизират. Приключат ли програмите, НАСА предполага, че участниците се прибират у дома.

— Но те не са се прибрали — констатира Харват.

Ханджур кимна.

„Федекс“ и Ю Пи Ес проследяваха милиони пратки дневно, а правителството на САЩ не успяваше да хване дирите на чужденците, просрочили визите си. На всичкото отгоре държавниците бяха спуснали на НАСА директива да повдига ислямското самочувствие. Срамота! Харват се почуди дали някои политици и бюрократи не са решили да ускорят краха на страната. И тази мисъл го върна към Китай.

Всички проблеми на САЩ бледнееха пред опасността страната да спре да съществува. Каквото и да представляваше атаката „Снежен дракон“, трябваше да я предотвратят на всяка цена.

Още четирийсет и пет минути Харват и Ливай преглеждаха документите на Ханджур и настояваха за разяснения. Харват поиска снимки на шестимата мъже, изпратени в САЩ. Ханджур обясни, че са в един от лаптопите. Харват го попита за „контролните папки“ — досиетата на наемниците. Ханджур отговори, че и те са в компютрите. Щяха, значи, да останат извън обсега на Харват, докато Националната агенция за сигурност не се заеме с електрониката.

Харват го разпита още веднъж за Ахмад Якуб и студентите. Ханджур повтори, че е поддържал връзка единствено с Ахмад Якуб. След като избрал и вербувал студентите, изпратил молбите им за участие в програмата на НАСА. Приели ги и НАСА им съдействала за визите.

Харват научи, че Ханджур получил по пратеник шест мобилни телефона, които предал на студентите. Предположил, че са от Якуб. Студентите трябвало да ги включат веднага щом пристигнат в Щатите, да ги зареждат постоянно и да чакат допълнителни инструкции.

Ханджур твърдеше, че не знае телефонните номера, какъв доставчик използват и дали не са били заредени от самото начало със снимки и инструкции. Това не му влизало в работата и не искал да научава.

След като предал телефоните и студентите заминали за САЩ, единственото задължение на Ханджур било да изпраца договорените суми на семействата им. Обяснили на наемниците, че ако се провалят, парите ще секнат и близките им ще пострадат. Организаторът на заговора явно се възползваше в пълна степен от подхода с моркова и тоягата.

След като изцедиха и последната капка информация от Ханджур, Харват се изправи пред избор. Не възнамеряваше да освободи пленника. След време вероятно щяха да го използват като информатор, но сега — както Ахмад Якуб — той щеше да поеме към тъмна килия и нова порция от адски много въпроси.

Междувременно Харват трябваше да отнесе съдържанието на сейфа на Ханджур в САЩ. Искаше да се качи на самолета с него и незабавно да напусне ОАЕ. Това изискваше малко танци с властите, доза дипломатически имунитет и достатъчно влиятелна персона, която да отвлече вниманието от него и от не особено убедителния му фалшив паспорт.

Нареди на Коулс да изведе Ханджур от стаята. Щом излязоха, Харват се обърна към Ливай и я попита:

- Някой в посолството в Абу Даби да ти дължи услуга?
- Неколцина. Защо?
- Обади се на най-важната клечка.

20.

Северна Корея

Ерик Тъкър погледна към Фордайс и поклати глава. Лес Джонсън стоеше на пост, докато Танг успокояваше момчето на корейски. Времето ги притискаше, слънцето щеше да изгрее след час. Предстоеше им да вземат сериозни решения.

Бягайки, момчето бе стъпило в яма. Десният му крак беше счупен, Фордайс бе чул пукот на кости.

— Виждаш ли колко е хлабаво между коляното и глезена? — попита Тъкър.

Фордайс погледна. Тък бе срязал с ножицата си десния крачол на момчето, измъчено от страх и болка.

— Зле ли е? — попита Фордайс.

Тъкър поклати отново глава и разопакова една от двестамикрограмовите таблетки „Фентанил“, които носеха.

— Да — отвърна той. — Изглежда има фрактура на пищяла. — Подаде хапчето на момчето и каза на Танг: — Обясни му да я лапне и да я смуче бавно. Не бива да я дъвче. Кажи му, че ще облекчи болката.

Танг преведе инструкциите, докато Фордайс продължаваше да оглежда крака на момчето. Играеше ръгби във Военната академия и беше виждал доста лоши травми. Не беше медик, но разбираше, че фрактурата на момчето е сериозна. Не би могло да ходи.

Джонсън отлепи око от мерника на оръжието си и погледна към детето.

— Какъв е планът? — попита той. — Какво ще правим с него?

— Първо ще шинираме крака му — отговори Тък.

— А после?

— После ще разберем откъде е и какво знае — каза Фордайс.

Джонсън поклати глава.

— Лоша идея. Слънцето ще изгрее скоро. Ще дойдат да го търсят.

Били Танг улови ръката на момчето и погледна към Джонсън.

— И какво предлагаш? Да се оттеглим? Едва ли ще се доберем до хребета, преди да се развидели.

— По-кратко — предупреди го Фордайс.

— Ще цъфнем пред очите на всички. На дневна светлина — продължи Танг. — Да не споменаваме, че шофьорът ни ще дойде чак утре вечер.

Джонсън не бе харесал агента на ЦРУ от самото начало. Той погледна отново през мерника на карабината си и повтори:

— Ще дойдат да търсят момчето.

Фордайс разбираше, че има право. Всички го разбираха, включително Били. Танг обаче също имаше право. Бяха в безизходица. Слънцето щеше да изгрее скоро. Нямаше къде да отидат, нямаше как да бият отбой посред бял ден.

На всичкото отгоре детето сигурно бе оставило следи, по които би се ориентирал и слепец. Ако наистина тръгнеха да го търсят, всяка прекършена клонка и всяка стъпкана туфа трева щеше да ги доведе дотук.

Единственият начин да не ги намерят бе да предотвратят издирването. Тоест — да изоставят момчето на произвола на съдбата. Този план обаче имаше сериозен недостатък — разприказваше ли се детето, севернокорейците щяха да се спуснат след тях и афганистанската операция „Червено крило“ да се повтори. Фордайс не възнамеряваше да допуска подобна грешка.

— Лес е прав — каза той. — Ще дойдат да търсят момчето.

Нещо в тона му не допадна на Танг.

— Какво намекваш?

— Кракът му е счупен. Ще го нагласим да изглежда, че си е ударил и главата.

— Ще го убием? — възкликна Танг. — Леле, имам момче на неговата възраст!

— И именно за него трябва да помислиш! — отсече Фордайс. — Пропадне ли мисията ни, момчето ти и милиони други деца въкъщи ще загинат.

Танг погледна към детето със счупения крак и започна да му задава въпроси.

— Танг! — опита се да го прекъсне Фордайс, но агентът на ЦРУ не му обърна внимание. — Танг! — повтори той. — Престани да

разговаряш с момчето. Това е заповед. Трябва да свършим работата и да заличим следите си, преди да съмне. Не ме ли чуваш, мамка му?

Джонсън беше най-близо до Танг. Вдигна крак и го ритна силно.

Танг се строполи на земята, но тутакси скочи с изваден пистолет. Насочи го към Джонсън и го заплаши:

— Докоснеш ли ме още веднъж, ще те убия.

Джонсън отвори уста да отговори, но Фордайс го прекъсна:

— Танг, имаш две секунди да се стегнеш! Свали оръжието.

Танг не отлепи очи от Джонсън.

Джонсън се усмихна. Виждаше нещо, останало скрито от погледа на Танг.

— Закова ли го, Тък?

— Да — отвърна Тъкър, който бе грабнал оръжието си и дулото му сочеше към главата на Танг.

— Давам ти последен шанс, Били — заповяда Фордайс. — Свали проклетия пистолет! Веднага!

— Няма да убиеете детето — заинати се Танг.

— Не решаваш ти. Пусни оръжието. Незабавно.

— Момчето има сестра — отбеляза Танг и заговори отново детето.

— Казах ти да престанеш да говориш с него. Влошаваш положението — намеси се Фордайс. — За последен път те предупреждавам да прибереш оръжието, Били. Ще заповядам на Тъкър да те застреля. Ясно?

— Мислех, че тюлените са хора на честта.

— Застреляй го — каза Джонсън на Тъкър.

— Млъкни, Лес! — нареди му Фордайс. — Тук аз заповядвам! — Втренчи се в Танг: — Били, ще броя до три. Не оставиш ли оръжието, ще ме принудиш да взема единственото възможно решение. Едно...

Момчето, явно досетило се какъв е залогът, изля низ от думи, разбираеми само за него и Танг. Изразителният му тон накара Фордайс да спре да брой.

Щом то млъкна, Танг остави пистолета. Джонсън понечи да го удари с приклада на карабината си, но Фордайс вдигна ръка и му даде знак да отстъпи назад.

Забелязали изражението на Танг, всички се питаха какво му е казало момчето.

— Какво, по дяволите, бръщолеве? — попита Фордайс.
— Знае защо сме тук.
— Глупости — вметна Джонсън.
Фордайс му махна да не се меси. Погледна към Танг и попита:
— Как така знае, мамка му!
— Изглежда умно хлапе — отвърна агентът на ЦРУ. — Смята, че сме тук заради китайците.
— Е, и?
— Ще ни каже всичко, което ни интересува, ако помогнем на сестра му в лагера.
— Не се връзвай, лейтенант — намеси се отново Джонсън. — Дойдохме само да снимаме.
Фордайс погледна към Тъкър и той каза:
— Подкрепям Лес. Ще ни избият заради момчето.
— Някога застрелвал ли си дете?
Тъкър поклати глава.
Фордайс погледна към Джонсън.
— А ти?
Джонсън отвърна очи.
— Аз ще го направя — предложи Танг.
Всички погледи се устремиха към него.
— Ако информацията му се окаже безполезна, ще го направя — увери ги Танг.
— Нямаме време, Били — напомни му Фордайс.
— Започнете да заличавате дирите.
— А после?
— После ще ви донеса или информация, или убито дете.

21.

Вашингтон, окръг Колумбия

Докато повечето държавни служители се бореха с трафика по околновръстното шосе на път за вкъщи или извън града за почивните дни, президентът Портър бе свикал екипа си за национална сигурност в Оперативната зала.

— Да започнем с ЦРУ — каза той.

В стаята присъстваха неколцина, които не биваше да узнават кой е Харват, и директорът на Управлението Макгий го назова с прозвището му.

— Както вече знаете, Норвежеца успя да намери Кхурам Первез Ханджур. По време на разпита Ханджур е разкрил имената на шестимата студенти по инженерство, които е наел за Ахмад Якуб.

— Знаем ли къде са сега шестимата студенти?

— ФБР работи по въпроса.

Президентът погледна към директора на ФБР Едуард Ериксън и повдигна вежди.

— Имаме потвърждение, че наистина са влезли в страната — докладва Ериксън. — Летели са от Дубай до Хюстън с авиолиниите на Емирствата.

— Какво знаем за стажантската програма на НАСА, в която са участвали?

Директорът се досещаше, че президентът няма да хареса отговора, но нямаше начин да го заобиколи.

— Замислена е от предишната администрация не толкова като образователна програма, а по-скоро като среща на добра воля.

— Тоест?

— Мюсюлманските студенти се включват в няколко приятни упражнения и остават с впечатлението, че без приноса на ислямския свят американската космическа програма не би съществувала.

— С други думи, благотворителна кампания — обобщил президентът Портър.

Директорът на ФБР сви рамене.

— Доколкото разбирам, ислямската наука наистина има принос. Освен това програмата се провежда през лятото. Не си поставят високи цели.

— Разбира се. Предполагам, че всички си тръгват със сертификат или трофей?

— Да, сър.

Портър поклати глава.

— Необходимо ли е да питам колко струва програмата на американския данъкоплатец?

— Не, сър. Не е.

— А шестимата студенти? Още ли са в НАСА?

— Не, сър — отговори директорът на ФБР.

— Били ли са изобщо в НАСА?

— Да, сър. Миналата година са влезли в страната през месец май, участвали са в програмата и са заминали.

— Къде? — попита президентът.

— Никой не знае. От офиса ни в Хюстън вече са изпратили екип в Космическия център „Джонсън“. Разпитват всички, контактували с алаинската шесторка.

— Алаинската шесторка?

— И шестимата са студенти от университети в Ал Аин. Нарекохме ги така за по-кратко.

— Внимавайте да не стигне до пресата. Звучи пикантно.

— Не целяхме това, но разбирам, сър — кимна директорът на ЦРУ. — Ще се погрижа да не използваме прозвището.

Президентът обмисли всичко чуто.

— Значи програмата приключва и участниците се прибират у дома с изключение на студентите от Обединените арабски емирства. Така ли е?

— Да, сър.

— И нямаме представа къде са сега?

— Да.

— Имаме ли снимки? Част е от визовата процедура, нали? Взимаме им пръстови отпечатащи и сканираме ретината им при влизане в САЩ.

— Да, сър — потвърди директорът на ФБР. — Разполагаме с тези данни.

Кимна към техника в Оперативната зала, който показва снимките на мониторите. Под всяка снимка имаше име.

— Изпратихте ли снимките в щатските и местните полицейски управления?

— Още не.

— Защо? — попита президентът.

— Защото е възможно оттам да изтекат в пресата. Така ще ги принудим да предприемат атаката.

— Имаме ли други следи?

— Разполагаме с имената и лицата им. Това е значителен напредък в сравнение с информацията ни отпреди двацет и четири часа — отговори директор Ериксън. — Освен разпитите, които провежда хюстънският офис, в момента обмисляме как да процедираме с човека, отговарящ за ислямската стажантска програма на НАСА.

— Заподозрян ли е?

— Още не сме решили. Преди да го наеме НАСА, е работел в организация с доста съмнително минало. Неколцина членове на борда на директорите са обвинени във финансово сътрудничество с терористични групировки.

— Защо изобщо НАСА се е свързала с тях?

— Те са най-известните застъпници на мюсюлманите в САЩ, но със сигурност не са най-почтените. Директорът на НАСА ме уведоми, че съпругата на някого от предишната администрация в Белия дом ходатайствала за свой познат в организацията и така се стигнало до назначението.

Президентът поклати глава. Някои неща бяха непоправими.

Преди директорът на ФБР да продължи, главният прокурор се намеси:

— С ФБР обсъждахме дали да разпитаме директора на програмата, или да поискаме от федералния съд разрешение за използване на специални разузнавателни средства и първо да поразровим тихомълком.

— С какви основания ще поискате разрешението? — попита министърът на външните работи.

— Директорът на програмата лично е одобрявал кандидатите и е отговарял за международните контакти, а шестимата студенти, идентифицирани като участници в терористичен заговор, са просрочили студентските си визи и са неоткриваеми.

— Използвайте и двете — нареди президентът. — Не губете повече време. Вземете съдебното решение и съберете информация. После го арестувайте и го разпитайте. Уведомете ме незабавно, ако срещнете спънки в съда. Ясно?

— Да, сър — отвърна главният прокурор, но не понечи да се изправи, сякаш смяташе да остане до края на съвещанието.

Президентът му посочи вратата и каза:

— Действай. Веднага.

Той не си поплюваше, когато сметнеше, че нещата се развиват мудро. Мразеше инертността и не се свенеше да сритва задници, за да размърда хората.

Главният прокурор си събра документите и излезе от Оперативната зала.

Президентът обходи с поглед лицата на останалите край масата и попита:

— С какво друго разполагаме?

Директорът на ЦРУ вдигна ръка и всички очи се насочиха към него.

— Преди да напуснат ОАЕ, студентите са получили телефони с инструкции да ги зареждат постоянно и да ги включат, щом пристигнат в САЩ.

— Успяхме ли да ги проследим?

— Знаем кога шестимата са минали през митническия контрол, така че стеснихме времевия прозорец. Националната агенция за сигурност съставя списък на всички телефони във и около летището, включени по същото време.

— Добре — кимна президентът. — Нещо друго? Някакви проблеми с пакистанците?

Външният министър поклати глава.

— Не, за щастие. Там е като стършелово гнездо, но никой не ни сочи с пръст. Засега.

— Въпросът, значи, не е належащ. Промени ли се положението, искам да говориш първо с мен, преди да реагираш. Ясно?

— Да, господин президент.

— Разбрах, че имало проблем с посланика ни в Абу Даби?

— Възмутен е, че не е уведомен какво се случва.

— Възмутен ли? Ти какво му каза? — попита президентът.

— Казах му, че не е необходимо да знае, а ако не съдейства, вие ще назначите нов посланик в ОАЕ.

— Проработи ли тактиката?

Външният министър кимна.

— Добре. Важното е Норвежеца да пристигне от ОАЕ с информацията. Кога ще кацне?

— Полетът е четиринайсетчасов. Около седем сутринта ще е тук.

Президентът погледна към директора на ЦРУ Макгий.

— Готов ли е екипът ти за извънредни случаи да посрещне самолета?

— Да, сър. Дешифровчици, специалисти по финанси, експерти от Националната агенция за сигурност, пълен отбор. Ще разнищим материалите още щом самолетът се приземи.

— Добре — повтори президентът. Обърна се към директора на ФБР и попита: — Преди да чуете каква бомба е открило министерството на финансите, докъде стигна Бюрото по въпроса с децата на китайските функционери?

Директорът на ФБР погледна към колегите си.

— Постоянният комитет на Политбюро е най-влиятелният управляващ орган в Китай. Състои се от девет членове. От тях четирима имат синове в колежи и университети в САЩ, а един — внучка. Заради потеклото им ги наблюдавахме от самото начало, но не постоянно. С оглед на операция „Снежен дракон“ обаче ФБР засили наблюдението. В момента следим денонощно и в реално време и тях, и съобщителните им средства. Ако китайците наистина подготвят унищожително нападение, както смятаме, децата на важните клечки вероятно ще бъдат изтеглени или най-малкото предупредени. Възможно е това да е единственият ни предупредителен сигнал.

— Не бих залагал всичко на един коз — вметна министърът на външните работи.

— Наблюдаваме и персонала на китайското посолство и влиятелните китайци в страната — отвърна директорът на ФБР.

— Още нещо? — попита президентът и обходи с поглед хората около масата.

Никой не проговори.

— Както знаем, операция „Златен прах“ протича без обратна връзка. Няма да получим сведения от отряда, докато не напусне Северна Корея. Междувременно се налага да обсъдим друг съществен въпрос. С оглед на информацията, събрана от ЦРУ, помолих финансовия министър да потърси възможен мотив за китайското нападение. Той е разкрил изключително тревожни факти. Господин министър?

22.

Министърът на финансите Денис Флеминг приличаше на позастарял управител на банка. Късата му сива коса бе старателно вчесана, носеше сиви костюми, обувки със заострени бомбета и вратовръзки в убити цветове. Водеше си бележки с молив в голям бял тефтер. Гледаше оптимистично на потенциала на Америка и перспективите за икономическо възстановяване. Методите на президента в стил Дивия запад и лайтмотивът му „изгребете баласта от системата и изрежете тлъстините до кокал“ го объркваха, меко казано.

Президентът възприемаше икономиката като гигантски танк „Ейбърмс“, който се задвижва в правилната посока с помощта на гигантски лост, а Флеминг си я представяше като швейцарски часовник, нуждаещ се от деликатно напасване. Каубойската реторика и дръзкия подход на президента бяха популярни сред обществото, загрижено за икономиката и преживяващо криза на националната идентичност. Всеки път обаче, щом президентът застанеше пред микрофон, сърцето на Флеминг се свиваше. Очакваше с безпокойство Портър да се отклони от предварително подготвената реч и да разклати пазарите.

Президентът Портър обаче нямаше сценарий. Имаше визия как да възвърне величието на Америка и хората му или оставаха на борда, или ги хвърляха през борда. Той не криеше какви сътрудници предпочита.

Това не значеше обаче, че президентът се обгражда с безропотни лакеи. Портър приветстваше здравословните спорове и градивните разногласия. Стига да умееш да защитиш позицията си и политическите ти идеи да са облъхнати със същото чувство за несекващия потенциал на Америка, течащо във вените на президента.

Портър обичаше да повтаря, че в световната история няма помогъщ двигател на мира, стабилността и свободата от САЩ. Преди Америка човешката история била проникната от тирания, а малцинството властвало и потискало мнозинството. Президентът

вярваше, че САЩ са основани, за да защитават правата на най-крехкото малцинство — индивида. Който не изповядваше тази идея, не бе добре дошъл в екипа на президента Пол Портър.

С оглед на тези съображения преди няколко дни министър Флеминг прие да изпълни възложената му от президента задача. Честно казано, смяташе, че го изпращат да гони вятъра. Предположението му би било немислимо преди заплахата от Китай. Макар да не бе доктор по икономика обаче, Портър бе образован и изключително интелигентен мъж. Все пак Флеминг недоумяваше как у президента се е породило подозрението, в чиято основателност вече се бяха уверили.

Портър го предупреди да подготви възможно най-разбираемо изложение. Той насърчаваше хората си да задават въпроси, когато нещо не им е ясно, но знаеше, че по отношение на икономиката повечето са в небрано лозе и не искат да издават невежеството си.

— Предполажи, че знаят далеч по-малко от теб — посъветва го президентът.

Напомняйки си мислено напътствието му, Флеминг взе дистанционното от техника в залата, прочисти гърло и подхвана:

— След като разбрахме за „Снежен дракон“, президентът ме помоли да проведе проучване. Питаше се защо китайците са уверени, че след атаката ще успеят да нахлуят и да останат в САЩ. Какво значи това? Разузнаването предполага, че китайците обучават специализирани сили в Северна Корея, но с каква цел? И защо смятат, че световната общност няма да се намеси, ако изпратят войски в Америка? Китайците не притежават уникален „специалитет“, необходим за оцеляване при всяко бедствие. Тоест остават две реални възможности. Първо, атаката да е биологическа и те да имат имунитет към използваното вещество. Подобен сценарий очевидно е извън капацитета на министерството на финансите и се разследва от други, по-компетентни организации, чиито представители присъстват в залата. Така стигаме до втората възможност. Съществува ли основание Китай да предяви законни претенции към САЩ след унищожителна терористична атака?

— Не, разбира се — намеси се министърът на отбраната.

Флеминг вдигна показалец.

— Миналата седмица и аз бих се съгласил с теб. — Включи първия си слайд. — При предишната администрация националният дълг е нараснал тревожно. Колкото по-голямо става правителството ни, толкова повече пари са му необходими, за да функционира. Има две възможности да си ги набави. Да продължи да повишава данъците и да рискува революция, или да ги вземе назаем сравнително тихомълком, зад гърба на обикновения американец. Федералното правителство е предприело осакатяваща комбинация от двете. Високите лични данъци намаляват средствата, които американците инвестират и харчат на пазара, а високите корпоративни данъци лишават бизнеса от средства, с които да наема служители, и го принуждава да изнася производството и колцентровете си извън страната, за да бъдат конкурентни продуктите му. Предишната администрация увеличи данъчната ставка с пет процента. Увеличението източи милиарди долари от американските домакинства и успя да покрие разноските на федералното правителство едва за шест дни. После същата администрация, отчаяна да спечели отново изгубеното доверие на избирателите, продължи да подклажда класова война. Няма по-антиамериканска, по-антидемократична реторика. Да насъскаш съсед срещу съседа заради дебелината на портфейлите им е равносилно да посееш семената на социализма. В Америка са сигурни единствено възможностите, не приходите. Всеки, който обещава друго, е противник на фундаменталните ценности на републиката. Всъщност не се е предвиждало федералното правителство да се разрасне толкова. Бащите основатели са възнамерявали централното управление да остане малобройно, а повечето въпроси да се решават на щатско равнище, където гражданите да участват по-лесно и по-ясно да се чуват гласовете им. Федералното правителство обаче постепенно се превърнало в жив, дишащ организъм. Чували сте президента да го оприличава на Джаба от „Междузвездни войни“, който по цял ден седи на трона и си пълни търбуха, охраняван от главорезите си. Точно такава е федералното правителство. То е като гигантски октопод с остри като бръсначи пипала, които нанасят удар, ако някой го застраши. Наблюдавали сме неведнъж как правителството „въоръжава“ Националната агенция за сигурност, кабинета на главния прокурор и безброй други федерални служби и ги обръща срещу американците. Всеки дръзнал да предложи съкращаване на

бюрократичния персонал досега се превръщаше в държавен враг, преследван не само от гореспоменатите пипала, но и от медиите, съучастници на лакомото правителство. По-лошо е от твърдението на крал Луи XIV: „Държавата, това съм аз“. Вече не става дума за един човек, а за цяло правителство, деклариращо, че държавата е по-важна от индивида. Бюрократите казват: „Държавата, това сме всички ние“.

Представете си семейство, останало без пари, което продължава да взима кредитни карти. То не променя начина си на живот, не харчи по-скромно, напротив — купува по-люксови коли, летни вили, скъпи екскурзии в чужбина. Това е рецепта за пълно и неизбежно бедствие. Правителството обаче си затваря очите и продължава с пълна скорост към бездната. Колкото повече нарастват данъците, заемите и разходите, толкова по-бързо приближава денят на равносметката. Вече сме надскочили лимитите и не след дълго няма да сме в състояние да получаваме кредити, с които да отлагаме неизбежното. Националният ни дълг расте по-бързо, отколкото успяваме да го плащаме. Никой не може да надхитри законите на физиката и икономиката. Никоя държава не може вечно да харчи пари, които не притежава. Ние обаче нехаем. Предишната администрация утрои дефицита и увеличи националния дълг със седемдесет и пет процента. През следващите десет години всяко пени от данъците ще отива за покриване единствено на лихвите по дълговете ни. За всичко друго ще се налага отново да заемаме пари. За военни разходи, за вътрешна сигурност, за каквото се сетите. И кой глупак тогава ще се съгласи да ни отпусне заем? — попита Флеминг, превключвайки на следващия слайд. — Стигнахме до идеята на президента Портър. Четирийсет процента от националния ни дълг се държи от федералното правителство и Федералния резерв. Най-големият чуждестранен заемодател на САЩ обаче е Китай.

— Това все пак не означава, че имат право да дойдат тук и да се обявят за собственици на САЩ — прекъсна го министърът на отбраната.

— Пак повтарям, че преди седмица щях да се съглася с теб. Изслушайте ме обаче — настоя Флеминг и показа следващия слайд. — През 1990 година Мексико преживя валутна криза. Ние се намесихме да я разрешим. Подкрепихме песото с приток от 20 милиарда долара — най-големия невоенен дълг, отпускан от САЩ след Плана „Маршал“. По онова време се носеха слухове, че заемът е висял на

косъм. Мнозина се опасявали, че Мексико няма да успее да го върне. Други се страхували не толкова дали заемът ще бъде изплатен, колкото какво ще се случи, ако мексиканската икономика рухне до основи. Дали икономически бежанци ще залееят южната ни граница? Конгресът възразявал срещу отпускането на заема. Малка консултантска организация във Вашингтон, която по онова време работела за правителството, предложила радикално решение — Мексико да гарантира заема с полуостров Баха. Ако не успее да върне парите, полуостровът ще стане петдесет и пети американски щат. Обсъдили идеята и я отхвърлили като прекалено „дръзка“. После консултантската компания препоръчала Мексико да гарантира заема с концесии за добив на петрол и природен газ. Отхвърлили и тази идея. Администрацията се притеснила да не би да създаде впечатление, че се възползва от затруднението на Мексико. В крайна сметка министърът на финансите заобиколил Конгреса, отпушвайки резервен фонд на министерството. Така осигурил заема на Мексико. Идеята обаче за обезпечаване на държавните заеми с реални активи вече била посята. — Флеминг натисна дистанционното и се появи нов слайд. — Президентът не обича да обвинява предишната администрация. Инструктирал ни е да се постареем да използваме наличните ресурси в полза на американския народ. Важно е да се отбележи обаче, че бюджетната комисия на Конгреса предупреждава предишната администрация, че националният дълг се е увеличил прекомерно и разточителната политика изправя законотворците и обществеността пред труден избор. Тя ограничава възможностите за посрещане на извънредни кризи като икономически сривове и войни и принуждава кредиторите на Америка да изискват непосилно високи лихви, за да продължават да финансират разхищенията на правителството. Предупреждението не е отправено тайно, а напротив — на всеослушание. Чули го и пазарите, и китайците. Те знаели, че не е от особено значение кой управлява в Овалния кабинет. Правителството на САЩ е жив организъм, посветен изцяло на себе си. То ще продължи да заема пари, да харчи и да се разраства. Ще умре от свръхтегло, преди дори да се съгласи да се смали до управляеми мащаби. Предишната администрация използваше федералния резерв, за да задържа изкуствено покачването на лихвите и да продължава да заема пари. На

разсъдливите китайци обаче вече им било омръзнало от тази игра. Очевидно не искали да я играят.

— Какво значи „очевидно“? — попита външният министър.

— Предшественикът ти го обясни най-ясно: „Чудовищният дълг и дефицит ще накърнят авторитета ни и ще ни попречат да вземаме правилните решения“. Думите му се оказаха пророчески. Китай не обръща внимание на критиките ни за нарушаването на човешките права, международните ни партньори не ни подкрепят охотно срещу заплахи като Сирия, Иран и Северна Корея. Държава след държава, включително Китай, се отказват от долара като стабилна валута за резервни фондове. Накратко светът вече не ни уважава както преди. Китай не е изключение. За да продължат да ни отпускат заеми, китайците започват да изискват нови обезпечения, по-съвместими с риска, който поемат.

— Какви обезпечения?

— Искат заемите им да се гарантират не само с авторитета на американското правителство, а с реални активи. — Флеминг запрехвърля бързо слайд след слайд. — Концесии за добив на петрол и газ в Аляска и в Мексиканския залив. Права да експлоатират мини в Скалистите планини и Маунтин Уест. Концесии за дърводобив, земеделие, специални права над водоизточници, пристанища, национални паркове. За всеки нов или предоговорен заем китайците искат концесия.

— И предишната администрация им ги е предоставяла?

Флеминг кимна.

— Без одобрението на Конгреса? — попита подозрително държавният секретар, бивш сенатор.

— Колкото по-голям е държавният апарат, толкова по-малко уважава законите.

Министърът на отбраната се намеси да скастри външния министър и бивш сенатор:

— Администрацията просто заобикаляше Конгреса. Предупредителните знаци се виждаха ясно и мнозина призоваваха и теб, и колегите ти да предприемете нещо. Вие обаче предпочетохте да не „отблъсквате избиратели“. Повтаряйте: „По-късно ще вземем мерки“ и как процесът трябвало да започне от избирателните урни. Ето докъде ни доведохте. Благодарим много.

Обикновено президентът тутакси прекратяваше подобни словесни схватки, но този път думите не бяха излишни. Външният министър умееше да умиротворява, но миротворчеството си имаше място и цена. Да си затваряш очите за злоупотребите на властта не означава да въдворяваш мир, а да капитулираш.

— Как е възможно да го чувам за пръв път? — учуди се външният министър.

Флеминг погледна към директора на ФБР, който му бе помагал през изминалата седмица. Директорът извади документ от папката си и каза:

— Служителка от министерството на финансите била готова да посочи виновници. Обърнала се към конгресменка с надеждата да прояви разбиране. Тя проявила разбиране, но към предишната администрация. Издаде информаторката и в замяна поискала президентът да одобри няколко указа. После хората на президента се нахвърлили върху информаторката. Превърнали живота ѝ буквално в ад. Жената имала слабо място и те използвали всичко срещу нея. Синът ѝ бил инвалид. Заплашили да му отнемат пенсията и медицинските облаги. Тя се огънала веднага.

Външният министър се ядоса:

— Искам да знам коя е конгресменката и имената на замесените от президентския персонал. Няма да оставя нещата така.

Настъпи моментът президентът да се намеси. Той вдигна ръка.

— Ще стигнем и дотам, но сега имаме по-неотложни задачи.

Министърът замълча и Флеминг взе отново думата.

— По време на изборната кампания на конгресменката информаторката се свързала със съперника ѝ и му разказала всичко. Обвиненията били много сериозни, ала не успели да ги докажат. Освен това тя им забранила да използват името ѝ. Все пак предали информацията на ФБР. Когато агентите я извикали на разпит обаче, тя се отрекла от твърденията си.

— Защо? С лабилна психика ли е?

— Не. Било по времето на предишната администрация. Страхувала се да не ѝ отмъстят. След промяната обаче премислила. С директора на ФБР се срещнахме лично с нея. В замяна на съдействие и на евентуални свидетелски показания ѝ обещах да я върна в министерството на финансите и дори да я повиша. Още не е решила,

но започна да ни сътрудничи. Научихме, че няколко ключови фигури от консултантската компания, работила за администрацията по време на мексиканската криза през 90-а, били наети да съветват предшественика на президента Портър. Смятаме, че относно Китай се е водело тайно счетоводство. Опитваме се да открием секретните документи.

Външният министър поклати глава.

— Намекваш за немислимо беззаконие.

— Всичките ни аргументи ще се обезсмислят, ако китайците успеят да осъществят атаката си и разкритията ни се потвърдят. Съумели ли са китайците да принудят САЩ да обезпечат облигационните си дългове с неподлежащи на анулиране концесии — независимо какво се случва с Америка — значи сме разбрали защо се чувстват сигурни, че след катастрофалното нападение ще дойдат тук и ще се разполагат като у дома си. Загине ли деветдесет процента от населението ѝ, Америка, каквато я познаваме, няма дори да съществува, а китайците ще се окажат новите ѝ собственици. Кой ще оспори правото им? Нищо чудно да ни изпратят и хуманитарна помощ! В крайна сметка обаче, когато след фаталния срив Америка спре да изплаща дълговете си, те ще предявят законния си иск и ще вземат което смятат за свое. Не ги ли спрем, това наистина ще е свършекът на САЩ.

23.

Мерленд

Харват неведнъж бе летял с абсолютни задници, но американският посланик в ОАЕ Лесли Конрад се оказа един от най-нетърпимите.

Американските посланици се назначават от президента. След избори или преизбиране всички подават оставка. Освобождават някои веднага, особено от по-примамливите посолства. Други запазват постовете си, докато им намерят заместници. Конрад бе сред помолените да останат, докато президентът му избере наследник.

Конрад получил дипломатическия пост, понеже събрал много средства за кампанията на предишния президент. Харват го оприличи на Питър О'Тул в „Лорънс Арабски“. Освен че се смяташе за вещь арабист, познаващ региона по-добре от всеки друг — както и каква следва да бъде американската международна политика — косата му изглеждаше твърде руса, зъбите — твърде бели, а кожата — с прекален слънчев загар за мъж на неговата възраст и с неговото положение. Харват вмени отговорността за тези явления на родителите, дали на сина си името Лесли.

Посланик Конрад очевидно не бе гласувал за сегашния президент и гледаше с пренебрежение на международната му политика. Явно гледаше с пренебрежение и на дълга си към държавата. Възмутил се, че го будят посред нощ, за да му тропосат някакъв „главорез“, както се изразил.

Отначало отказал да сътрудничи. После ресурсният му министър се свързал с него и му сръфал задника. Макар да не постигнал нищо забележително по време на службата си, Конрад държал на дипломатическия корпус и не искал да прекратят международната му кариера. Министърът използвал амбицията му, за да вдигне неблагоприятния му задник от леглото, да го изнесе от резиденцията в Абу Даби и да го качи в колата, която го чакала отпред.

Харват и Ливай бяха претърсили целия апартамент на Кхурам Ханджур в Палм Джумейра и бяха събрали всичко с потенциална разузнавателна стойност. Коулс прибра документите и цялото съдържание на скрития под леглото сейф в комплект дизайнерски куфари, които Ханджур държеше в една от стаите за гости.

Харват и Ливай напуснаха комплекса „Океанът“ с мерцедеса на Ханджур и се срещнаха с екипа на ЦРУ, чийто автомобил бе паркиран наблизо. Прехвърлиха багажа и се качиха в него. След като смениха колите, Ливай предаде на хората си картата за отключване на Ханджур и им обясни как да влязат в сградата, за да отведат Коулс и затворника. После Харват и Ливай поеха по крайбрежното шосе към резиденцията на американския посланик в Абу Даби.

В обичайния случай пътуването би отнело час и половина, но Харват измина деветдесетте мили за четирийсет и пет минути. През цялото време Ливай разговаряше по телефона. Министерството на външните работи и ЦРУ поддържаха връзки с множество частни авиокомпании по света и Харват настоя да му осигурят възможно най-бързия самолет. Второто му изискване бе посланик Конрад да го придружи. В присъствието на американския посланик никой не би обърнал специално внимание на паспортите на антуража — особено на Харват. Същото важеше и за багажа.

Харват предложи да измислят мним семеен проблем в САЩ, наложил Конрад да отпътува спешно от ОАЕ. Понеже не бе запознат със семейното положение на Конрад, успя да даде само най-общи насоки. От там нататък Ливай пое нещата в свои ръце.

Тя докладва на шефа си Чък Годуин — кален ветеран от ЦРУ — който се свърза с щабквартирата на Управлението в САЩ. В Лангли направиха справка с досието на Конрад и решиха да използват възрастната майка на посланика в Кармел като повод за спешното заминаване.

След като съставиха плана, директорът на ЦРУ Боб Макгий се обади на външния министър. Той му даде зелена светлина и Годуин получи картбланш да събуди посланика. Обяснил на Конрад, че спешната семейна причина е прикритие, за да придружи до САЩ разузнавателен агент, пренасящ строго секретни документи и други материали. Уточнил любезно обаче, че информацията засяга националната сигурност и е класифицирана над служебното му ниво.

Конрад попитал Годуин кой е оперативният агент и как е пребивавал в ОАЕ без неговото знание. Годуин му отговорил, че постът му не позволява достъп и до тази информация. Тогава Конрад се вбесил.

Чък Годуин го описа като „змийско съскане“. Посланикът се възмутил, че са провеждали тайна операция в задния му двор, без да поискат одобрението му. Не му харесвало да го държат на тъмно. А освен че го държат на тъмно, решили на своя глава да го използват като прикритие за изнасянето на плячката на ЦРУ от страната. Заявил, че е обиден „лично и професионално“ и не възнамерява да съдейства.

Чък Годуин едва сдържа презрението си към посланика — посредствен дилетант, купил дипломатическия си пост, за да организира партита, а не да служи на страната си. Според него посланикът бе абсолютно негоден.

Когато Конрад отказа да осигури прикритие на Харват и да пренесе багажа като свой, Годуин му благодари лаконично, излезе от стаята и се обади на седмия етаж в Лангли. Три минути по-късно министърът на външните работи се свърза лично с посланика и му прочете конско. След половин час бронираният „Събърбан“ на Конрад пое към летището. Харват също се качи в автомобила, седнал до него в ролята на охранител. Следеше неотклонно багажа. Бяха го инструктирали да не отлепя очи от него.

Персоналът на Конрад бе уведомил местните власти за семейния проблем на посланика. На летището ги посрещна държавен служител и ги придружи чак до пистата, където ги чакаше техният „Гълфстрийм“. Провериха паспортите им пред самолета с надлежното уважение към посланика и антуража му.

Екипажът предложи да прибере куфарите в багажното отделение на самолета, но Харват обясни, че посланикът предпочита да му е подръка по време на полета. Екипажът им обясни къде да ги подредят и им помогна да качат куфарите по стълбите и да ги пренесат в кабината.

Ултраскоростният G650 за ултра дълги полети се смяташе за златен стандарт в гражданското въздухоплаване. Удобните широки разтегателни седалки и стените бяха тапицирани в бяла кожа. Масите, шкафовете и фризовете бяха от яворово дърво. Шарките на дебелия килим с цвят на мока сякаш бяха изрисувани с клонка върху мокър пясък. В кабината имаше диван, който се разтягаше и се превръщаше в

легло с прилични размери. Посланикът се насочи право към него. Харват и другите трима пътници се настаниха на седалките.

Харват бе запечатал циповете на куфарите с катинари „Темпъртел“, осигурени от Чък Годуин. Знаеше обаче, че всеки може да отвори ципа с химикалка, да огледа съдържанието и да го затвори, без никой да разбере. Не смяташе, че посланикът е толкова отмъстителен или толкова глупав, но не беше сигурен.

Беше нащрек и спеше леко. Събуждаше се при всеки необичаен шум или щом някой доближеше багажа — гаранция за дълъг полет.

За зла участ леглото на посланик Конрад се оказа точно до главната тоалетна. Когато асистентът или охранителите му минаваха край него, той се събуждаше и ги поглеждаше гневно. Харват се почуди дали мъжът мисли, че заслужава тоалетна, запазена само за него, а всички останали са длъжни да ползват тоалетната за екипажа в далечния край на самолета, или просто мрази да навлизат в „личното му пространство“. Навярно бе по малко и от двете, но всеки позив на природата, разбудил посланика, изпълваше Харват със злорадство.

Начинът, по който Конрад говореше на хората си, издаваше тираничния му характер. Харват мразеше насилниците. Бе доволен, че не се налага да работи за посланика.

Конрад обаче явно не съзнаваше или не го бе грижа, че Харват не работи за него. Когато Харват стана и тръгна към тоалетната, той го спря и се тросна:

— Много самодоволен изглеждаш.

— Моля? — повдигна вежди Харват.

— Чу ме добре — отсече посланикът. — За кого се мислиш с тази надута физиономия?

Тонът на Конрад не допадна на Харват, но той се овладя.

— Господин посланик, ако предпочитате да използвам тоалетната за екипажа, те сигурно няма да възразят.

— „Ако предпочитате да използвам тоалетната за екипажа“ — повтори подигравателно Конрад. — Не става дума за проклетата тоалетна. Питам се как си влязъл в страната ми без разрешение.

— Не знаех, че Обединените арабски емирства са вашата страна и че сте единственият, който разрешава да се провеждат операции на нейна територия.

— Недей да ми остроумничиш. Знаеш какво имам предвид. Нарушаваш протокола.

Протоколът. Харват поклати глава.

— Просто се връщам в САЩ, господин посланик.

— Глупости — процеди през зъби Конрад. — Искам да знам какво си правил в ОАЕ.

— Пазарувах, сър.

— Пазарувал си друг път. Мислиш, че нямам връзки? Мислиш, че не мога да усложня лайнания ти живот?

— Сигурен съм, че можете, сър — отвърна Харват.

— Кой си ти да ме измъкваш от леглото посред нощ? — заяде се посланикът.

Харват пристъпи леко встрани и забеляза бутилка бърбън до леглото. Някой се бе подкрепил.

— Някой съм, господин посланик — каза той и продължи към тоалетната.

Пресегна се към бравата, но Конрад го сграбчи за китката. Лош ход.

— Искам ясни отговори — заповяда той. — Схващаш ли?

Очите на Харват се стрелнаха към най-близкия телохранител на посланика. Той се преструваше на заспал, но наблюдаваше сцената. Харват поклати глава: „Не се меси“. В отговор мъжът се обърна с лице към прозореца.

Харват се отскубна от пиянската хватка на посланика и изви ръката му зад гърба. Приложи натиск, седна на ръба на леглото и го погледна право в очите.

Посланикът разкриви лице от болка.

— Слушай ме внимателно — подхвана Харват. — Не работя за теб. Появил съм се в страната ти, защото някой далеч по-важен от теб е загрижен за нещо. Схващаш ли?

Конрад разтегна устни да му се озъби, но Харват изви още по-силно китката му. Посланикът закима като марионетка.

— Да, да — заекна.

Харват отпусна захвата.

— Знам, че са ти го казали, но ще го повторя. Не е твоя работа какво съм правил в ОАЕ. Разбираш ли?

Посланикът го погледна смръщено и Харват се подготви да усуче отново китката му.

— Разбирам. Напълно — кимна Конрад.

— Добре — отвърна Харват. — Още нещо. Ти си обида за хората, които работят за теб. Всъщност ти си обида за всеки, избрал да служи на Америка. Мнозина рискуват много повече от теб, за да защитят страната ни. Накърнявайки достойнството на подчинените си, обиждаш всички нас. А ние си вършим работата, защото вярваме, че съществува нещо по-голямо от егото ни. Ако извадиш късмет да останеш в дипломатическия корпус и отново те помолят да помогнеш на сънародник, единственият ти отговор ще бъде „да“. Разбираш ли? Защото това е проклетата ти работа. Не да организираш партита, да яздиш камили и да угодничиш на петролни шейхове, та да имаш снимки за фукане. Работата ти е да служиш на нацията, на нашата нация. Ясно?

Харват изви китката му, за да подчертае думите си, и посланикът закима още по-бързо. Очите му се просълзиха от болка. Харват стана от леглото и понечи да пусне ръката му, но спря.

— Между другото — добави, — ако разбере, че пак тиранизираш персонала си, Лесли, ще те намеря и ще ти изтръгна ръцете от раменете. Разбрахме ли се?

Конрад продължи да кима, докато той не пусна китката му.

После Харват използва тоалетната и се върна на мястото си. Когато мина край посланика, той се престори, че спи. Не погледна към Харват до края на полета.

Когато самолетът най-сетне се приземи във военновъздушната база „Андрюс“, Харват остана в кабината, а посланикът и хората му слязоха от машината. Най-отзад вървеше охранителят, престорил се на заспал, докато Харват изнасяше урок на посланика. Той спря до седалката на Харват и го погледна в очите. Харват се почуди дали агентът от дипломатическата служба за сигурност ще го упрекне за непрофесионалното поведение.

Агентът обаче се усмихна и му протегна юмрук. Харват отвърна на жеста и мъжът слезе от самолета. Думите бяха излишни. Навярно всички в посолството в Абу Даби изгаряха от желание да направят това, което Харват бе направил по време на полета. Да видиш как тиранин получава кроше в носа, безотказно повдига духа.

Щом екипът на посланика напусна самолета, Лидия Райън се качи при Харват.

— Хубав самолет — отбеляза тя. — Как пътува?

— Средна седалка. Плачещо бебе — отвърна Харват и се изправи да ѝ подаде куфарите. — Каж ми, че имаш добри новини. Докъде стигнахме?

Райън се отмести да направи място на членовете на спешния екип, които щяха да отнесат багажа.

— Засега сме в задънена улица по отношение на шестимата студенти по инженерство. Не разполагаме с данни да са напуснали страната и предполагаме, че все още са тук. ФБР разпитва всички контактували с тях по време на стажантската програма в НАСА.

— А телефоните? Дали са им по един с инструкция да ги включат, щом пристигнат.

— Мнозина си включват телефоните, когато се приземят, особено на оживено международно летище като Хюстън. Националната агенция за сигурност състави списък на всички телефони, включени през онзи ден в района на летището. Опитват се да ги пресеят.

— Значи нямаме нищо друго — заключи Харват.

Доскоро Райън познаваше само репутацията на Харват. Неотдавна бяха работили заедно. Бюрократите и политиците се бояха от него именно заради качествата, благодарение на които успяваше. Той не се вместише в клетка, където да му казват какво да прави. Действаше извън клетката и не спираше, докато не постигне крайната цел. Почти веднага Райън бе доловила страха му от провал. Харват бе един от най-целеустремените хора, които бе срещала.

Тя понечи да му отговори, но член от екипа ѝ надникна и съобщи:

— Готови сме да тръгваме.

Райън му благодари и се обърна отново към Харват.

— Справи се отлично. Наистина отлично.

Похвалите обикновено го смущаваха. Както винаги той махна пренебрежително с ръка.

— Кой отговаря за операцията сега? Откъде се координира разследването?

— Шофьорът ти ще те информира.

— Шофьорът ми?

Райън посочи през прозореца към черен „Събърбън“.

— Рийд дойде да те вземе. Аз се връщам в Лангли. Искам компютърните ни специове веднага да се заемат с лаптопите и другата електроника.

— Ще ме държиш ли в течение?

— Абсолютно — усмихна се Райън. — Междувременно гледай да си починеш. Изглеждаш ужасно.

Харват ѝ се усмихна в отговор и я проследи с поглед как слиза от самолета. Екипът ѝ бе натоварил куфарите в хеликоптер „Сикорски С-76“ и витлата му вече пореха влажния летен въздух. Хеликоптерът се вдигна веднага щом Райън се качи и си сложи каската и колана, шасито му се прибра и той се насочи на северозапад за краткия полет към Лангли.

Докато се спускаше по стълбите, Харват се замисли за разузнавателната информация, която Райън бе отнесла. Бяха успели да издирят и да заловят Ханджур, но той се почуди дали пленникът ще се окаже нишката, разплитаща целия заговор. В техния бранш нищо не бе лесно и никой не знаеше това по-добре от Рийд Карлтън.

Харват тръгна по пистата към черния „Събърбън“ с надеждата Стареца да му съобщи добри новини.

24.

Вирджиния

Наясно, че дългият полет е изтощил протежето му, Карлтън се бе отбил пътьом да купи кафе — двойно черно еспресо. Достатъчно често бе виждал Харват да си поръчва такова, когато се нуждае от ободряване. Подаде му го, щом потеглиха от базата.

— Посланик Конрад, чувам, бил истински трън в задника — отбеляза Карлтън.

Харват свали капачката от чашата и духна кафето.

— Правилно си чул.

Стареца се засмя.

— Е, ще се зарадваш да разбереш, че не е тръгнал към „Четири сезона“.

— Така ли?

— Да. Пътува към Фоги Ботъм. Външният министър иска да му съдъвче задника и на живо.

Харват отпи от кафето и отговори:

— Мисля, че министърът ще установи колко се е подобрило поведението на посланика.

Карлтън отклони за миг очи от шосето и погледна към Харват.

— Защо? Какво си направил?

— Нищо. Не се безпокой.

Стареца се усъмни, но замълча. Имаше далеч по-важни теми. Трябваше да разпита подробно Харват как са минали операциите в Карачи и Дубай.

От своя страна Харват искаше да разбере какво ще предприемат от тук нататък. Чувстваше се изморен. Не искаше да разказва надълго и нашироко какво се е случило в Карачи и Дубай, не сега. Така или иначе Стареца щеше да му поиска писмен доклад.

Все пак Харват разбираше, че процедурата е такава. Не обсъдеха ли операциите, докато спомените му са свежи, нищо чудно да пропуснат нещо. Не му оставаше друго и той подхвана историята.

Обсъдиха какво се е объркало и какво е минало гладко. От време на време Карлтън го прекъсваше и отбелязваше къде е допуснал грешки. Искаше да шлифова уменията му и Харват го разбираше, но не се съгласяваше с всички забележки. Стареца отдавна се бе оттеглил от полевата работа.

В крайна сметка Харват бе изпълнил задачите си в Карачи и Дубай. Само това имаше значение. Не бе в настроение да го поучават как да се усъвършенства. В момента предпочиташе да се съсредоточи върху близкото бъдеще и как да действа по-нататък.

За щастие свърнаха по неговата улица и приближаваха къщата му. Не че Стареца би му позволил да смени темата просто защото са пристигнали на местоназначението. С Харват си приличаха много — и двамата не спираха, докато не получат всичко желано.

Харват видя входа към алеята пред къщата. Обикновено се радваше да се върне у дома. Завръщането означаваше, че е изпълнил мисията си и може да се отпусне. Не успее ли да освободи съзнанието си от ужасите, на които бе станал свидетел, прибегваше до терапия „Потомак“, както сам я наричаше.

Взимаше няколко кутии бира — понякога нещо по-силно — и слизаше на кея. Наблюдаваше как лодките минават край него и пиеше, докато тревогата отшуми. Заключеше ли я в метален сейф в най-тъмния ъгъл на разсъдъка си, той се връщаше в цивилизования свят, готов за следващото предизвикателство, което обитателите на нецивилизования му замислят.

Днес обаче се чувстваше другояче. Бе изпълнил задачата си, но крайната цел оставаше далеч. И още по-лошо — нямаше представа каква роля ще му отреди бъдещето. Мисията му на практика бе успешна, но по-скоро я усещаше като провал. Несъмнено би могъл да направи повече.

Когато приближиха портата, Карлтън бръкна в джоба си и му подаде ключовете. Стареца бе един от малцината, на които Харват поверяваше ключовете за дома си.

Домът му бе малка обновена каменна църква от осемнайсети век, наречена „Епископската порта“. Намираще се сред няколко акра земя с изглед към река Потомак, на юг от плантацията „Маунт Върнън“ на Джордж Вашингтон, и на книга принадлежеше на американския военноморски флот.

Армията му бе предоставила излезлия от употреба имот за деветдесет и девет години срещу един долар годишно. Така президентът, за когото по-рано бе работил, изрази благодарността си за върнатата му служба в полза на нацията. Секретарят на военноморския флот също остана доволен, че в къщата ще живее американски военноморски пехотинец.

Типично за него, Харват не прие с охота щедрия подарък, независимо че президентът му обясни как ще направи услуга на флота, като поддържа имота. Той отказа, но президентът настоя:

— Отиди да видиш къщата и тогава ще решиш.

Харват подкара по принуда към „Епископската порта“. Нямаше начин да приеме толкова щедро възнаграждение. Не му изглеждаше правилно. После, докато прекосяваше дългата алея пред къщата, мнението му се промени. Мястото го очарова.

Къщата се нуждаеше от много работа, но той вече си представяше как живее тук. Щом видя табелата с мотото на англиканските мисионери — „Преплуваме морето, за да помагаме“ — Харват разбра, че си е у дома.

Този път си идваше с натезало сърце, но завръщането отново го изпълни с топлина. Отключи портата, отвори я и седна пак в колата.

Рийд паркира в края на алеята и двамата влязоха вътре. Харват изключи алармата, пусна климатика и поведе Карлтън към кухнята.

Отвори прозорците да раздвижи въздуха и погледна в хладилника.

— Гладен ли си?

— Ядох, преди да те взема.

— Нещо за пиене?

Карлтън си погледна часовника. Знаеше, че не му предлагат безалкохолна напитка.

— Раничко е май?

— Още съм на пакистанско време, а и цяла седмица умирам за бира.

— Само това ли имаш? Бира?

— Бира и наркотикът на дебютантките — каза Харват и извади стек с шест бири и бутилка „Шардоне“ от хладилника.

Карлтън повдигна вежди и попита:

— Откога пиеш бяло вино?

— Не е мое. Дара и Марко ми бяха на гости, преди да замина. Имам и плодови сокчета, ако искаш.

Стареца се усмихна. Харват бе излизал с много невероятни жени, но Дара и момченцето му бяха влезли под кожата. Жалко, че живееха чак в Бостън.

— „Лоун Стар“ ли е бирата? — попита той.

Харват кимна, извади по една за двамата, а другото прибра в хладилника. Отвори бутилките, хвърли капачките в мивката и седна срещу Карлтън до кухненската маса.

— Наздраве.

Стареца взе бирата си, чукна я в неговата и повтори тоста.

Харват отпи дълга глътка. Нищо не може да се сравнява със студена бира в горещ ден. Не. Нищо не може да се сравнява със студена бира в горещ ден, когато си бил отвъд океана и си мечтал единствено за това.

Карлтън се облегна назад.

— Предполагам, че след петнайсет, най-много двайсет минути ще оклюмаш. Какво искаш да знаеш?

Най-после, помисли си Харват, отговори.

— Всичко. Първо, кой отговаря за операцията?

— За нашата част — ЦРУ с подкрепата на министерството на отбраната. За „Златен прах“ отговаря министерството на отбраната с помощта на ЦРУ. Всичко в САЩ е възложено на ФБР и се наблюдава от директора на националното разузнаване. Координатор е Националният контратерористичен център.

— Докъде стигнаха с проследяването на шестимата студенти?

— Доколкото разбирам, още не са алармирали щатските и местните полицейски управления, защото не искат да изтече в пресата. Страхуват се да не ускорят атаката.

— Някой посочил ли е коя джамия са посещавали в Хюстън?

— ФБР работи по въпроса, но засега няма отговор.

— Знаем ли доколко са вярващи? Посещавали ли са стриптийз клубове? Пиели ли са алкохол? Ако са пиели и са посещавали стриптийз клубове, казали ли са на някоя стриптийзърка нещо полезно?

— ФБР работи по въпроса — повтори Карлтън. — Операцията е приоритет. Свикаха агенти от цялата страна в Хюстън, за да провеждат

разпитите.

— И двамата знаем, че разпитите едва ли ще са достатъчни — поклати глава Харват.

Стареца кимна.

— И президентът го знае.

— На какво е готов?

— За протокола? На всичко необходимо, за да се предотврати атаката.

— А извън протокола? — попита Харват.

— Извън протокола наистина е готов на всичко. Което значи, че е готов да ни използва.

— А Слоун и Чейс? Къде са?

— Пътуват от Карачи. Ще кацнат тази нощ.

— Какво ще правим после?

— Ще се молим.

— За какво?

Стареца отпи голяма глътка от бирата.

— Да извадим късмет. Голям късмет.

Допиха мълчаливо бирите си и Харват изпрати Стареца до колата.

— Все си мисля, че пропускаме нещо — констатира Карлтън.

— Винаги мислиш така — усмихна се Харват.

— Ти също — отвърна Карлтън.

— Защото параноята е силно заразна.

Този път се усмихна Стареца.

— Ако ти отговаряше за операцията, ако работеше с шестима студенти по инженерство от ОАЕ, какво щеше да те тревожи най-много? Какво щеше да те държи буден нощем?

Харват отговори след известен размисъл.

— Обикновено дребните неща прецакват всичко. Повечето хора не са дисциплинирани и кривват от правия път.

— Мислиш, че студентите по инженерство не са дисциплинирани?

Харват поклати глава.

— Възможно е да са. Но бих се съмнявал в мотивацията им. Защо го правят? Файловете, които ще свалим от компютъра на

Ханджур, ще ни кажат със сигурност, но съм готов да се обзаложа, че ги мотивират парите, а не ислямската идеология.

— Сред похитителите на единайсети септември имаше доста интелигентни и добре образовани мъже — възрази Карлтън.

— Но онази операция е разчитала на религиозния им фанатизъм. Избрали са ги заради идеологията. Нашите студенти по инженерство са наети заради произхода си.

— Добре тогава. Ако ти отговаряше за тях, какво би те тревожило най-много? Какво би се опасявал, че ще направят и ще сринат операцията?

Харват обмисли въпроса и промърмори.

— Хрумна ми нещо.

— Какво?

— Ела вътре и ще ти покажа.

25.

Международно летище Лос Анджелис

Когато пътуваше до САЩ, Тай Чън предпочиташе американските авиолинии. Екипажите им не бяха педантични професионалисти както в азиатските и европейските превозвачи; бяха твърде фамилиарни и общителни. А и по време на полетите в първа класа той винаги завързваше полезни контакти с мъже и жени с широки приятелски кръгове. Това бе предимство за китайски разузнавателен агент, винаги търсец начини да разширява човешката си мрежа. А и средата, говореща американски английски, му помагаше да настрои съзнанието си и да се включи в играта.

Влизаше в страната както обикновено — в качеството си на китайски предприемач на име Бао Дън — с легална зелена карта, издадена от американското правителство. Тя беше златният му билет. Нито веднъж не го бяха задържали, забавяли или поглеждали подозрително.

Американската зелена карта му излезе — по-точно не на него, а на Втори отдел — само пет хиляди долара. Представяйки се за богат китайски бизнесмен, той инвестира в завод за обработка на пилешко месо в провинциална Небраска. Друго не бе необходимо. В отплата за инвестицията — плюс адвокатски такси и попълване на документи — второто му аз, Бао Дън, получи зелена карта и статут на постоянно пребиваващ.

Американците се интересуваха единствено от пари. Бяха готови да продадат ключовете за дома си на най-върлия си враг, стига да им предложи достатъчно. Винаги се удивяваше колко е лесно да надхитриш националния им апарат за сигурност.

След като премина с лекота през митницата и имиграционната служба, той излезе от международния терминал „Том Брадли“ и тръгна към терминал 4 за вътрешните полети на Американските авиолинии. Толкова пъти бе прекосявал надлъж и шир лосанджелиското летище, че го познаваше като петте си пръста.

Мина през службата за проверка на документи на терминал 4 и влачейки малкия си куфар на колелца, тръгна през фойето към „Адмиралския клуб“ на Американските авиолинии. Понеже свръзката му щеше да дойде след час, Чън си позволи да вземе горещ душ, да се избърсне и да се нахрани. Колкото и да презираше Америка и декадентската ѝ култура, признаваше постиженията на американците в някои отношения. Те обаче се заплащаха и бяха недостъпни за обикновените мъже и жени.

Барманът попита Чън дали иска коктейл или чаша вино с яденето. Агентът отказа. Не пиеше, когато работи. Рядко пиеше и у дома. Алкохолът притъпява сетивата, вкарва те в клопки и изцежда съпротивителните ти сили. Чън бе направил само едно неотдавнашно изключение — когато разбра, че съпругата му изневерява.

Трябваше да го предвиди. Ми бе красива, но слабохарактерна жена — изгряваща китайска актриса. След изявите ѝ на модния подиум започнала да получава второстепенни роли в нискобюджетни филми. После се увеличили и бюджетите, и ролите. Вече не играела ролята на привлекателна приятелка на гангстери и главорези, а се възплъщавала в образите на чувствителни и интелигентни героини с дълбока душевност. Със славата обаче дошли и изкушенията. В нейния случай — наркотиците, които се оказали път към падението.

Чън я откри, когато вече бе стигала два пъти до дъното и се опитваше да се изправи на крака. Чън бе красив мъж, десет години по-голям от нея. Беше гледал всичките ѝ филми и се бе влюбил от пръв поглед.

Тя се бе върнала при семейството си в Нанкин. Той бе в града по работа. Пътищата им се пресякоха в ресторанта на баща ѝ. Чън я проследи до дома ѝ и на другия ден инсценира „случайна“ среща.

Ухажва я цяла година и при всяка възможност я посещаваше в Нанкин. Познаваше влиятелни личности в града и издействаше услуги на семейството ѝ. Дребна престъпна група рекетираше баща ѝ. Чън разбра и веднага се разправи с бандитите. Семейството го обикна. Нямаха представа с какво точно се издържа. Знаеха само, че е бизнесмен, който често пътува и им носи красиви подаръци. Дори да таеше подозрения, Ми никога не ги изрече гласно.

По пътя към звездната слава и през последвалото спускане по наклонената плоскост неведнъж бяха разбивали сърцето ѝ. Отново и

отново го бяха изтръгвали от гърдите ѝ. Накрая се бе научила, че е безопасно да се преструва на влюбена, отколкото да се поддава на чувства.

Ми искаше да обикне Чън, но не успяваше. Сякаш способността ѝ да обича вече не съществуваше. Обичаше обаче семейството си. Тази привързаност не бе изчезнала безвъзвратно. А те обичаха Чън или поне това, което прави за тях. По свой начин тя също му бе благодарна. Да обичаш делата обаче и да обичаш човека, са две различни неща.

У него долавяше нещо непонятно. Не смееше да го нарече злина, но не знаеше каква друга дума да използва. Усещаше тъмнина и студ и те я плашеха.

Понякога се упрекуваше, че изпитва такива чувства. Не беше виждала Чън да причинява зло някому, но под повърхността му тлееше нещо, което бе сигурно, че не е добро.

Със студеното си, мъртво сърце, което не служеше за друго, освен да помпа кръв из тялото ѝ, тя се престори на влюбена. Направи го заради семейството си. И заради себе си. Все още бе привлекателна и Чън я желаше. Беше добър любовник, щеше да ѝ осигури охолен живот и да закриля семейството ѝ. Излизаха често на срещи и накрая тя прие да се омъжи за него с радостни възгласи и с най-страстната любовна сцена, каквато някога бе изигравала.

Бе спала с толкова много второразредни продуценти, режисьори и филмови агенти по пътя към върха на стълбата, че дори не помнеше всички. Помнеше обаче последващите посещения в лекарските кабинети — студени неугледни помещения, където изстъргнаха от утробата ѝ последствията от жаждата ѝ за слава. Помнеше ясно лекарите, особено вмирисания на джин, който я обрече на безплодие. Никога нямаше да го забрави.

Лека-полека започна да го възприема като благословия. Чън не искаше да има деца и с известна тъга тя го разтълкува като знак, че съдбата е отредила да са заедно. Навярно се бяха срещнали, за да започнат начисто и да си помогнат да продължат напред.

Чън живееше в Пекин — в квартал Чаоян близо до хотел „Сейнт Реджис“. Обичаше да е в разгара на действието, така казваше, за да развлича клиентите си, когато идват в града.

Случеше ли се да е в Пекин през почивните дни, той я водеше в Небесния храм и на пазара за перли, на езерото Хоу Хай и в Летния

дворец. Когато пътуваше, я насърчаваше да се връща при семейството си или да ги кани в Пекин. Беше изключително щедър и понякога тя се разкайваше, че е неспособна да го заобича. Майка ѝ разчиташе на помощта му и се нахвърляше върху Ми дори да е напълняла само с петдесет грама между гостуванията. Всички очакваха да е привлекателна за съпруга си. Нямаше съмнение каква роля изпълнява за семейството си. Съпругът ѝ беше храната, а тя — купонът.

Макар и трудно, Ми установи донякъде предсказуем ритъм с него. Когато Чън се връщаше в града, двамата се задържаха вкъщи колкото да правят любов, да се наспят, да се преоблекат и да излязат отново навън. Чън бе фанатичен привърженик на спортуването. Не я включваше в деловите си ангажименти, но настояваше да тича и да вдига тежести с него и да продължава да се упражнява, когато той отсъства.

Със или без клиенти, те се хранеха в най-добрите ресторанти и танцуваха в най-добрите нощни клубове. Това бе любимата ѝ част. Хората я познаваха и Чън парадираше с нея. Тя се радваше да види какво получава той от връзката им. Не я възприемаше просто като сексуален обект — би могъл да я прелъсти и без да се жени за нея — а като символ на обществено положение. В модерния забързан Пекин тя го допълваше, отразяваше цената му. Само влиятелен, преуспял мъж би съумял да спечели жена като нея.

Внезапно миналото ѝ избледня. Постепенно започна да мисли за бъдещето. Чън спомена, че иска да купи къща край езеро в околностите на Нанкин, където да прекарват летата. Говореше колко се преуморява баща ѝ, как трябва да възлага повече работа на брат ѝ, та с майка ѝ да се наслаждават на топлите месеци с тях. Звучеше като вълшебна приказка и в тази вълшебна приказка черният лед, стегнал сърцето ѝ, лека-полека се топеше.

Заслепена, тя, естествено, не разбираше какво се случва. Чън я познаваше по-добре, отколкото тя се познаваше. Знаеше, че не го обича истински, и търсеше как да я спечели. Тайно разпита родителите ѝ, братята и сестрите ѝ и всички, познавали Ми като личност, а не като актриса. Говори с две лели и дори с един учител. Какво движи Ми? Какви са страховете ѝ и за какво мечтае? Опитваше се да говори и с нея, но тя винаги му казваше, че е щастлива и е получила желаното.

Летният дом край Нанкин се оказа гениална идея. Дори когато го обсъждаха, съпругата му се променяше забележимо. Той обаче бе убеден, че има още нещо, с което ще успее да стопи останалия лед и да завоюва сърцето ѝ веднъж завинаги.

Чудно, но най-доброто предложение дойде от негов колега от Втори отдел. Чън го дочу да споделя как отношенията с жена му охладнели. Стараел се, доколкото му е по силите, да я изслушва и да се сближи отново с нея. Искал да си я върне с голям жест, да я впечатли задълго. Успял. Направо я зашеметил.

Заинтригувани, колегите му се събраха около него да разберат как го е постигнал.

— Лесно — отговори той. — Спрях да се отнасям с нея като към съпруга и започнах да я възприемам като мишена.

Смуцаваща и същевременно брилянтна идея. Чън се укори, задето не му е хрумнала по-рано. Той обръщаше повече внимание и знаеше повече за информаторите си, отколкото за съпругата си. Не че не полагаше достатъчно усилия. Някак обаче все не съумяваше да намери път към сърцето ѝ. Реши да промени коренно тактиката си и да подходи към нея като към разузнавателна мисия. Зарече се да научи всичко за нея — къде ходи, какво прави, с кого се вижда, дори какво мисли. Успееше ли, щеше да разполага с достатъчно информация да спечели сърцето ѝ.

В стремежа да опознае съпругата си Чън забрави една от най-популярните китайски поговорки, известна на всяко дете — внимавай какво си пожелаващ. И забравяйки я, се обрече на пълен крах.

Китайската забавна индустрия гъмжеше от простъпки на млади актьори и актриси. Някои жадуваха толкова отчаяно да пожънат слава, че бяха готови на почти всичко. Прибавете дрога и кариера в застои или пред провал, и „почти всичко“ се превръщаше във „всичко“.

Достигнала фазата „всичко“, Ми спеше с кого ли не, за да задоволява пристрастеността си. Бяха я снимали и дори тайно я бяха записали. Видеоето се бе озовало в ръцете на висш функционер на Комунистическата партия, който избра най-лошия момент да излезе на сцената.

Тя тъкмо се изправяше на крака, опитваше се да се научи да обича съпруга си и отчаяно искаше бракът ѝ да потръгне. Най-после щастието ѝ се усмихваше. Тогава в имейла ѝ се появи видеозапис. Не

било необходимо съпругът ѝ да разбира. „Една среща“ и мъжът щял да унищожи записа. Тя не виждаше друг изход. Не искаше да изгуби съпруга си. Колкото и глупаво, погрешно и измамно да беше, Ми се съгласи да се срещне с партийния функционер.

Покани я в хотел, когато съпругът ѝ отпътува извън града. Мислеше, че ще е веднъж. Един път и край. Показа се, че е само началото. След седмица изнудвачът отново ѝ се обади.

В желанието си да опознае съпругата си Чън бе нарушил доверието, върху което се крепи бракът. Шпионираше я — следеше я, подслушваше телефона ѝ, четеше имейла ѝ. Така разбра за аферата. И се разяри.

Изпрати Ми при родителите ѝ в Нанкин. Без обяснение. Тя се ужаси. Разбрал ли е? Приключил ли е бракът им? Какво ще стане с нея? Какво ще стане със семейството ѝ? Бяха ѝ дали втори шанс в живота и тя го бе проиграла. Само в краен случай съпруг би отпратил жена си без предупреждение и обяснение. Ми знаеше защо е изпратена в изгнание.

След като тя напусна дома им в Пекин, Чън започна да пие. Без мяра. Колкото и умело да сеят насилие и смърт, разузнавателните агенти са общителни по природа. Бизнесът им включва пистолети, ножове и всякакви черни изкуства, но в сърцевината му са хората. Няма начин да вербуваш и да контролираш другите, ако не ги разбираш. Чън разбираше съпругата си.

Шпионирайки я, бе осъзнал по-ясно болката ѝ. Съжаляваше единствено, че не го е направил по-рано. Винеше себе си. Извади я от забвението в Нанкин, излъска я и в целия ѝ блясък я изложи на показ в Пекин. Неволно бе предизвикал случилото се. Държеше се надменно и самонадеяно. Използваше очарованието на съпругата си, за да подхранва мъжкото си самочувствие. Как да не я забележат другите мъже? Чън всъщност бе получил желаното.

Чувстваше се отговорен за случилото се, но не изцяло. Най-тежка вина носеше партийният функционер, шантажирал съпругата му. Чън не можеше да си представи по-голяма подлост от това да поставиш клопка на жена, особено на нечия съпруга.

Нямаше значение, че негодникът е партиен кадър. На Чън му беше все едно, дори да е член на Постоянния комитет на Политбюро.

Простъпката му бе непростима. Имаше само един начин да я изкупи — с живота си.

Преди да умре обаче, Чън искаше мъжът да се разкая за стореното. Би могъл да го пребие до смърт, но искаше да изглежда като инцидент. Колкото по-малко подозрения събудеше, толкова по-бързо щяха да претупат разследването. Мъжът беше дебел, пиеше и пушеше. Сърдечен удар не би изненадал никого, но щеше да предизвика съчувствие. Чън искаше хората да клатят глави, когато размишляват над нелепата му смърт.

Изчака семейството на функционера да замине за Шанхай през уикенда и той да остане сам. Когато се прибра у дома след обилно полята с алкохол вечеря, Чън го посрещна с пистолет в ръка. Отначало мъжът реагира войнствено. Нямаше представа какво се случва. Помисли, че е грабеж. После Чън му обясни кой е и защо е дошъл. Кръвта се оттече от лицето на партийния функционер. Той се уплаши напълно основателно.

Чън му нареди да му даде видеозаписа със съпругата му. После го принуди да отвори имейла, от който я бе изнудвал. Накрая го поведе към тясната дамска тоалетна до кухнята. Върху мивката стояха чаша и бутилка скоч. Чън му заповяда да напълни чашата и да я изпие. Мъжът се затрудни. Вече беше пиян и на няколко пъти се задави. Все пак успя. Чън му нареди да изпие втора и трета чаша.

Докато мъжът преглъщаше с мъка тъмното питие, което прогаряше гърлото и стомаха му, Чън му обясняваше каква цена ще платят наследниците му.

Китайската култура тачеше мъжкото си потомство. Партийният функционер имаше един син. Чън му обеща момчето да изкупва греховете на баща си до края на дните си. Дрога и огнестрелно оръжие вече бяха подхвърлени в апартамента му, където полицията ще ги открие. Чън се бе погрижил момчето да няма алиби. Щеше да им съсипе живота, а с него и семейната репутация. Всичко, за което партийният функционер се бе трудил, щеше да рухне.

Разярен, мъжът се хвърли срещу него, но Чън го очакваше. Парира ловко тромавата атака и го блъсна обратно в банята. Мъжът залитна, падна и си удари главата в тоалетната. Просна се неподвижен на пода. Чън потърси пулса му. Беше жив, но в безсъзнание.

Надянал ръкавици, Чън взе чашата и бутилката скоч и ги остави върху кухненския плот. Извади хладилната чанта, скрита в килера, хавлия за баня и ролка бояджийско тиксо.

Качи се върху табуретка и облепи вентилатора в банята с тиксотото. Изсипа блокчето сух лед от хладилната чанта в мивката и завъртя кранчето. Снима с телефона си как е легнал мъжът на пода и отмести краката му от вратата.

Изнесе табуретката от банята, излезе и затвори плътно вратата. Натъпка хавлията в пролуката под вратата и я запечата отстрани и отгоре с бояджийското тиксо. Оставаше само сухият лед да довърши започнатото.

Докато чакаше, Чън изтри всички писма на съпругата си от компютъра на партийния функционер. Преценил, че е минало достатъчно време, распечата тясната тоалетна и погледна вътре. Въглеродният двуокис от сухия лед си беше свършил работата. Мъжът беше мъртъв.

Сверявайки положението му със снимката, Чън намести тялото, както бе паднало отначало. Отлепи бояджийското тиксо от вентилатора, натъпка го заедно с хавлията в хладилната чанта и я остави до входната врата.

За да изглежда правдоподобно задушаването, Чън се върна в кухнята, претършува хладилника, шкафовете и фризера и избра мазни, нездравословни храни — по вкуса на гуляйджия след пиянска вечер — и ги сложи върху кухненския плот. Включи печката и два газови котлона, духна пламъците и остави вратата на фурната отворена.

Изчака да се увери, че в кухнята се е събрал достатъчно газ. После излезе от дома на партийния функционер, върна се в своя живот и зачака новини за смъртта на мъжа.

Когато слухът най-сетне стигна до Втори отдел, надеждите на Чън се оправдаха. Сметнаха го за инцидент — смърт от глупост, както го наричаха мнозина. Пиян до козирката, не съобразил, че газта е включена. Зашеметен от въглеродния окис, паднал, ударил си главата и умрял.

Предвид репутацията на мъжа, никой не се изненада. Той се превърна в поучителна история какво лежи в края на пътя на разточителството. Заговореха ли за него, хората клатеха глави. Никой

не помнеше постиженията му — ако изобщо ги имаше — ала всички запомниха позорната му смърт.

Заслужен свършек. Чън реши да не наказва сина. Не заслужаваше да плаща греховете на подлия си баща. Битката на Чън с партийния функционер бе приключила, ала битката му със себе си тепърва започваше.

Заживя в пиянска мъгла. Отблъскваше опитите на Ми да се свърже с него. Пренебрегваше приятелите си и — най-непростимото — не приемаше обажданията от Втори отдел. Полковник Шъ дойде да го навести лично. Чън приличаше на развалина. Не пожела да отговаря на въпросите му, но Шъ продължи упорито да дълбае.

Започна от съпругата му и лека-полека свърза точките. На Чън му беше все едно. Полковникът го попита дали има пръст в смъртта на партийния кадър. Чън замълча. На Шъ не му трябваше друго потвърждение. Заповяда му да се стегне.

Оттогава не бе чувал нито дума от полковника и от когото и да било, докато Шъ не го информира, че заминава за Америка да изпълни една операция, а вероятно и две. Не беше молба, а поредната заповед. Когато му обясни каква задача му възлагат, Чън размисли дали да не поиска веднага да напусне службата. Съзнаваше обаче, че номерът няма да мине. Щяха да го изправят пред ясен избор — да се подчини или да го осъдят по бързата процедура и да получи куршум в тила.

Имаше толкова неясноти в мисията, че Чън не знаеше откъде да започне. Прибързването бе опасно. Да действаш правилно изисква време. За жалост Китай не разполагаше с време. Генералният секретар, Постоянната комисия на Политбюро, полковник Шъ и генерал У очакваха възможно най-светкавична реакция. Съгласиха се обаче на една отстъпка. Понеже познаваше най-добре САЩ, Чън щеше да се погрижи за подробностите по своя преценка. Нямахше да го командват на всяка крачка от Пекин. Важен бе крайният резултат.

Сега, седнал в „Адмиралския клуб“ на Американските авиолинии, Чън вдигна поглед от „Уолстрийт Джърнъл“ и видя млад мъж с китайска кръв да приближава до него. Посочи мястото от другата страна на контакта.

— Айфонът ми не е зареден. Седи ли някой тук?

Чън поклати глава и махна на младежа да седне. Той носеше малък поднос с моркови и керевиз.

— Откъде взехте зеленчуците? — попита Чън.

Младият мъж кимна към бара. Тъкмо ги бяха извадили — близо до плота за кафе.

Чън сгъна вестника, сложи го върху ръкохватката на стола и стана.

— Ще наглеждате ли багажа ми за малко? Ще си взема нещо.

— Разбира се.

Чън отиде до бара, избра си зеленчуци и се върна с пълен поднос. Младият мъж бе включил айфона си в контакта за зареждане, слушалките му бяха пъхнати в ушите и явно слушаше музика. Чън прибра вестника в куфара си и се залови със зеленчуците.

Двайсет минути по-късно младият мъж извади зарядното на айфона си от контакта и излезе от салона.

След петнайсет минути Чън го последва. От отсрещния край на залата за пътници проследи с поглед как младият мъж се качва на самолета за Омаха. Щом вратата се затвори и самолетът се плъзна по пистата, Чън извади бордната карта, която младият мъж бе пъхнал във вестника му.

Провери името и кога излита самолетът. Тръгна към терминала за новия си полет до Нашвил.

26.

Северна Корея

— Схващаш ли какво става? — попита Лес Джонсън, наблюдавайки трескавата дейтелност през бинокъла.

Приблизително три квадратни мили от долината бяха оградени като голяма дъска за дама. В един от квадратите мъже се учеха да управляват стари трактори. В друг мъж на кон се упражняваше да подкарва стадо крави. Имаше обори с прасета, пасища с овце, лами, кози и още крави, както и полета с всякакви земеделски култури.

Воденично колело в потока задвижваше мелница. Вятърни мелници с червени и бели перки изпомпваха вода в корита за животните. Американски коли и камиони от седемдесетте и началото на осемдесетте громоляха по черни пътища, натоварени с хора и провизии. Ако не се намираха в Северна Корея, сцената лесно би ги подвела, че са попаднали в сърцевината на Америка. Дори дрехите изглеждаха американски.

— Схващам — отвърна Джими Фордайс, заснемайки кадър след кадър.

— Какви ги вършат по дяволите?

— Фермери са — отговори момченцето, притиснато от Били Танг. Казваше се Джин-Санг, но след като трите тюлена го нарекоха за четвърти път Женшен, Танг се отказа да ги поправя.

Детето бе на единайсет, а изглеждаше на осем заради недохранването. Танг му предложи част от фъстъченото си масло и то го изгреба и погледна към останалите от групата с надеждата да получи нещо и от тях. Имаше огромни очи и невероятно крехко тяло. Нищо чудно, че кракът му се бе счупил толкова лесно.

Макар и ужасно кльоцаво, момчето се оказа наистина умно. Обсипваше с въпроси Били Танг, но с него той споделяше охотно само обезболяващи и храна. И също му задаваше въпроси.

Момчето разбираше, че се е разминало на косъм с нещо лошо. Не беше сигурно какво са искали да му причинят другите трима, но

явно бе сериозно. Разбираше също, че за да се застъпи за него, Танг дори бе насочил пистолет към един от другарите си. Момчето не проумяваше всичко, но знаеше, че не бива да губи благоволенieto на Танг.

— Къде живееш? — попита го той.

— В лагера — отговори момчето.

— Войнишкият лагер?

— Не, затворническият лагер.

— Престъпник ли си? — попита Танг.

Джин-Санг поклати глава.

— Осъдиха татко. Доведоха ни всички в лагера.

— В лагера ли е баща ти?

— Не. Мъртъв е — каза момчето.

— А майка ти?

Момчето се просълзи.

— И тя почина. И двамата умряха тук.

— Каза, че имаш сестра?

Джин-Санг избърса сълзите.

— Да, но тя е болна. Трябва ѝ храна. Месо. Правя ѝ чай от борови иглички. Имат витамини.

Танг знаеше, че севернокорейците правят чай от борови иглички, защото съдържа тонове витамин С.

— Щом си затворник, как си се измъкнал от лагера?

— Роден съм там.

— Роден си там?

— Да, сестра ми била на пет, когато арестували татко и го довели тук.

— Но как излизаш от лагера? — настоя Танг.

— Познавам лагера и охраната. Нося им зайци и те се преструват, че не ме виждат как се измъквам, а аз се преструвам, че в оградата няма дупки.

— Джин-Санг, погледни ме — нареди Танг. — След колко време ще забележат, че не си се върнал?

Момчето сви рамене.

— Случвало ли се е да излезеш и да не се върнеш в лагера същата нощ?

Момчето поклати глава.

— Надзирателите ще тръгнат ли да те търсят?

Момчето пак сви рамене. Танг се разтревожи. Знаеше, че лагерите са свърталища на злото. Насърчаваха всички затворници, включително децата, да доносничат. Насъскваха един срещу друг дори роднините. Награждаваха информаторите с допълнителни дажби.

— А съучениците ти, учителят ти? Ще забележат, че те няма.

— Утре няма училище — отговори момчето.

Добра новина, ако казваше истината. Нямахше начин обаче да потвърдят думите му. Детето се бе научило да оцелява на всяка цена и с всякакви средства. Би казало и направило всичко, за да получи желаното — да получи необходимото, за да преживее още един ден. Затова се налагаше да подлагат на съмнение всичките му твърдения.

Все пак Танг продължи да го разпитва.

— Защо са тук китайците?

— Учат ги на земеделие.

— Защо?

— Сестра ми е болна — повтори момчето. — Трябват ѝ лекарства и храна.

— Съсредоточи се върху въпроса ми, Джин-Санг. Защо са тук китайците?

Очите на момчето се просълзиха отново.

— Моля ви, сестра ми се нуждае от лекарства и храна.

Фордайс не разбираше какво говори момчето, но чувствата бяха универсални.

— Какво го тревожи? — попита той, втренчен в обектива на камерата.

— В долината има трудов лагер. Със сестра му са затворници. Казва, че е болна и няма храна и лекарства.

— Щом е затворник в лагер, какво прави тук?

— Явно е добър ловец. Подкупва охраната със зайци. Затварят си очите, когато се измъква.

— Какво ѝ е на сестра му? — попита Тъкър. — Какви са симптомите ѝ?

Танг попита момчето и преведе.

— Кашлица. Висока температура. Поти се нощем. Отслабнала е много.

— Кашля ли кръв?

Танг попита момчето. Погледна към Тъкър и кимна.

— Понякога.

Преди да чуе отговора, Тъкър затършува в медицинския си комплект. Извади хирургическа маска и я подаде на Танг.

— Кажи на Женшен да си я сложи и да не я сваля.

— Защо?

— Защото сестра му, изглежда, има туберкулоза.

— Туберкулоза? — Танг се обърна към момчето, обясни му какво ще направи и му помогна да си сложи маската.

Тъкър кимна.

— Мултилекарствената резистентна туберкулоза върлува из цяла Северна Корея. Не бива да рискуваме.

Джин-Санг заговори и Танг преведе.

— Пита дали имаме лекарства, които ще помогнат на сестра му.

Тъкър отвори уста да отговори, но Фордайс го прекъсна.

— Кажи му, че преди да обсъдим как ще помогнем на сестра му, искаме да знаем какво става там долу.

Танг предаде инструкциите на Фордайс и преведе отговора на момчето.

— Китайците са дошли да се учат на земеделие.

Фордайс остави камерата.

— Това го разбрахме. Откъде обаче знае за Китай? Деца като него ги огромяват колкото да боравят с фабрично оборудване. Не научават повече от елементарно събиране и изваждане.

— Баща му работел в държавното управление. Бил търговски посредник. Говорел свободно английски и китайски. Изпаднал в немилост и го обвинили, че взема подкупи. Затова довели семейството в лагера. Баща му им обяснил къде се намира Китай. Казал на него и на сестра му да отидат там, ако успеят да избягат.

— Защо не е избягал, щом може да излиза от лагера?

Танг изслуша отговора на момчето и преведе.

— Родителите накарали децата да обещаят, че ще се грижат едно за друго. Той иска да избяга, но сестра му се страхува. Вместо да тръгне без нея, останал да я защитава.

Мъжете кимнаха, впечатлени от чувството за дълг на момчето.

— Значи знае за Китай от баща си — констатира Фордайс. — Какво е научил за китайците, откакто са тук?

— Каза, че водят хиляди земеделци. Провеждат и военно обучение. Имали куршуми, от които много боли.

— Какви куршуми?

Танг поиска обяснение от момчето и уточни:

— Май са гумени.

— Стрелят с тях по затворниците? Защо, по дяволите?

— Китайците са оградили множество ферми из долината. През два дни надзирателите избират група затворници и обещава да им дадат повече храна, ако успеят да „превземат“ някоя от тях. Обучават китайците как да пазят стопанствата си. Затова използват гумени куршуми. — След кратък размисъл Танг добави: — Сигурно инструктират китайците да си представят затворниците като изгладнели американци, дошли да им откраднат припасите.

Отвратен, Фордайс разкриви лице.

— Момчето казва — продължи Танг, — че китайските фермери дори са убили няколко затворници, включително един негов съученик. Сега им давали указания да не се целят в главите на затворниците, особено на децата.

Фордайс поклати глава.

— Да повторим. За какво точно са дошли тук китайците? Знае ли?

Момчето кимна и пак помоли за лекарства и храна за сестра си.

— Няма да помогнем нито на него, нито на сестра му, докато не ни каже всичко, което знае — отвърна Фордайс. — Всъщност вземи му и фентанила. Ако го заболи кракът, ще стане по-словоохотлив.

— Сериозно ли говориш? — повдигна вежди Танг.

— Адски сериозно. Времето ни изтича.

— Но той е дете!

— Слушай ме внимателно, Били. Вероятно си свикнал да действаш сам сред туземците, но докато си част от екипа ни, ще изпълняваш заповедите ми. Изпратиха ни да съберем информация и да се омитаме. Не сме дошли да откриваме детска болница, да копаем кладенци или да строим ново училище. Далеч зад вражеската линия сме и безопасността на страната ни зависи от нас. Няма да позволя операцията ни да се провали, защото си неспособен да направиш необходимото. Ясен ли съм?

На Танг не му хареса да му говорят така. Независимо че Фордайс имаше право и Танг сам си беше виновен.

— Кристално ясно — отговори той и грабна хапчето от ръката на детето.

То го погледна стъписано, но Танг го обсипа с гневни въпроси на корейски. Момчето отвори уста да отговори, но той го прекъсна — или да повтори въпросите, или да го смъмри и сплаши. Танг се бе отказал от ролята на доброто ченге. Щом лейтенант Фордайс искаше да играе твърдо с единайсетгодишно дете, щеше да получи желаното.

Тюлените наблюдаваха как разговорът между Танг и Джин-Санг продължава на приливи и отливи цели петнайсет минути. Няколко пъти момчето захлипа. Когато приключи, Танг му върна хапчето и потърка чело. Фордайс изчака агента на ЦРУ да отвори очи и попита:

— Е?

— Нямате представа какво е видяло горкото дете.

— Сигурен съм, че вони. Засега обаче искам да чуя само подробностите, свързани с мисията ни.

Били Танг кимна.

— Китайците се учат и на земеделие, и как да се отбраняват.

— Две области, в които са изпреварили Северна Корея. Не ми се вярва — възрази Фордайс.

— Доколкото разбирам, целта е да се научат на фермерство в изключително тежки условия. Когато през 1990 година Съветският съюз рухва и земеделските субсидии за Северна Корея пресъхват, севернокорейците са принудени да научат нови методи много бързо.

— Да. Научили са се как се гладува — кимна Тъкър. — Един милион корейци са умрели от глад. Все едно да изгубим дванайсет милиона американци. На какво биха могли севернокорейците да научат някого?

— Как се оцелява. Как се оцелява без пестициди, без изкуствени торове, без електричество, без водоснабдяване. Как се оцелява с оскъдно или с никакво гориво за генераторите и селскостопанските машини. Как се отглежда добитък в средновековни условия. Как се разпределят най-необходимите провизии, когато притокът им от чужбина секне. И как да защитиш произведеното от шайки ядосани, изгладнели американски граждани. Ето на какво севернокорейците учат китайците.

— Вярваш ли му? — попита Фордайс.

— Дали мисля, че ми казва истината? Мисля, че е готов да ми каже всичко, ако ще извлече полза. Но, да, мисля, че не лъже.

— А мрежите? Колкото футболни игрища са. Мнозина влизат и излизат от сградите под тях, но за какво служат?

— Джин-Санг не е влизал там, но според сестра му са построили малък американски град с магазини, ресторант и прочее.

— Защо?

— По някаква причина смятат, че е по-вероятно американците в провинцията да преживеят атаката. Предполагат, че ще се съберат в малките градчета като построеното тук. Джин-Санг твърди, че ще се налага фермерите да търгуват с тях или да ги наемат да работят в стопанствата им. В „града“ ги подготвят за всичко, с което навярно ще се сблъскат.

— Какво е правила там сестра му? Роля ли е играла?

Танг кимна.

— Актриса, която говори китайски и английски.

— Бащата ли я е научил?

Танг кимна отново.

— Смятал, че познанията ще й бъдат полезни в КНДР. После ги арестували. Продължил да я учи в лагера. Навярно така са общували тайно или просто е било начин да запазят нещо от предишния си живот. Бащата, изглежда, не е полагал много усилия да обучава Джин-Санг. Упражнявали са само думи и фрази, които да му свършат работа, ако избягат в Китай.

— А нападението? — попита Фордайс. — Момчето знае ли нещо за него?

— Не, но казва, че сестра му знае много.

27.

Космически център „Джонсън“, Хюстън, Тексас

Специален агент Хайди Роу от ФБР прочете съобщението, появило се току-що на екрана на блекбърито ѝ. Невъзможно!

Партньорът ѝ забеляза как поклаща глава.

— Какво има?

— Сътрудникът ни от Нашвил докладва, че Томи Уон не е слязъл от самолета.

— Шегуваш се.

— Ще ми се.

— Какво се е случило?

— Нямам представа, но смятам да разбера. Ще се справиш ли тук, ако изляза за минута?

Партньорът ѝ кимна и специален агент Роу излезе от конферентната зала, която им бяха преотстъпили. Олекна ѝ да стане и да се поразтъпче. Работеха без прекъсване, откакто пристигнаха от Лос Анджелис. ФБР бе събрало тук най-добрите си хора от цялата страна. Провеждаха разпити в Хюстън и проследяваха всяка улика, свързана с шестимата мюсюлмански студенти по инженерство, изчезнали и заподозрени, че подготвят масирана терористична атака срещу САЩ.

ФБР бе мобилизирано цялото кралско войнство, но това не значеше, че другите случаи остават на заден план. Роу и партньорът ѝ планираха удар срещу лосанджелиския клон на китайска международна престъпна организация, замесена в трафик на наркотици и малолетни проститутки. Бяха установили самоличността на главните играчи и се бяха съсредоточили върху членовете надолу по хранителната верига. Надяваха се да намерят причина да арестуват някого от тях и после да му предложат имунитет, ако се съгласи да стане къртица на ФБР в групировката. Бяха набелязали Томи Уон.

От няколко месеца следяха Уон. Знаеха, че подготвя нещо, но не бяха успели да разберат какво точно. За целта трябваше да включат повече хора в наблюдението. Роу представи случая пред

висшестоящите в лосанджелиския офис, но ѝ отговориха, че няма начин да им отпуснат допълнителни ресурси, докато не открият солидни улики.

Типичният Параграф 22. Знаеше, че мъжът не е чист, и шефовете ѝ знаеха, че не е чист. Беше твърде дребна риба обаче, за да инвестират още средства в него. Ала ако не инвестираха, нямаше да съумеят да го впримчат и да стигнат до по-високите нива на китайската триада. Роу съзнаваше, че не може да прескочи бюрократичните бариери, но негодуваше, че ченгетата и агентите на ФБР са принудени да спазват правилата, докато престъпниците се радват на неограничена свобода. Макар да използваха всички държавни инструменти за подслушване, проследяване и наблюдение, лошите момчета продължаваха да намират начини да бъдат на крачка пред тях.

Преди да постъпи във ФБР, Роу работеше като прокурор и разбираше колко важен е законът. Без него свободата не беше възможна. Удивяваше се колко много американци се заблуждават, че системата на управление на САЩ е „демокрация“. Америка не беше демокрация, а република. Отличаваше я именно законът.

Когато в основното училище трите ѝ деца започнаха да изучават структурата на държавното управление, тя им показва видеозапис в Ютюб, озаглавен „Американската форма на управление“. Искаше да разберат защо Америка е различна и защо майка им е избрала кариера във ФБР и често работи нощем и през почивните дни.

Записът започваше с Бен Франклин след подписването на Конституцията. „Сър, какво ни дадохте?“, питаше го жена. Франклин отговаряше: „Република, мадам. Ако успеете да я запазите“.

После се описваше разликата между демокрация и република. При демокрацията управлява мнозинството. Ако въоръжен караул залови конекрадец и участниците в хайката гласуват петнайсет срещу един да го обесят, това е демокрация. Престъпникът ще увисне на бесилото.

В републиката обаче шерифът идва и казва на участниците в хайката, че нямат право да обесят набеждения за конекрадец. Той трябва да се върне в града, където ще го изправят пред съдебни заседатели, защото така повелява законът. Всъщност думата република произхожда от латински — „рес публика“, „публично дело“.

Едва след като видяха записа, децата ѝ проумяха, че без закон има хаос, а твърде многото и твърде суровите закони са тирания. За да съществува справедлив баланс, законите трябва да се прилагат, а гражданите да бъдат бдителни пазители на републиката и да се стремят да избират най-отговорните водачи.

Записът обаче не показваше абсолютното зло, подвизаващо се по света, от което тя се опитваше да предпази малките си деца. Надяваше се никога да не се сблъска с ужасите, каквито бе виждала като агент на ФБР. Човекът притежава безгранична способност да проявява безчовечност.

Роу бе отраснала в предградие на Детройт в стабилно семейство от средната класа с майка, баща, брат, сестра и котка. Родителите ѝ я учеха да отличава доброто от злото и я насърчаваха да използва в максимална степен възможностите си. За тях американската мечта означаваше децата им да постигнат повече от тях. Родителите ѝ бяха постигнали целта си. Дъщеря им бе щастливо омъжена, имаше свои деца и обичаше работата си. Когато някой не си свършеше работата обаче, Роу се ядосваше.

Сигналните лампи на Роу светнаха, когато Уон си купи самолетен билет за Нашвил в последната минута. Доколкото знаеше, не бе контактувал нито по телефона, нито по имейла с някого в Нашвил. Нямахме приятели и съдружници там. Нетипичният му ход заинтригува и нея, и партньора ѝ. Надяваха се да разберат къде отива и с кого ще се срещне и това да се окаже дългоочакваният пробив.

Роу намери нашвилския номер в телефонния си указател, набра го и притисна телефона до ухото си. След секунди мъжки глас каза:

— Детектив Хофман.

— Детектив Хофман, обажда се специален агент Роу.

— Значи получи съобщението ми?

— Да. Получих го, но не го разбирам.

— Какво не разбираш? Човекът ви не слезе от самолета.

— Абсолютно сигурен ли си?

— Напълно.

— Беше там, нали?

— Бях там, но Томи Уон не беше. Повярвай ми.

— Получи ли снимката, която изпратих?

Хофман се засмя снизходително.

— Агент Роу, каквото и да смятат мнозина, Нашвил е доста космополитен град. Често ни посещават азиатци. Ако целият самолет беше пълен с монголоиди, вероятно щях да се затрудня да различа вашия човек. Този обаче не беше.

— Имаше ли азиатци?

— Да, трима — възрастен мъж на около седемдесет, млада жена на двайсетина години и мъж на средна възраст. Нямахме двасет и шест годишен, отговарящ на снимката или описанието на Томас „Томи“ Уон. Сигурна ли си всъщност, че изобщо се е качил на самолета?

Макар ФБР да бе прогресивна организация, Роу се бе изкачвала в служебната йерархия с чувството, че се налага да работи два пъти по-усърдно от мъжете, за да се докаже. Не беше гневлива, но се случваше да избухне, когато не срещне необходимото уважение.

— Не знам как действа нашвилската полиция, детектив Хофман, но не бих ви помолила да отидете на летището, ако не бях сигурна, че Томи Уон е бил в самолета.

— Видя ли го да се качва?

— Не, но...

— Значи не си сигурна, че е бил на самолета, нали?

По принцип Хофман имаше право, но Роу се доверяваше на колегите си от лосанджелиската полиция. Опита се да се отнесе със същото уважение към Хофман като представител на нашвилския полицейски отдел за борба с организираната престъпност. Операциите, изискващи участието на множество агенции, протичаха успешно само ако всеки си свърши работата. Роу разбираше, че трябва да го предразположи, за да й съдейства.

— Имаш право. Възможно е човекът ми в Лос Анджелис да е оплескал нещо — призна тя. — На летището ли си? — попита.

— Вървя към паркинга. Защо?

— Ще те помоля за услуга. Не ми е приятно, че ти изгубих времето. И никак не ми харесва, че изгубихме следите на Уон.

— Какво искаш? — попита Хофман.

— Имаш ли солидни връзки на летището?

— Да речем.

— Ще ми осигуриш ли копие от списъка на пътниците и от записа на охранителната камера, проследила слизането им от самолета?

— Вероятно. Какво ще правиш с тях?

— Ще ги използвам като основна улика, за да сдъвча задниците на хората ми в Лос Анджелис.

— Не можеш ли да ги сдъвчеш без списък и запис?

— Мога, но снимката струва повече от хиляди думи. Освен това има нещо гнило в цялата работа. Не знам какво е, но искам да видя записа. Възможно е да разпозная друго лице.

— Дай ми четирийсет и пет минути и ще ти изпратя материалите по имейла.

— Благодаря, детектив — усмихна се Роу. — Наистина съм ти признателна.

Прекъсна връзката и веднага набра колегата си от лосанджелиската полиция.

Нанси Варгас отговори на третото позвъняване.

— Варгас. — Тя завалваше „р“-то и произнасяше фамилията си с испански акцент, макар семейството ѝ да живееше в Лос Анджелис от четири поколения.

— Хайди е, Нанси.

— Привет. Как е в Хюстън?

— Облачно с голям шанс за ядове. Какво стана с Томи Уон?

— Какво имаш предвид?

— На лосанджелиското летище.

— Чакай малко. Ще проверя.

Роу долови, че Варгас е отлепила телефона от ухото си и го е притиснала до гърдите си, за да заглуши разговора. Дочуваше обаче, че води разгорещена дискусия с някого в кабинета си.

Когато приключи, Варгас докладва в слушалката:

— Хората ми потвърдиха, че са проследили Уон до летището и единият го е видял как минава през охранителния пункт. Какво се е случило?

— Хората ти трябваше да потвърдят, че Уон наистина се е качил на самолета. Ето какво се е случило.

— Знам, но сме натясно. Извикаха ги по друг случай. Решихме, че всичко е наред, щом е минал през охранителния пункт.

— Очевидно не е наред. Екипът ни в Нашвил казва, че не е слязъл от самолета.

— Мамка му — отвърна Варгас. — Сигурно е излязъл, след като хората ми са си тръгнали. Съжалявам много, Хайди.

Роу усети как я заболява главата.

— Прави сте, Хайди — продължи Варгас. — Уон определено е замислил нещо. Доста зор си е дал да ни подведе.

— И доста скъпо му е излязло — отбеляза Роу. — Защо просто не си е купил евтин билет до Оукланд?

— Знам колкото теб. Междувременно ти си в Хюстън, а аз — в Лос Анджелис. Хората ми са изпуснали топката. Как да поправа грешката?

Роу отвори уста да обясни, но другата ѝ линия изжува. Тя погледна екрана и каза:

— Ще ти се обадя по-късно.

Не дочака Нанси да отговори. Прехвърли на втората линия.

— Специален агент Роу.

— Агент Роу, обаждам се от централния офис на ФБР във Вашингтон — обясни женски глас. — Задръжте. Директорът иска да говори с вас.

Роу се бе срещала с директор Ериксън само веднъж, и то колкото да се здрависат. Никога не бе разговаряла лично с него.

— Агент Роу, директор Ериксън е — прекъсна мислите ѝ мъжки глас.

— Да, директоре?

— С партньора ти работите по случая „Томи Уон“, нали?

Роу се изуми. Как е възможно толкова незначителен случай да привлече вниманието на директора? И защо точно сега? Опита се да сглоби мозайката, да намести наум всичките ѝ части. Тръгна бързо към конферентната зала и почука по стъклото. Партньорът ѝ я погледна и тя му махна да излезе в коридора.

— Агент Роу? — настоя директорът.

— Съжалявам, сър. Да, ние работим по случая „Томи Уон“ Защо се интересувате, сър?

— Ще ти кажа, когато се видим. Изпращаме самолет да те вземе. Междувременно искам да науча всичко, което знаеш за Уон.

— Значи ли това, че прекратяваме издирването на алаинската шесторка?

— Не — отговори Ериксън. — Всъщност вероятно ще го ускорим.

28.

Нашвил, Тенеси

Китай намираше престъпните си организации, особено триадите, за много полезни посредници в чужбина. Най-умело ги използваше Чън. Те изпълняваха изключително важна роля в американската му мрежа, а той се грижеше да им се отплаща добре — и финансово, и с услуги в Китай. Не биха успели да транспортират дрога, оръжия и човешка стока, ако влиятелните политически фигури не бяха съгласни да си затварят очите.

Щом слезе от самолета в Нашвил, Чън си купи билет за автобусната линия до „Оприланд Ризорт“. Автобусите потегляха на всеки кръгъл час и за двайсет минути стигаха до хотела.

Спътниците на Чън влязоха вътре, но той се отправи към съседния мол „Опри Милс“. Построен на мястото на бившия тематичен парк „Оприланд“, той бе един от най-големите търговски центрове в Югоизточна Америка.

Чън влизаше и излизаше от магазини и се смесваше с тълпата, стремейки се при възможност да отбягва охранителните камери. Щом се убеди, че не го следят, той се шмугна в тоалетна, преоблече се, сложи си шапка и слънчеви очила и излезе от далечния край на мола. Откри колата точно където му бяха казали, че е оставена. Бръкна зад задната табела, извади автодистанционното и отключи вратите.

Автомобилът „Линкълн Навигейтър“ бе докаран дотук от Чикаго. Чън отвори подемната врата на багажника и извади отвътре малка брезентова раница. Остави чантата и куфарчето си в багажника, затвори го и седна зад волана.

Запали двигателя, огледа се да се увери, че няма никого наблизо, и разкопча ципа на брезентовата раница в скута си. Вътре имаше заглушител, пистолет „Смит и Уесън“ МР9, два резервни пълнителя и кутии с муниции. Доволен, той затвори раницата, остави я на пода зад седалката и пое към магистралата.

Четирийсет и пет минути по-късно влезе в хотела. Рецепционистката му подаде кутия от „Федекс“, доставена сутринта. Чън ѝ благодари и взе кутията и отключващата карта. Влезе в стаята си, заключи вратата и спусна завесите.

Оръжието и колата бяха дошли от Чикаго, а пакетът от „Федекс“ — от друга свръзка в Сан Франциско. Вътре имаше плик с банкноти и три стерилни мобилни телефона. Чън не ги включи. Направеше ли го, най-близката антена щеше да регистрира сигнала. Не възнамеряваше да оставя следи. Включи зарядното на първия телефон да се увери, че батерията е пълна. После провери втория, преброи парите и ги подреди по стойност. От целия инструментариум на оперативния агент парите бяха най-могъщото оръжие.

Чън извади пистолета „Смит и Уесън“ от брезентовата раница, разглоби го, огледа дали всички части са добре почистени и смазани и го сглоби.

Включи в контакта и третия телефон и влезе в банята да се преоблече.

Обу панталони в цвят каки, добави трикотажна риза с къс ръкав и вратовръзка, застана пред огледалото и си среса косата в различен стил. Сложи си очила и се огледа отново. Не изглеждаше ни най-малко заплашителен, напротив — приличаше на дребен бюрократ точно както искаше.

Отиде до бюрото, включи лаптопа и си припомни всички подробности от досието на Вазир Ибрахим. После взе куфарчето, включи телевизора и излезе от хотелската стая, окачайки на вратата табелата „Не ме безпокойте“.

Огледа изходите и намери един към малка тераса за пушачи, където нямаше охранителна камера. Излезе навън, прескочи ниския парапет, заобиколи сградата и се качи в линкълна.

Движението бе натоварено и му отне повече от час да стигне до дома на Ибрахим. Намираше се в типичен бедняшки имигрантски квартал с порутени четириетажни жилищни блокове, долепени до неугледни къщички. Дворовете бяха буренясали; по улицата се щураха безпризорни деца. Единствената грижа на обитателите очевидно бяха колите и камионетките им с излъскани до блясък брони. Чън поклати глава.

Мина бавно край къщата на Ибрахим. Не забеляза признаци на живот вътре. Намери място и паркира до съседната пресечка. Взе куфарчето, слезе от автомобила и се върна назад.

Не ги виждаше, ала усещаше очите, които го следяха. Старици зад завесите, бдителни съседи, надничащи да проверят кой е пришълецът.

Фактът, че е китаец, улесняваше мисиите му в САЩ. Малцина го възприемаха като опасност или дори като потенциална опасност. Азиатската му външност автоматично го дисквалифицираше като заплаха — предразсъдък, който той в пълна степен използваше в своя полза.

Чън прекоси напуканата алея пред нащърбените стълби на верандата. Извади визитна картичка от джоба си, натисна звънеца и зачака. Никой не отвори. Надникна през предния прозорец. Нищо. Пак натисна звънеца.

Отново тишина. Побутна вратата с оръфана мрежа и почука. Зачака, но пак не се появи никой. Върна се до прозореца и понечи да почука по стъклото с ключа за автомобила.

— Няма я вкъщи — изненада го глас зад него.

Чън се обърна надясно и видя мъж с латиноамерикански черти на около трийсет, излязъл на верандата на съседната къща.

— Не ви разбрах? — каза Чън на съвършен английски.

— Госпожа Ибрахим. Няма я — уточни мъжът. — Замина при сестра си в Шелбивил. Нея търсите, нали?

Чън се усмихна и пристъпи в края на верандата да поговори със съседа.

— Всъщност търся господин Ибрахим — обясни той. — Вазир.

— От социалните служби ли сте?

— Не.

По лицето на съседна внезапно се изписа недоверие.

— Адвокат ли сте?

Чън се усмихна още по-широко.

— Не. Застрахователен агент съм. Господин Ибрахим е подал иск. Уговорихме се да го обсъдим лично.

— Какъв иск?

— Съжалявам, поверително е.

— Наистина ли сте застрахователен агент?

Чън му подаде визитната си картичка.

— Е, налага се да отложите срещата — констатира мъжът.

— Защо?

— Вазир е в затвора.

Неприятна новина. Всъщност много лоша новина.

— В затвора ли? Защо? — учуди се Чън.

Мъжът кимна, подканвайки го да дойде на неговата веранда.

Когато приближи, му прошушна:

— Арестуваха го за домашно насилие.

— Така ли? — престори се на смаян Чън.

— Здравата я беше ступал — кимна съседът.

— Кога?

— Побийваше я често. Социалните я убедиха да подаде жалба.

— Кога го арестуваха? — попита Чън.

— Преди ден-два — замисли се съседът. — Никой не се изненада. Вазир е пендехо. Пълна откачалка.

Чън сбърчи чело.

— Нашвилската полиция ли го прибра?

Младият мъж кимна.

— Няма пари да си плати гаранцията. Ще гние зад решетките до делото.

Възможността Вазир Ибрахим да остане в затвора и вероятно да реши да склучи сделка, издавайки заговор, далеч по-сериозен от обвинение в домашно насилие, смути дълбоко Чън. Добре, че дойде. Надяваше се само да не е закъснял.

Той благодари на съседа и се върна в колата. Трябваше да измисли начин да се добере до Вазир.

Да го посети в ареста и да го предупреди да си затваря устата бе опасно. Не по-малко опасно щеше да е да плати на съкилийник да му предаде съобщението. А и щеше да отнеме доста време да го уреди. Не му оставаха много варианти.

Чън се бе вмъквал в два ареста и в един затвор, но те се намираха в страни от Третия свят и не бяха стриктно охранявани високотехнологични съоръжения като американските. Имаше само един начин да се добере до Вазир — да му съдейства да излезе от ареста. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Но се нуждаеше от помощ.

Подкара автомобила, докато намери бизнес хотел с безплатна безжична интернет връзка. Седнал отвън в колата, той отвори анонимен браузър, пое си дълбоко дъх и премисли отново всичко. Да променяш операциите в движение бе неизбежна част от полевата работа. Да разсъждаваш ясно беше абсолютно задължително. Прибързаш ли, много неща може да се объркат. Същото се случваше и ако се забавиш. Разковничето бе да се придържаш към златната среда.

Уверен, че е измислил изключителен план, Чън отвори очи. Трябваша му две неща. Първо — юридическа кантора за освобождаване под гаранция.

Прегледа няколко уебсайта. Намери подходящ, включи един от стерилните мобилни телефони и набра номера на кантора „Лъмпис“. Представи се като Мушир Али Мохамед от Нашвилската асоциация на приятелите на Сомалия. Обясни, че в джамията са провели благотворителна кампания с надеждата да платят гаранцията на един от членовете. Попита дали ще му съдействат. Служителят в кантората записа информацията за Вазир Ибрахим и го помоли да почака, за да направи справка в съдебната компютърна система.

После изреди обвиненията срещу Вазир и под каква гаранция е възможно да го освободят. Чън изпита облекчение и по двата пункта. Щом не бяха отменили освобождаването му под гаранция, Вазир не се бе опитал да сключи сделка. Иначе ФБР щеше да се намеси и нямаше начин да го пуснат да си тръгне — освен ако не решат да го използват като примамка.

Внезапно този сценарий се стори твърде възможен на Чън. В стила на ФБР бе да пробва такова ужилване — да освободят Вазир под гаранция и после да го проследят, за да видят какво прави, къде ходи и с кого разговаря. Чън се зарече да вземе допълнителни предпазни мерки.

Гаранцията щеше да глътне голяма част от парите му, но нямаше избор. Не платеше ли пълната сума плюс таксата на юриста, щеше да се наложи да използват поръчители, а колкото по-малко хора бяха замесени, толкова по-добре.

След като му обясниха процедурата, Чън попита в какъв срок ще освободят Вазир.

— Още щом пресека улицата и подпиша документите — отговори мъжът от кантората.

Добра новина. Чън му благодари, прекъсна връзката, извади батерията и разглоби телефона.

Оставаше му само да намери посредник, за да не се вълвича лично, а и планът му да изглежда по-автентичен. Ако сомалийската общност в Нашвил бе достатъчно многобройна, нямаше да възникне проблем.

Чън провери отново в мрежата, намери търсеното и запомни улицата — „Мърфрийсбъро Пайк“ в центъра на града.

Трафикът не го затрудни. За по-малко от двацет минути стигна до местоназначението и гледката оправда надеждите му. Пред сомалийския ресторант имаше редица таксита, чиито шофьори несъмнено бяха с нужната етническа принадлежност.

Чън паркира извън полезрението им и се върна пеша до ресторанта. Бързо намери каквото му трябваше — изтупан млад сомалиец. Носеше изгладени дънки, скъпи бейзболни обувки и дизайнерска риза. В ръката му имаше чисто нов айфон. Беше пошумен от колегите си, с огромна усмивка и пружинираща походка. Мислеше се за голяма работа и обичаше да се перчи. Точно такъв тип беше нужен на Чън.

Когато сомалиецът застана до таксито си, Чън го попита дали е свободен. Мъжът кимна и той се качи на задната седалка.

— Накъде? — попита шофьорът.

Чън му каза да кара към Мюзик Роу, за да му стигне времето да заговори мъжа и да прецени що за стока е. Сомалиецът кимна, включи двигателя и потегли.

По пътя Чън научи всичко необходимо за шофьора. Щеше да му свърши работа.

Когато пристигнаха на Мюзик Роу, Чън си плати сметката и даде на сомалиеца сто долара бакшиш. Той му благодари сърдечно.

— Ако пак ви потрябва такси, обадете ми се. — Написа телефонния си номер и го подаде на пътника.

Чън взе бележката и се усмихна.

— Всъщност тази вечер имам две важни задачи. Искаш ли да изкараш хиляда долара?

29.

Шофьорът на таксито се разколеба само веднъж — че се налага да подпише документа за освобождаване под гаранция. Чън обаче му предложи още хиляда долара и съмненията на младия мъж веднага се изпариха. Чън определено бе избрал най-подходящия човек, на когото да възложи задачата.

Той включи втория мобилен телефон и даде номера на таксиметровия шофьор. Щом се договориха с юриста от кантората, сомалиецът паркира срещу ареста и зачака. Зададе само два въпроса. Къде да откара Вазир Ибрахим и какво да му отговори, когато го попита кой му е помогнал да излезе от затвора.

Чън знаеше, че доста повече въпроси ще измъчват Вазир Ибрахим, ала заръча лаконично на шофьора да го откара вкъщи. Понеже имаше полицейска заповед да не доближава съпругата си, Чън инструктира шофьора да уведоми Вазир, че жена му е заминала при сестра си. Колкото до това кой го е освободил от ареста, Чън каза на сомалиеца просто да го опише на Вазир. Не бе необходимо повече. Съмняваше се Вазир да продължи да любопитства.

Операция „Снежен дракон“ включваше шест клетки. Всяка се състоеше от един студент по инженерство и един кален в битки сомалиец, който да действа като жива сила. Членовете на клетките докладваха на отговорник с прозвище Хенри Ли. Истинското му име бе Рен Хо — къртица на Втори отдел, внедрен в САЩ преди повече от трийсет години. Ли бе информирал Пекин за изчезването на Вазир. Когато шофьорът на таксито опишеше благодетеля му, Вазир Ибрахим несъмнено щеше да предположи, че Хенри Ли го е спасил.

Както се бяха договорили, шофьорът на таксито извика Вазир Ибрахим, щом го видя да излиза от ареста, и подкара по дълъг, обиколен маршрут. Чън не изпускаше от поглед таксито, за да се увери, че ФБР не ги следи.

Прецени, че нямат опашка, върна се в квартала на Ибрахим, паркира колата си на две пресечки от дома му и влезе от задния вход.

Спусна щорите и написа съобщение на таксиметровия шофьор, че е безопасно да доведе Ибрахим.

Когато таксито спря пред къщата, Чън изпрати на шофьора второ и последно съобщение с инструкции къде е оставил плика с възнаграждението му. После извади батерията на телефона, седна до масата в трапезарията и зачака.

По всички мебели имаше тънък слой прах и той се запита дали брачният обет на домакините е включвал почистването на семейното гнездо.

Чу ключалката на предната врата да се превърта. Сомалиецът влезе и посегна да включи лампата.

— Недей — нареди му Чън.

Вазир се подчини. Затвори вратата, събу си обувките и се втренчи към него в полумрака.

— Ти ли си? — попита.

Чън се пресегна и побутна с лакът реостата за приглушаване на светлината. Лампата над масата обля в меко сияние трапезарията.

Вазир Ибрахим застина на място.

— Не си Хенри. Кой си ти?

— Шефът на Хенри. Ела и седни — каза Чън.

Сомалиецът се озърна.

— Защо Хенри не е тук?

— Ти изчезна, Вазир. Никой не знаеше какво ти се е случило. Разтревожихме се.

— Но защо ти си тук, а не Хенри?

— Защото Хенри е мениджър. Не издирва и не спасява хора. Аз го правя.

— Ти ли ме измъкна от затвора? — попита Вазир.

Чън кимна.

— Искам да знам какво се случи и какво им каза. Всичко.

— Време е за молитва. Може ли първо да се помоля?

— След малко ще се помолиш. Сега искам да ми обясниш всичко. Трябва да разбере какво точно знае полицията.

Вазир си пое дълбоко дъх и започна да разказва историята си:

— Понеже сме бегълци и получаваме държавна помощ, длъжни сме да се срещаме със социален работник. Социалният ни работник убеди съпругата ми да подаде жалба срещу мен.

— Защото я биеш.

Сомалиецът не изглеждаше разкаян.

— Да. Ако съпругата ми не ми се подчинява, имам право да я бия.

— Призна ли го пред полицията?

— Не.

— Добре. Какво друго се случи, докато беше в ареста?

Вазир сведе очи.

Чън се напрегна. Вазир очевидно бе направил нещо, от което се срамуваше.

— Какво друго се случи, когато те арестуваха? — повтори той.

— Неколцина мои познати водят момичета в Нашвил.

— Какви познати? — настоя Чън.

— Сомалийци. От Минеаполис.

— Какви момичета водят?

— Млади момичета, красиви момичета.

Безпокойството на Чън се задълбочи.

— На колко години са момичетата?

Вазир продължи да се взира в пода.

— Не знам — промърмори той.

— Погледни ме, Вазир! И не ме лъжи. На колко години бяха момичетата?

Сомалиецът вдигна бавно глава.

— Много млади.

— Твърде млади?

Вазир пак впи очи в пода.

— Да — кимна.

— И полицаите знаят?

— Задавах ми много въпроси за това.

— Какво им каза? — попита Чън с равнодушно изражение.

— Нищо. Предположих, че ако имат доказателства, щяха да ги използват.

Добра логика. Ако разполагаха с нещо уличаващо, щяха да повдигнат обвинения. Беше обвинен обаче само в домашно насилие.

— Каза ли на полицаите за Хенри Ли или с какво се занимаваш?

— Не.

— Не подозират нищо друго?

— Не — повтори сомалиецът.

Въпреки възраженията му Чън накара Вазир да му опише подробно всеки момент от изпитанието — от ареста до завръщането му вкъщи. Настояваше да научи всеки въпрос, който полицаите са му задавали, всеки негов отговор, дали е бил в обща килия, разговарял ли е с други затворници, всичко. Разпитът продължи повече от два часа.

Понякога отговорите на Вазир съвпадаха, друг път — не. Момичетата бяха ту три, ту „само“ две. Отначало твърдеше, че бил в самостоятелна килия, после, че били четирима арестанти, а накрая — че бил в килия с поне още десетима. Вазир Ибрахим се затрудняваше с фактите. Това разтревожи сериозно Чън. Сведенията на сомалиеца бяха, меко казано, недостоверни.

— Ако се безпокоиш, че съм казал на полицаите нещо за Хенри Ли или за плана, не съм — успокой го Вазир. — Не че не бих могъл...

— И какво точно щеше да им кажеш? — поинтересува се Чън.

Вазир Ибрахим знаеше малко за атаката. След приключването на стажантската програма в НАСА Хенри Ли бе събрал всички членове на звената за едноседмична тренировка близо до ранчото си в Айдахо. Упражнявали само основните задачи и използвали макети на металните контейнери. Не обяснили на никого какво ще съдържат истинските.

— Трябват ми пари за адвокат. Добър адвокат — отвърна Вазир.

Сега пък иска пари за адвокат? На Чън му се прииска да го удари, но се овладя.

— Първо, Вазир, да обсъдим какво смяташ, че знаеш.

— Знам за кутиите — каза сомалиецът.

Чън се усмихна.

— Разбира се. Тренирахте с тях.

— Знам какво ще има в тях — уточни Вазир.

— Така ли? И какво ще има?

С върха на показалеца си Вазир написа дума върху прашния плот на масата.

Чън се стъписа. Как, по дяволите, се е досетил този глупав сомалиец? Запазвайки хладнокръвното си изражение, той се засмя и каза:

— Леле! Не си поплюваш. Но грешиш. Предположението ти е доста фантазмагорично. Как ти хрумна?

Доста находчиво хрумване всъщност.

— Просто разбрах.

— Как?

— Студентът, с когото тренирах, спомена нещо.

— Кога? — притисна го Чън.

— Когато си тръгнахме. Обмислял въпроса и стигнал до извода, че металните кутии ще съдържат това.

— Сподели ли хипотезата си с другите?

Чън подчерта думата „хипотеза“, преструвайки се, че намира идеята за крайно абсурдна.

Вазир Ибрахим сви рамене.

— Ще ми намерите ли адвокат?

Чън изтри думата върху масата с ръкава си.

— Всичко ще се уреди — каза той.

— Значи ще ми намерите адвокат?

— Вероятно ще успеем дори да прекратим делото.

— Така ли? Как? — попита обнадежден Вазир.

— Не бой се. Разчитаме на теб. Необходим си ни. Ще ти помогнем.

— Обещаваш ли?

Чън кимна.

Вазир се усмихна, сякаш от плещите му е паднало непосилно бреме.

— Може ли да се помоля?

— Разбира се, само не пали лампите.

Сомалиецът му благодари и стана. Изми си ръцете и краката, върна се в дневната, разстла молитвено килимче и започна да се моли.

Чън го наблюдаваше. Познаваше ритуала. Беше го виждал неведнъж. За последно му го бе показал Исмаил Кашгари в Уйгур.

Когато Вазир Ибрахим коленичи върху килимчето, Чън стана безшумно, отдалечи се от масата в трапезарията и се вмъкна в дневната. Започна да брой колко пъти се покланя сомалиецът към Мека. Щом се изправи след третия поклон, Чън пристъпи зад него, уви гаротата около врата му и пристегна силно жицата.

Все едно преряза масло със струна за пиано. Бликна кръв, тялото на сомалиеца се замята диво, но след няколко секунди се отпусна

безжизнено. Вазир не беше силен като Кашгари, ала желанието му да живее беше също толкова могъщо — могъщо и безсмислено.

Чън отстъпи от тялото и обиколи къщата, за да се увери, че не е оставил пръстови отпечатъци.

Час и половина по-късно той написа на полковник Шъ кодиран имейл — докладва какво е разкрил и предложи как да действат по-нататък. Шъ отговори след по-малко от дваайсет минути.

Полковникът одобряваше следващия ход на Чън, но настояваше да се отбие на още едно място, преди да напусне Тенеси. Макар да не остана доволен, Чън бе принуден да се подчини.

30.

Вашингтон, окръг Колумбия

Още щом Карлтън си тръгна, Харват се опита да поспи, но се чувстваше твърде напрегнат. Споделяше загрижеността на Стареца, че пропускат нещо, и искаше да помисли. Понеже движението винаги му проясняваше ума, той облече къси панталони и тениска и излезе да потича.

Потта, струяща от порите му, и горящите мускули на краката му го ободриха. Ритмичното тупкане на ходилата му по засенчената от дървета алея край шосето поуталожи мислите му.

Разузнавателната игра наподобява подреждане на пъзел на тъмно и без капака на кутията. Две части, изглежда, си пасват отлично, но всъщност ги дели голямо разстояние. Трябва да се внимава много с предположенията.

Докато тичаше, Харват си припомни всички сведения, които бяха събрали досега, и се опита да сглоби цялата картина. Как се връзват отделните брънки? Какво ще представлява атаката? Колкото и да се напрягаше обаче, прозрението му убягваше. Ядоса се.

Върна се вкъщи, взе душ, преоблече се и излезе да си купи храна. Разбираше, че е наложително да отпочине, но колкото повече отложеше съня, толкова по-лесно щеше да преодолее часовата разлика. Всъщност колкото повече слънце събереше, толкова по-бързо щеше да настрои биологичния си часовник на местно време.

Приключи с покупките за около четирийсет и пет минути. Върна се у дома, разопакова продуктите и занесе обяда си на кея. Терапията „Потомак“ обикновено включваше алкохолна напитка, но този път взе само бутилка вода. Искаше да размишлява с ясен ум.

Седя дълго край реката; хранеше се бавно и наблюдаваше летните лодки, носещи се по водата. Замисли се за Лара — жената в Бостън, няколко години по-млада от него. Приятелите му, видели снимката ѝ, я наричаха „модела на бельо“ заради изумителната

прилика с една от манекенките на „Викторияс Сикрет“. Онези, които се бяха срещали с нея, казваха, че е идеална за него.

За пръв път се влюбваше в жена с дете — съвсем нова територия. Създаваше връзка не само с Лара, а и с малкото ѝ момченце Марко и изпитваше привързаност и към двамата. Не беше лесно, но се чувстваше добре.

Усещаше как късното лятно слънце обжарва кожата му, чуваше как водата се плиска под кея и се наслаждаваше на лутаниците на съзнанието си. Когато провеждаше мисия, не позволяваше на мислите си да се отклоняват от целта. Издигаше стена пред всичко у дома. Иначе не би съумял да се съсредоточи. А разсейването навлича неприятности.

Щом изяде обяда си и пресуши бутилката с вода, той се върна в къщата. Взе лаптопа от кабинета, остави го върху кухненската маса и си свари кафе. Сипа си голяма чаша, седна до масата и отвори приложението Айтюнс. Избра албум на група „Парламънт“ и въоръжен с кафето против заспиване и с любимата си фънк музика за компания, подхвана писмения доклад за операцията, който Стареца очакваше да получи.

Щом приключи рапортите за мисиите в Карачи и Дубай, всичкото кафе на света вече не бе в състояние да го задържи буден. Качи се горе със сетни сили, съблече се и се строполи в леглото.

Когато приглушен звън проехтя в далечината, сякаш бе спал едва десетина минути. Звучеше като църковна камбана, покрита с дебело одеяло. Колкото повече се опитваше да не ѝ обръща внимание, толкова по-близо и по-настойчиво биеше.

Отърси се бавно от мъглата на черния сън без сънища и осъзна, че не чува църковна камбана, а старомодната мелодия на телефона си, сигнализираща за обаждане от Рийд Карлтън. Пресегна се към нощната масичка, но осъзна, че е оставил мобилния в джоба на късите панталони върху пода.

Наведе се да ги вдигне и извади телефона.

— Време е да се размърдаш. Брифинг в Белия дом след час. Ще те чакам пред входа на Западното крило — каза Карлтън и прекъсна връзката.

Харват си погледна часовника. Десетте минути сън всъщност бяха няколко часа. Той стана, влезе в банята и пусна душа.

Стоя под горещата вода колкото да се насапуниса, и пусна студената. С усилие на волята остана под мразовитата струя цели шейсет секунди.

Наричаха го шотландски душ, но откъдето и да произхождаше, бе равносилен на три чаши кафе. Нищо не го събуждаше и не изостряше ума му по-бързо.

Той се избърсна, като внимаваше да не се пореже от бързане, облече тъмен костюм и вратовръзка, скочи в автомобила си „Тахо“ и пое към Белия дом.

Пред западния портал провериха документите му и му махнаха да продължава. Паркира колата пред входа на Западното крило, където го чакаше Стареца.

— Президентът не иска да говорим по време на срещата. Ще наблюдаваме. Ще преценяваме. После ще обсъдим положението. Ясно?

Харват кимна и го последва към Оперативната зала, където заеха последните два свободни стола. Директорът на ФБР точно започваше да докладва. Екраните в залата показваха лицето на двайсетинагодишен азиатец.

— Мъжът, когото виждате — подхвана Ериксън, — е Томас Мин Уон, по-известен като Томи Уон. Уон е член на китайска международна престъпна групировка, наречена 14К. Ядрото ѝ е в Хонконг. Тя е третата по големина триада в света. Печелят от различни криминални дейности — трафик на оръжия, търговия с хероин и опиум, пране на пари, проституция, детска порнография, фалшификации. Специален агент Роу от лосанджелиския ни офис разследваше Уон, когато получихме информацията за шестимата изчезнали мюсюлмански студенти. Агент Роу?

Роу, седнала в средата на масата, се изправи и каза:

— Благодаря, сър. 14К е една от много престъпни организации, които ФБР държи под око. По-рано тази година лосанджелиският офис взе на прицел Томи Уон като вероятен кандидат за информатор, когото да използваме срещу южнокалифорнийското звено на групировката и евентуално да стигнем до високите етажи на йерархията ѝ в Китай. Както разбрахме, шестимата студенти по инженерство са получили

мобилни телефони с инструкции да ги включат, когато пристигнат в САЩ, и да чакат следващи указания. Смятаме, че благодарение на усилията на Националната агенция за сигурност сме идентифицирали телефоните. И шестте са приели по едно обаждане, изключени са и не са използвани повече. Националната агенция за сигурност е уточнила и мястото, откъдето са купени телефоните. И шестте са купени в района на Лос Анджелис. Агенти от офисите в Лос Анджелис и Сан Диего посетиха шестте магазина. Четири от тях разполагаха с някаква охранителна система. Само три обаче бяха запазили записите от охранителните си камери от деня на покупката. — Роу натисна дистанционното, екраните се разделиха на три и записите се завъртяха. — Както виждате, на два от трите се вижда ясно кой е купувачът.

— Томи Уон — вметна външният министър.

— Правилно.

— Значи предполагаме, че Уон е купил телефоните и ги е изпратил на агента, наел студентите в Дубай? — попита директорът на ЦРУ.

— Да — отвърна Роу.

— Знаем ли кой се е обадил на студентите?

— Телефонът също е използван само веднъж и е купен от магазин в Солт Лейк Сити. Агенти от местния офис на ФБР посетиха магазина, но нямаше записи от охранителни камери.

— Все пак пробивът е голям — отбеляза външният министър. — Къде е Уон сега?

— До тази сутрин знаехме точно къде е. После той изчезна.

— Как така?

— Вчера Ун купи в последния момент самолетен билет до Нашвил, Тенеси. Тази сутрин полицаи от лосанджелиското полицейско управление го проследиха до летището и как минава през охранителния пункт. Детектив от нашвилското полицейско управление, който работи с нас по няколко случая, чакаше на летището Уон да се приземи. Резервирането на билета в последния момент заостри вниманието ни и искахме да разберем какво е замислил Уон. Единственият проблем е, че той така и не слезе от самолета.

— Какво се е случило? Качил ли се е изобщо?

— Качил се е в самолет, но в друг.

— Какво значи това?

Роу премина към следващия слайд, показващ запис от няколко различни охранителни камери.

— След като минава проверката на лосанджелиското летище, Томи Уон влиза в „Адмиралския клуб“ на Американските авиолинии, купува си едnodневен пропуск, остава по-малко от час и после се качва в самолет за Омаха.

— Омаха? Защо? — попита председателят на Съвета на началник-щабове.

— За да може този мъж — Роу показва следващия слайд — да замине за Нашвил с билета на Уон.

Директорът на ЦРУ погледна към министъра на вътрешните работи.

— Колко пъти сме го обсъждали? Всеки може да смени бордната си карта, след като мине през охранителния пункт.

Министърът на вътрешната сигурност не искаше да разискват темата. Знаеше, че системата има сериозни недостатъци. Знаеше също, че авиолиниите надават вой до небесата, когато се опитат да ги накарат пак да започнат да проверяват личните документи преди полета.

— Говори с Конгреса, Боб — каза той. — На твоя страна съм. Все едно ми е, дори да се утрои времето за качване на пътниците.

Макгий поклати глава.

— Почакай, докато някой бомбаджия си чекира багажа и смени бордната си карта с балама, решил, че ще изкара няколкостотин долара за един полет до Маями.

Бомбата трябваше да мине през устройствата за сканиране на багажа, разбира се, но идеята бе ясна. Системата за бордни карти създаваше проблеми. Министърът на вътрешните работи кимна в знак на съгласие.

— Това е запис на пътниците, слезли от самолета от Лос Анджелис до Нашвил, с който се е предполагало, че лети Уон. Мъжът тук — Роу спря кадъра и го увеличи — е пристигнал днес в САЩ от Шанхай и е купил билет за самолета до Омаха. Името му — поне името, с което е регистриран при нас — е Бао Дън, китайски бизнесмен със зелена карта и собственик на част от завод за обработка на пилешко месо в Небраска.

— Има ли установена връзка между Уон и Дън? — попита външният министър.

— Засега не сме открили.

— А ЦРУ?

— Нищо — отговори Макгий. — Няма да е прецедент обаче държава да използва престъпна организация в свой интерес.

— Кой е по-голямата риба тогава? Кой е по-опасен? Член на триада, купил телефони за терористи, или китайски бизнесмен, който си сменя мястото с него на летището?

— ФБР иска и двамата — каза директор Ериксън. — Колкото до въпроса ти — едва ли си струва да изпратиш човек чак от Китай единствено за примамка. Томи Уон е уличен бандит без занаят. Ако е бил обучен надлежно, камерите нямаше да го хванат как купува телефоните.

— Добър довод — отбеляза държавният секретар.

— Имаме ли предположения къде се намират двамата в момента?
— попита министърът на вътрешните работи.

Ериксън кимна на Роу да продължи.

— Офисите ни в Омаха и Нашвил са мобилизирани. Изпратени са им и подкрепления. Засега разполагаме само със записите от охранителните камери на летищата. След като са пристигнали на местоназначението, двамата мъже са се качили на автобуси до хотели и са изчезнали.

— Как така са изчезнали? — попита държавният секретар.

— Томи Уон се е качил в автобус до мотел „Супер 8“ — на две мили от летище „Епли“ в Омаха. „Супер 8“ няма външни камери. Слязъл е от автобуса, но не се е регистрирал в мотела. Агенти на ФБР са разговаряли с мениджъра и персонала, показали са им снимка на Уон, но само шофьорът на автобуса е потвърдил, че го е виждал.

— А Бао Дън?

— За него имаме малко повече, но не много. Съдейки по записа от охранителните камери на нашвилското летище, Бао Дън е слязъл от самолета, отишъл е до багажното, купил си е билет и се е качил на автобуса до „Оприланд Ризорт“ на двацет минути от летището. В „Оприланд“ обаче не се е регистрирал гост на име Бао Дън. В случай, че е използвал фалшива самоличност, агентите показаха снимката му на мениджъра, рецепционистите и персонала. Единствено шофьорът на автобуса е идентифицирал Дън със сигурност. Казва, че няма представа къде е отишъл, след като всички пътници са слезли от

автобуса. „Оприланд Ризорт“ обаче разполага с външни камери. Агентите ни прегледаха всички записи. Вижда се как Дън слиза от автобуса и влиза в съседния търговски център — „Опри Милс“. Той е един от най-големите молове в югоизточните щати с над двеста магазина. Пълно е с хора. Хиляди клиенти. Дън се появява няколко пъти в кадър, но понеже носи ръчната си чанта, предполагахме, че се е преоблякъл. В мола има магазини за продажба и на едро, и на дребно. Ако е скрил багажа си в голяма пазарска чанта, вероятно е излязъл от търговския център като обикновен купувач. Агентите ни преглеждат всички записи. Възможно е да ни провърви, но не възлагаме големи надежди.

— А заводът за пилешко в Небраска, където е инвестирал Дън? Проверяваме ли го? — попита министърът на вътрешните работи.

— Да, сър — отговори Роу. — Търсим под дърво и камък. Изпратили сме агенти на летищата в Нашвил и Омаха, наблюдаваме железопътните гари и автогарите. Включили сме имената и снимките на Бао Дън и Томи Уон в списъка с лица, които не бива да се допускат в самолети. Добавили сме обаче уточнение: „Свържете се с ФБР, преди да предприемете действия“. Очакваме да разполагаме с повече до следващото съвещание.

При тези думи агент Роу седна. Президентът обиколи масата, разпитвайки останалите членове от екипа за национална сигурност за нови данни. Десет минути по-късно прекрати срещата.

Докато другите излизаха от залата, директорът на националното разузнаване Джонсън, директорът на ЦРУ Макгий и директорът на ФБР Ериксън останаха до масата. Щом вратата с пневматична ключалка се затвори, Харват и Стареца пристъпиха напред и седнаха до конферентната маса.

Президентът ги погледна и каза:

— Има още информация, която не включихме в брифинга. Да се запознаем с нея.

31.

Директорът на националното разузнаване Джордж Джонсън плъзна два листа върху масата — по един за Харват и за Карлтън.

— Чия идея беше Фейсбук? — попита той.

Стареца кимна с глава към Харват.

— Заслугата е негова.

— Находчивото хрумване вероятно ще осъществи пробива, от който се нуждаем — каза Джонсън. — Според Националната агенция за сигурност шестимата студенти по инженерство имат профили във Фейсбук. Не са поствали нищо обаче. Тотална радиотишина. С едно изключение — добави той, обръщайки се към Харват.

— Включват си радиоприемниците и слушат — довърши Харват, спомнил си какво разискваха със Стареца, когато го покани да се върне в къщата.

— Точно така.

— Ще уточните ли? — настоя президентът.

Джонсън отстъпи думата на Харват, който отговори:

— Фейсбук, сър, е много популярен в Близкия изток. Да помолите шестима младежи да не постват е сериозно изпитание. С подходящите морков и тояга навярно бихте успели. Запитах се обаче дали ще се стърпят изобщо да не влизат във Фейсбук. Няма ли да се „вмъкнат“, за да хвърлят един поглед? Да се регистрират и да видят как са семействата и приятелите им вкъщи?

— И те са го направили?

Директорът на националното разузнаване кимна и показа карта на САЩ на мониторите.

— Единият от профилите е активиран много пъти в Сиатъл, вторият — в Лас Вегас, третият — в Де Мойн, четвъртият — в Далас, петият — в Балтимор, и шестият — изненада! — в Нашвил.

Произнасяйки имената на градовете, той натискаше клавиш от клавиатурата, открояваше ги върху екрана и до тях изскачаше снимката на съответния студент.

Накрая Джонсън стигна до Нашвил и показа откъде е активиран профилът във Фейсбук.

— Ето ви пример как нашият бъдещ инженер влиза в интернет от различни места с безплатен уай-фай.

— Ако бяха мои хора, нямаше да им позволя да шофират — намеси се Харват. — Твърде голям е рискът да влязат в контакт със служител на реда. Бих ги настанил в квартали с жители от средната класа с инструкции да не бият на очи. До местата с уай-фай са стигали или пеша, или с колело, или с обществения транспорт.

— Тоест можем да нарисуваме кръг около всички, да проверим къде се пресичат окръжностите и да започнем да стягаме мрежата — констатира директорът на ФБР. — Това е важно.

Харват се обърна отново към шефа на националното разузнаване.

— А отговорникът? Той сигурно знае за профилите на студентите във Фейсбук. Вероятно ги следи да не напишат нещо.

— Тук се затруднихме повече. Националната агенция за сигурност обаче го откри. Използва шест различни акаунта — по един за Фейсбук страницата на всеки студент.

— Къде се намира?

— Използва различни места с уай-фай в Айдахо, всичките отдалечени от Бойси на не повече от два часа път с кола. Спирки за камиони, кафенета, никога не използва два пъти едно и също място. Бойси е интересен, понеже три седмици след края на стажантската програма на НАСА шестимата студенти са използвали безплатния уай-фай на автобусната спирка на „Грейхаунд“ в града да проверят профилите си във Фейсбук. Всичките шестима в един и същи ден.

— Имаме ли представа какво са правила в Айдахо? — попита Карлтън.

— Залагам едномесечна заплата — отговори Макгий, — че са се обучавали. Доста усамотени места има там. Приключват тренировката, отговорникът ги оставя на автобусната спирка и те скачат в интернет да видят какво е станало вкъщи, докато ги е нямало в мрежата.

Харват кимна.

— Трябват ни записите от охранителните камери на автогарата, от всички банкомати, от пътните видеокамери и от каквито други има в района. Необходими са ни и местата, където е бил отговорникът.

— Работим по въпроса — каза Ериксън.

— Освен за обучение, имаме ли друга идея защо са избрали Айдахо? — попита Макгий.

— Не сме сигурни — отговори генерал Джонсън. — Преди две години китайска компания искала да построи „самоиздържащ се град“ на петдесетина мили южно от Бойси, но нищо не излязло.

— Какво значи самоиздържащ се град? — попита президентът.

— Имат такива в Китай. Наричат ги технологични зони. Разполагат с всичко за самостоятелно функциониране — дори с електроцентрали и жилища за работниците. Не им е необходимо почти нищо отвън. Компания, собственост на китайското правителство, на име „Чайна Нешънъл Машинъри Индъстри“ лобирала губернаторът на Айдахо да им позволи да построят технологична зона върху трийсет хиляди акра с къщи, търговски центрове и заводи. Щяла да включва завод за торове за два милиарда долара, както и фабрика за масово производство на слънчеви панели. Искали земя на юг от летището в Бойси, та да го използват за товарните си самолети.

— Излязло ли нещо?

— От кабинета на губернатора ни обясниха, че водели предварителни разговори. Делегацията се свързала с още няколко щата и им предложила подобни технологични зони.

— Всичките до големи летища? — попита президентът.

Джонсън кимна.

— С оглед на това, което ни е известно сега, възможно е да са подготвяли бази от затворен тип за десантниците си — предположи Макгий.

Президентът кимна и се обърна към директора на ФБР.

— Да обсъдим другата точка, която не включихме в брифинга.

— Смятаме, че знаем къде се намира Бао Дън — каза Ериксън.

— Къде? — попита Харват.

Директорът на ФБР показва сателитна снимка на монитора и обясни:

— Тази сутрин от „Федекс“ са доставили пакет в „Резидънс Ин“ в Кул Спринг близо до Нашвил, адресиран „За госта на хотела господин Бао Дън“.

— Как разбрахте?

— Националната агенция за сигурност издири пратката.

Харват не си направи труда да попита защо Националната агенция за сигурност е тършувала из превозната документация на „Федекс“.

— Откъде е дошъл пакетът?

— От кутия за пратки в Сан Франциско. Платено е с кредитна карта. Изпратихме агенти да проверят мястото — каза Ериксън.

— Знаем ли какво е съдържал пакетът?

— Не. Кашонът бил стандартен, с тегло под два килограма и половина.

— Регистрирал ли се е в хотела? — попита Харват.

Директорът на ФБР кимна.

— Този следобед.

— Имате ли хора на място?

— Да. Мислим, че в момента не е там, но сме го поставили под наблюдение.

— Изтеглете хората си — каза Харват.

— Какво?

— Изтеглете екипите за наблюдение. Възможно най-далеч.

— Защо? — повдигна вежди Ериксън.

— Защото мъжът непременно ще забележи, че го следят.

— Откъде знаеш?

— С цялото ми уважение, господин директор, но правителствата не изпращат никого на другото полукълбо да реже сватбени торти. Мъжът несъмнено е наясно за какво да се оглежда.

Директорът на ФБР вдигна ръка.

— Първо, предполагаш, че е професионалист.

— Не предполагам нищо — отвърна Харват. — Съдейки по видяното, Дън наистина е професионалист. Въпросът е защо е тук. Проверил ли е някой кога си е купил самолетния билет?

Директорът прелисти бележките си и намери информацията.

— Преди два дни.

— В последния момент. Като Томи Уон — отбеляза Харват. — Голям риск. Знаят, че следим резервациите в последния момент. Сигурно си е подготвил правдоподобно обяснение, в случай че службите по имиграция на лосанджелиското летище проявяват любопитство. Кажете на хората си да сверяват по три пъти историите, които ще научат в завода за пилешко.

— Какви истории?

— Инциденти, машини, излезли от строя, клиент, отказал се от голяма сделка, и прочее.

Директорът на ФБР си записа в бележника.

— Защо е поел риска? — попита президентът.

Харват се замисли.

— На този етап всичко вероятно е на автопилот. Не биха изложили на опасност операцията, ако нещо не се е объркало сериозно. Мисля, че това се е случило. Нещо се е обърнало с главата наопаки и китайците са изпратили професионалист да го оправи.

— Какво се е объркало според теб?

— Мисля, че нашвилската клетка се е компрометирала.

— Как? — попита Макгий.

Харват сви рамене.

— Познаваш играта не по-зле от мен. Възможностите са много. Някой се е уплашил. Някой шантажира членовете на клетката? Трябва да се отърват от труп? Оборудването се е повредило? Каквото и да е, новината не е добра за тях. Ако обаче ние действаме правилно, може би ще е добра за нас.

В залата се възцари тишина. Директорите на националното разузнаване, на ЦРУ и на ФБР се обърнаха и погледнаха към президента.

Той се обърна към Харват.

— Как е правилно да действаме според теб? — попита.

Харват обходи с очи лицата около масата.

— Извън протокола?

Президентът Портър кимна.

Харват попита Карлтън:

— Кога кацат Слоун и Чейс?

Стареца погледна към часовника в Оперативната зала.

— След двамайсет минути.

32.

Директорът на ФБР не хареса плана на Харват — беше опасен, извън закона и твърде рискован. Ериксън му предложи да използва всички ресурси на ФБР, но Харват отказа.

Той смяташе, че познава по-добре от директора не само врага, но и ахилесовата пета на системата за сигурност. Уважаваше дълбоко ФБР, особено екипа му за спасяване на заложници, който бе от световна класа, но знаеше какво ще се случи, ако Ериксън и хората му успеят да заловят Дън.

Щяха да отложат прочитането на правата с надеждата Групата за разпити на ценни арестанти да изцеди необходимата информация от него. Групата бе създадена от предишната администрация, за да разпитва заподозрени в тероризъм веднага след ареста и да събира разузнавателни данни, с чиято помощ да предотвратят атаката и да заловят съучастниците.

В екипите за разпити на ценни арестанти участваха служители на ФБР, ЦРУ и министерството на отбраната, както и лингвисти, специалисти по разпити, анализатори. Всички бяха добри, солидни хора с опит, но обвързани от правила. Харват не бе обвързан от нищо.

Ако Дън бе наполовина такъв професионалист, какъвто изглеждаше, дори най-добрият екип нямаше да измъкне нищо от него. Поставяше обаче коня пред каруцата. Преди да разпитат Дън, ФБР трябваше да го залови.

Дори да си най-ловкият ловец на кучета на света, това няма да ти помогне, ако се наложи да уловиш пантера. Тогава е необходимо да се опреш на човек, който не само е вещ в проследяването на големи котки, но и умее да мисли като тях — някой, който знае какво да направи, ако ролите се сменят и пантерата тръгне по твоите дири.

И най-важното — необходим ти е човек, осъзнал първото правило при лов на пантери: „Няма правила“. Такава е същността на пантерата и затова президентът реши Харват да замине за Нашвил.

Когато пристигна на националното летище „Рейгън“, самолетът на Слоун и Чейс вече бе отклонен от „Дълес“ и се приземяваше. Срещнаха се в базата за специални полети. Боб Макгий бе уредил Харват и екипът му да използват „Чесна Сайтейшън Лонгтитюд“ — един от реактивните бизнес самолети на агенцията.

Докато Слоун и Чейс си вземаха душ в базата, Харват разтовари колата си. Освен чанта за оцеляване и куфар с вещи и дрехи от първа необходимост, в багажника имаше и „Трак Волт“ — сейф с две заключени плъзгащи се чекмеджета, който превръщаше превозното средство в мобилна оръжейница.

Слоун и Чейс бяха долетели без оръжия. Тези, които бяха използвали в Карачи, бяха останали там. Заловяха ли ги да изнасят оръжия от Пакистан, щяха да ги арестуват и местните разузнавателни служби веднага да ги свържат със смъртта на агентите си и похищението на Ахмад Якуб. Понеже не работеха под официално прикритие и пълномощие, щяха да отидат задълго в затвора. Ето защо двамата бяха оставили цялото си снаряжение на доверен агент на ЦРУ, който охотно го прие.

Харват сложи празна чанта с двойно дъно „Блекхок“ върху сейфа и започна да я пълни. Прибра вътре тактическата си пушка „Ремингтън 870 Експрес“ и 14.5-милиметровия автомат „Ларю“. Взе 45-калибровия си компактен пистолет „Хеклер и Кох USP“, един „Глок“ 21, един „Глок“ 17 и комплект за конвертиране РОНИ, който превръщаше Седемнайсетицата в късоцевно оръжие.

Добави и „Тазер“ Х26П, очила за нощно виждане, джобни фенерчета, радиоприемници и слушалки, по един сгъваем нож „Бенчмейд“ за Слоун и Чейс, гъвкави белезници, кобури, муниции, комплекта за почистване „Отис“ и резервни пълнители.

Преметна чантата „Блекхок“ през едното си рамо, куфара с лични вещи — през другото, разпъна дръжката на чантата за оцеляване и я затъркаля след себе си към сградата.

В базите за специални полети винаги имаше плодове, прясно изпечени кексчета, курабии и пуканки. Харват си взе ябълка и бутилка вода.

Отхапа от ябълката и Слоун Ашби се появи. Носеше джинси, обувки за планински кросове и риза „Андър Армър“.

— Ябълка, а? — подсмихна се тя. — На твоята възраст човек трябва да внимава с теглото.

— Майната ти — отвърна Харват с усмивка и уста, пълна с ябълка.

— Пипнах те! Ще подам оплакване за враждебна атмосфера на работното място. Как ти се струва да си прекараш вторника в отдел „Човешки ресурси“?

Харват ѝ показа среден пръст и грабна още една ябълка.

— Аллах снакбар! — възкликна Слоун, осмивайки бойния вик на терористите „Аллах акбар“, докато разглеждаше тезгяха, отрупан с лакомства. Избра демонстративно двете най-големи курабии и напълни плик с пуканки.

Харват поклати глава. Ашби имаше остър език и това бе едно от многото ѝ качества, които харесваше. Въпреки разликата във възрастта имаха немалко общи черти — здравословно пренебрежение към авторитетите, решимост да успяват на всяка цена, чувство за хумор на хора врели и кипели. Бяха като в поговорката за гърнето и похлупака. Дотолкова, че Карлтън предупреди строго Харват — никакви сантиментални срещи. Последното, което Стареца искаше, бе помежду им да се развихри романс. Обясни ясно какви ще са последствията в такъв случай.

Макар Харват да смяташе Слоун за „сладко момиче“ — израз, който използваше често, защото знаеше, че я дразни — отношенията им бяха платонични.

Той се възхищаваше на уменията ѝ и я възприемаше като партньор и като ученик. Всъщност вярваше, че тя вероятно ще го надмине. Беше родена за работата им и притежаваше всички качества, необходими за нея. Стареца се отличаваше с отличен нюх за таланта.

Харват смяташе, че вторият, който ще го надмине, е Чейс Палмър. Генерал Джордж Джонсън, директорът на националното разузнаване, открил Чейс, когато оглавявал армейската дивизия за разузнавателна подкрепа.

Джонсън се славеше с дългогодишна кариера в сферата на тайните операции. Бе виждал мнозина да се издигат и сриват, да идват и да си отиват, но никога не беше виждал агент като Чейс. В Пентагона имаше редица заключени шкафове с папки, пълни с подвизите на Чейс в Делта форс. Имаше и тесен кръг от военни от кариерата —

„настолните рейнджъри“, както презрително ги наричаха — на които се зловидеха не само талантът на Чейс и светкавичният му възход, но и впечатляващата му интелигентност.

Звездата му озарявала ярко небосклона точно в момента, когато се счепкал с пиян генерал с две звезди и го поступал. Нямало значение, че генералът си го просел, понеже се държал агресивно с жените войници и поведението му не подобавало на офицер. Слухът се разнесъл бързо. Чейс посрамил генерал, който бил решен да му отмъсти. Тогава се намесил Джонсън.

Говорил с Делта форс и те се съгласили „да си поделят надзора“ над Чейс. Така Чейс получил най-доброто от двата свята и договорката му допаднала много. Точно когато си помислил обаче, че няма как да стане по-добре и се подготвял да си преподпише документите, на хоризонта се появил Рийд Карлтън, на когото трудно се отказва.

Преди да се усети, Чейс се изнесъл от къщата си във форт Браг, купил нова кола и се настанил в апартамент във Вашингтон. Карлтън му разкривал съвсем непознат свят и той предвкусвал с нетърпение бъдещето. И с чувството си за хумор се вписал съвършено в картината.

Чейс приближи до Харват, погледна курабиите на Слоун и каза:
— Една секунда в устата, завинаги — на бедрата.

Харват се разкикоти, а Слоун показва среден пръст и на двамата. В същия момент вторият пилот на самолета влезе в стаята и им съобщи, че са готови за излитане.

33.

Полетът до Нашвил щеше да отнеме малко повече от час, а кола на ФБР щеше да ги чака на летището. Харват бе поискал по-голям багажник, въже, найлонови платнища и още няколко неща, за които директор Ериксън би предпочел да не узнава. Харват го помоли да им осигури и обезопасена къща, за предпочитане на усамотено място с обширен двор и без съседни.

Директорът на ФБР си записа всичко. Харват бе сигурен, че щом инструктира полевия офис в Тенеси, Ериксън ще изгори листа. Той бе порядъчен човек, който играеше по правилата. Начинът на действие на Харват очевидно го смущаваше. Не защото не понасяше насилието, а защото вярваше в господството на закона и в идеята, че американците трябва да се придържат към по-високи стандарти от враговете си.

Харват също би предпочел да живее според повелите на този благороден възглед. Проблемът бе, че никоя държава не би могла да го спазва, без да разполага с резервен план. Когато врагът успява, понеже не го ограничават правила, си принуден или да се признаеш за победен, или да скъсаш правилника. Докато работеше в тайните служби, Харват до голяма степен играеше по правилата. Президентът по онова време се шегуваше, че прилича на питбул, вързан на верига в задния двор. Колкото и опасен да изглежда и колкото и гръмогласно да лае, не би разколебал всекиго. Обаче пуснат ли на свобода питбула, положението се променя коренно. Възможно е той да ухапе невинен човек, но ако е добре обучен, стопанинът няма да будува нощем, тормозейки се какво може да се случи. Всъщност вероятно ще спи спокойно, знаейки, че кучето го пази. Навремето президентът Джак Рътлидж гледеше така на Харват; така го възприемаше сега и президентът Пол Портър.

Харват и колегите му качиха оборудването си на самолета, седнаха и си закопчаха коланите. Бяха получили разрешение за приоритетно излитане.

Щом елегантният „Сайтейшън Лонгтитюд“ набра височина, Харват отиде в херметизираното багажно отделение зад тоалетната и донесе чантата с двойно дъно в кабината. Искаше да почисти и да провери оръжията, докато обсъждат плана.

— Ако не е там? — попита Слоун, докато разглобяваше автоматата „Ларю“.

— Ще влезем, ще огледаме и ще излезем.

— Ще сложим ли бръмбари в стаята? — попита Чейс.

Харват поклати глава.

— Нямам апаратура. Бюрото ще изпрати един от най-добрите си спецове. Ще пристигне обаче по-късно през нощта.

— Дано наистина да е спец — вметна Слоун. — Не работи ли първокласно, Дън ще открие нещо и сме дотам. Прецакани сме.

— Съгласен съм. Затова предпочитам да го проследя и да видя къде ще ни заведе.

— Ясно — кимна Чейс и изпробва дали ремингтъна на Харват е в изправност. — Колко ще го следим, преди да го пипнем?

Труден въпрос. Времето бе двустърг меч. Колкото по-дълго следяха Дън, толкова повече щяха да научат от него. От друга страна, колкото по-дълго го следяха, толкова повече нарастваше рискът да го изпуснат. Най-същественният фактор обаче бе, че всяка изгубена минута приближава терористите до атаката. Тиктака ли часовникът, най-добре е да нанесеш удара възможно най-бързо. Да се уповаваш на щастливата си звезда не е проява на професионализъм, а на отчаяние; понякога обаче не разполагаш с друго.

Харват не възнамеряваше да стига дотам.

— Ще го наблюдаваме, докато можем. Ще ви кажа кога е дошъл моментът да го заловим.

Отговорът, изглежда, удовлетвори Чейс и екипът продължи да проверява снаряжението и да го прибира отново в чантата.

Слоун и Чейс не бяха пътували с противен посланик и бяха успели да се наспят по-добре от Харват. Заявиха, че като изключат проблема с часовата разлика, са готови за действие.

Самолетът се приземи и се плъзна по пистата до базата за специални полети на Нашвилското международно летище. Подредени като за изложба, пред нея чакаха луксозни самолети. Нашвил не се славеше единствено с кънтри музика. Градът бе средище на високите

технологии, биотехнологиите, медицината, издателската дейност и финансите. Харват познаваше доста военни и хора от разузнавателния бранш, купили си домове и земя в „щата на доброволците“.

На бюрото в базата за специални полети имаше плик, адресиран до една от мнимите самоличности на Харват. Той го отвори и извади ключовете за синия „Форд Таурус“, паркиран отвън.

Екипът излезе от сградата и Харват отключи багажника. Вътре бе складирано всичко, които бе поискал. Той си извади телефона и написа съобщение на Стареца, че са се приземили и стартират операцията.

После се обади на агента от ФБР, чиято визитна картичка бе открил в плика — специален агент Денис Урда, назначен за местна свързка на екипа им.

Главният офис на ФБР в Тенеси се намираше в Мемфис, но Бюрото разполагаше със сателитни служби и в други градове — Кларксвил, Куквил, Кълъмбия, Нашвил.

Урда — агент номер две в нашвилския офис — вдигна телефона при второто позвъняване.

— Специален агент Урда — каза с лек нюйоркски акцент.

— Обажда се Скот Харват.

— Намерихте ли колата?

— Да. Току-що кацнахме на летището. Благодаря. Докладвайте ми как е ситуацията на място.

„Резидънс Ин“ в Кул Спрингс се намираше в разнороден офис парк с небостъргачи и едноетажни постройки с магазини, барове, ресторанти и студио за йога.

Харват пожела ФБР да изтегли агентите си, но се съгласи „съгледвачите“ да се настанят тайно в някоя от офис сградите. Не искаше обаче да се мяркат на паркинга или в хотела. Настоя също агентите да не се движат пеша в района. Опитните шпиони надушваха служителите на реда от една миля. За жалост изтеглянето бе ограничило възможностите за наблюдение на ФБР, особено през нощта.

— Нормален хотелски трафик — обясни Урда. — Никаква видима следа от нашия човек.

— А стаята му?

— Телевизорът е включен, табелката „Не ме безпокойте“ е на вратата, завесите са спуснати.

— Добре — каза Харват. — Имаш номера на мобилния ми телефон. Обади ми се, ако нещо се промени. Тръгваме към вас.

Урда се съгласи да уведоми Харват, ако настъпи промяна, и прекъсна връзката.

Харват се обърна към Слоун и Чейс.

— Каквото и да става, трябва да го заловим жив. Ясно?

Двамата му помощници кимнаха и Харват им махна да се качват в колата. Щом седна и той, го обзе тревожно предчувствие. Помоли се мълчаливо да са взели правилно решение, идвайки в Нашвил.

34.

Северна Корея

Джими Фордайс погледна Били Танг право в очите и каза:

— Да не си полудял? Не само „не“. НЕ, по дяволите. Няма начин да дам зелена светлина.

— Ако ти кажа, че не те питам?

— Ще ни убият заради теб — отбеляза Джонсън.

Без да отлепя очи от Танг, Фордайс вдигна ръка да успокои другаря си.

— Не ти позволявам да излагаш на риск мисията, Били. Отговорът е „не“.

— Ако сестра му знае нещо? — настоя Танг.

— Ами ако не знае?

— Тогава ще разберем със сигурност. Не е ли по-добре, отколкото да гадаем?

— Най-добре е да приключим мисията, точка.

Танг смръщи вежди.

— А мисията ни е да съберем възможно повече информация. Това е възможно.

— Не. Безумно е — възрази Джонсън.

Фордайс пак вдигна ръка.

— Ако отидеш там и те заловят, цялата армия ще се втурне по петите ни. Няма да го позволя.

— Ключовата дума е „ако“. Няма да ме хванат. Знаеш ли колко пъти съм влизал и излизал нелегално от КНДР?

— Не знам дали имаш огромни топки, или просто си луд, но сега говорим за огради, въоръжена охрана и затворници, програмирани да доносничат. Видят ли непознато лице, ще вдигнат тревога с надеждата да получат допълнителна порция зелена супа.

Танг поклати глава.

— Това е трудов лагер. Хората работят до пълно изтощение. Да не мислиш, че будуват нощем и играят „Ма Джонг“? Когато се вмъкна,

всички ще са заспали.

— Освен охраната — напомни му Фордайс.

— Видя каква карта нарисува Джин-Санг. Дупката в оградата, през която се промъква, е на по-малко от сто метра от лечебницата. Казва, че постовете не патрулират често там.

— И „чекът е в пощенската кутия“, и „утре сутринта пак ще сме си дружки“ — озъби се Джонсън.

Танг не му обърна внимание.

— Ако ми се стори опасно, ще офейкам. Повярвай ми, не изгарям от желание да гния на такова място до края на дните си.

— Не — повтори Фордайс.

— Мамка му, Джими. Ами ако момичето държи разковничето за цялата загадка? Когато обстоятелствата се променят, параметрите на мисията също трябва да се променят.

— Влизаме, събираме каквото успеем и излизаме. Това са параметрите. Нищо не се е променило.

— Ако тръгна сега към долината, какво ще направиш? Ще ме застреляш ли?

— Не, Тък ще те застреля — отвърна Фордайс.

Тъкър вдигна поглед от мерника на автомата си и му се усмихна.

— После аз ще те застрелям още веднъж. За всеки случай — обеща Джонсън.

— Глупости. Никой няма да ме застреля.

Джонсън опря приклада на оръжието си на рамото.

— Да проверим. Тръгвай.

— Никой няма да тръгва и никой няма да стреля — заповяда Фордайс. — В 21:00, както е по план, се вдигаме и се оттегляме през билото. Слизаме от другата страна, срещаме се с превоза и се връщаме на брега.

Танг погледна към Джин-Санг.

— А той?

— Ще го нахраним още веднъж, ще му дадем обезболяващи, ще му запушим устата и ще го вържем. Имам сигнално огледало в раницата. Ще го залепим с тиксо върху него. Докато слънцето огрее долината, ще сме се изнесли.

— Ще го подложат на изтезания, за да изцедят всяка капка информация от него.

— Ще го разпитаме за терена на северозапад отук и дали има железопътни линии. Ще ги заблудим, че сме тръгнали в тази посока.

— И няма да удвоят патрулите по крайбрежието, включително въздушните? — попита Танг. — Ще търсят и на северозапад, разбира се, но няма да пропуснат никоя посока. Нарича се „да разбунеш стършеловото гнездо“.

— Какво да направим? Познаваме хлапето. Научихме цялата му история. Сега искаш да го убием? — учуди се Джонсън.

— Не, не искам да го убием, а да го вземем с нас — каза Танг.

— Наистина си смахнат!

— Защо? Ако го пренесем до мястото на срещата, Хюн Сю ще го преведе в Южна Корея. Има специални организации, които ще го поемат там.

Фордайс поклати глава.

— Първо искаш да се вмъкнеш в севернокорейски трудов лагер, после — да пренесем дете със счупен крак през планината.

— Грешка. Искам вие да го пренесете през планината — възрази Танг. — Аз ще говоря със сестра му.

— Тък трябваше да те застреля още снощи — констатира Джонсън.

— Стига! — нареди Фордайс. Погледна към Танг и каза: — Били, няма да вземем детето, а ти няма да говориш със сестра му. Няма как да се изразя по-ясно. Започвай да си събираш партакешите. Това е заповед.

— Не може да го оставите тук — настоя Танг.

— Може и още как.

— Джими, ще го измъчват. Нищо чудно да решат да го използват за назидание и да го екзекутират.

— Да е мислил, когато е излизал!

— Погледни го — не се предаде Танг. — Той е изгладняло хлапе, по дяволите!

— Това не е моята борба — каза Фордайс.

— Не е твоята борба ли? Морски пехотинец си, за бога! Добър човек си. И тримата сте добри мъже. Знам го. Знам и че сме различни от севернокорейците. Животът значи нещо за нас. Свободата значи нещо за нас. Можем да спасим детето. А колкото до сестра му — дори

да има един грам информация, която ще помогне да спасим страната си, искам да се опитам да се добера до нея.

Фордайс понечи да го прекъсне, но Танг вдигна ръка да го остави да довърши, Фордайс замълча.

— Подготвил съм достатъчно зелен хайвер, фалшиви истории и измами, та ако ме заловят — а вероятността не е голяма — да накарам севернокорейците да си гонят опашките месеци наред. Докато разнищят всичко и разберат, че не съм южнокореец, а американец, вие отдавна ще сте се прибрали у дома. Не бих компрометирал мисията — заключи Танг.

— Отначало няма да се издадеш, но подложат ли те на мъчения, в крайна сметка ще им кажеш всичко — отвърна Фордайс.

— Разбира се. Никой не може да издържи вечно.

Лейтенант Джими Фордайс изгледа дълго и втренчено тюлените си, ала не бе необходимо да пита Джонсън и Тъкър какво мислят. Те му бяха братя. Четеше мислите им.

Той се обърна отново към Танг и каза:

— Дано да не съжалявам. Добре, да обсъдим как ще действаме.

35.

Пекин, Китай

Полковник Шъ прочете доклада върху монитора си. Не остана доволен от разкритията на Чън в Нашвил.

Рен Хо бе избрал лично сомалийците за операцията. Би трябвало да е предположил, че Вазир Ибрахим ще създаде проблеми. Чън го бе елиминирал с право. Ибрахим беше бомба с часовников механизъм. Мисраб — студентът по инженерство, с когото се предвиждаше да работи — се оказваше втори, различен проблем.

Когато имаш вземане-даване с образовани хора, едно от най-големите затруднения е, че те изграждат научнообосновани предположения. Предполагаха, че студентите ще задават въпроси, и бяха инструктирали Хо — отговорника им „Хенри Ли“ — какво да им отговори.

Приспособленията, които щяха да сглобяват, бяха внесени на части в САЩ. При обучението им бяха дали диаграма за електрическа верига, няколко безобидни компонента и батерия. Нямаше начин да се досетят какво ги карат да направят. Когато студентите попитаха Хо какво е това, чуха предварително подготвения отговор.

Заради извънредната потайност студентите, естествено, бяха разбрали, че участват в нещо нелегално. Всички произхождаха от бедни семейства, които сега получаваха повече, отколкото са в състояние да спечелят за цял живот. Само по себе си това би трябвало да зачеркне всякакви въпроси, но Втори отдел предпочиташе да кажат на студентите какво да мислят, вместо да се опитват да проумеят загадката.

Хо им бе обяснил, че създават „временен интернет“, който ще се задейства като мрежа от предавателни кули из цялата страна. Чрез нея ще бъде осъществена серия от непроследими пробиви в корпоративни компютърни системи, фактът, че мишените са корпорации, а неоткриваемата кражба — на данни, бе задоволил любопитството на студентите. На всички с изключение на един.

Когато се обучаваха как ще осъществят атаката, Хо им раздаде фалшиви контейнери и подчерта колко е важно всички да се задействат по едно и също време. Предупреди ги, че иначе мрежата няма да функционира с пълен капацитет и планът ще се провали. Затова студентите имаха партньори. Сомалийците щяха не само да им помагат при пренасянето и сглобяването на оборудването, но и да разрешават всякакви проблеми, възникнали по пътя или по време на атаката.

Щом изпълнеха задачата си, щяха да се срещнат с Хо в Бойси, да получат последната част от дължимото им заплащане и да бъдат инструктирани как да се върнат вкъщи.

Обяснението звучеше солидно, правдоподобно, но някак си нашвилският им студент Мисраб бе разкрил истинската цел на устройствата. Независимо дали прозрението е научнообосновано или въпрос на късмет, полковникът искаше да разбере как Мисраб е стигнал до заключението и най-важното — дали го е споделил с някого. Достатъчно неприятно бе, че го е споделил с Вазир Ибрахим, но ако бе сглупил да го разкрие пред другите студенти, или, опазил ги бог, пред някого извън операцията, щеше да се наложи да вземат драстични мерки.

Сериозните проблеми, които поставяше докладът на Чън, принуждаваха Шъ да обмисля трудни решения.

След като дълго се вира в картата на САЩ и в последните прогнози за времето, той изпрати инструкции на хакерския военен отряд в Шанхай. Те вече бяха в готовност. Искаше обаче да ги държи в течение и да разполагат с ясни заповеди. Важно бе всички участници да са на една вълна.

Най-много го измъчваше въпросът дали може да се спаси Нашвил. Планираха нещо, неосъществявано от никого досега. Както митичния Снежен дракон, атаката трябваше да се разпространи от главата до опашката на САЩ. Предвиждаха действията на всяка клетка да се припокриват и бяха разработили резервни сценарии, в случай че изгубят от една до половината клетки, но никой не бе сигурен доколко ще успее нападението, ако дори една брънка не се задейства. Ако драконът не беше непокътнат, щеше ли огънят му да се разгори достатъчно?

Нямаше начин, разбира се, да разберат със сигурност. Бяха в сферата на хипотетичното. Формулите, диаграмите, схемите и

предположенията вече бяха непотребни. Времето им беше минало. Шъ бе взел решение и Тай Чън бе получил заповед как да процедира. В момента на полковник Шъ му оставаше само да чака. Всичко зависеше от Чън.

36.

Нашвил, Тенеси

Чън седеше отвън и наблюдаваше. Нямахте представа с кого се среща Мисраб в апартамента си. Студентът по инженерство бе инструктиран да не завързва контакти и да си гледа своята работа. Очевидно бе пренебрегнал заповедта. Чън се почуди какви други оглушки си е направил. Нямахте избор, освен да чака гостите на Мисраб да се разотидат.

Когато след час четиримата мъже се изнизаха, Чън ги проследи как се качват в автомобилите си и потеглят. После слезе от колата и влезе в сградата.

Коридорът миришеше силно на мухъл, килимът беше лекъосан. Той застана пред вратата на Мисраб и почука.

Решил, че някой от гостите му е забравил нещо, младежът отвори вратата с усмивка и заговори на арабски. После видя Чън.

— Какво обичате? — превключи на английски.

— Изпраща ме Хенри Ли — отговори Чън.

За частица от секундата безгрижното изражение на Мисраб се промени. Той отстъпи угрижено назад и каза:

— Влез.

Чън обходи стаята с поглед — спартански обзаведена с мебели, които, изглежда, не бяха помръдвали от мястото си десетки години.

Мисраб поддържаше дома си чист. Нямахте съдове в мивката или върху плота в тесния кухненски бокс. Не миришеше на боклук или на развалена храна. Всъщност миришеше далеч по-добре, отколкото в коридора. На пръв поглед нямахте много лични вещи — няколко списания на арабски върху масичката за кафе, лаптоп и Коран. В ъгъла на дневната имаше навито молитвено килимче.

— Кои бяха тези мъже? — попита Чън.

— Какви мъже?

— Които току-що си тръгнаха. Помисли си, че някой се връща, когато отвори вратата и заговори на арабски.

Мисраб впи очи в пода.

— Запознахме се в джамията. Включих се в молитвената им група.

Чън щракна с пръсти, за да накара студента да го погледне в очите.

— Не ти плащат да ходиш в джамията и ти е позволено да участваш само в една група. Нашата група. Ясно?

— Да, сър.

— Седни. — Чън посочи малката кухненска маса. Мисраб се подчини, а Чън седна срещу него и остави куфарчето си под масата.

— Защо те изпраща господин Ли? Време ли е? — попита студентът.

— Скоро — увери го Чън. — Дойдох да те нагледам.

Чън умееше да чете чувствата и мислите на хората. На това отчасти се дължаха успехите му в разузнавателния бранш. Вече бе доловил няколко неща за Мисраб. Той се облегна спокойно назад и попита с равен тон:

— Как си?

— Самотен съм — призна младежът.

— Самотен?

— Да. Никога не съм се отделял толкова дълго от семейството си.

— Опитвал ли си се да се свържеш с тях?

Мисраб поклати глава.

— Не. Забранено е.

И срещите с външни лица бяха забранени, но Чън реши засега да не повдига темата.

— Знам, че е трудно, но скоро ще ги видиш отново и те ще се гордеят с теб. Парите вече им помагат и ще продължат да им помагат, стига да изпълниш задълженията си.

— Да, сър. Разбирам.

— Добре. Да поговорим сега за мъжете, които си тръгнаха оттук. Откога ги познаваш?

— Неотдавна. От две-три седмици.

— Защо отиде в джамията?

— Да се помоля.

— Не може ли да се молиш тук?

— Самотен съм. Исках да се помоля с други хора.

— Плащат ли ти да се молиш с други хора?

— Не, сър.

По лицето на Чън се изписа престорена усмивка.

— Мисраб, мисли за семейството си. Плащат ти добре. Има ли храна в кухнята ти?

— Да, сър.

— Работи ли тоалетната ти? Има ли вода в банята ти?

— Да, сър.

— Работи ли климатикът ти? Имаш ли покрив над главата си?

Студентът пак сведе очи.

— Да, сър.

— Погледни ме, Мисраб — настоя Чън. Изчака младежът да вдигне глава и продължи: — Свободен си да се разхождаш в парка, да ходиш на кино, да слушаш музика, да гледаш телевизия, да четеш Корана, да използваш компютъра, стига да спазваш правилата. Не мисля, че те натоварваме твърде много.

— Да, сър.

— Всъщност мисля, че се отнасяме добре към теб.

— Да, сър.

Чън го погледна изпитателно.

— Какво знаят мъжете от джамията за теб?

Мисраб сви рамене. Беше нисък мъж — под метър и шейсет на ръст — и пълен. Когато сви рамене, кожата му се набръчка като на шарпей. Навикът му да се взира в пода засилваше впечатлението, че прилича на гузно куче.

— Не съм ядосан, но искам да разбера. Какво им каза? — попита Чън.

— Казах им, че съм студент по инженерство.

Чън се напрегна вътрешно. Външно обаче не издаде тревогата си. Зачака с невъзмутимо изражение. За да бъдеш ефективен оперативен агент, се изискваше и да умееш да мълчиш.

— Казах им, че през следващия семестър започвам да уча в нашвилския Къмюнити Колидж, а в момента се обучавам онлайн.

Сносна лъжа, помисли си Чън. Правдоподобна. Мисраб не се бе надскочил, твърдейки, че е приет в университет като „Вандербилт“, а обучението онлайн обясняваше защо почти по цял ден стои вкъщи.

Прикритието изглеждаше сполучливо, но от друга страна, бе нарушил забраната да се поставя в положение, принуждаващо го да използва прикритие.

Чувството за самота бе обезпокоително. Мисраб проявяваше слабохарактерност. Макар Америка да предлагаше достатъчно забавления, той не понасяше самотата. Това говореше за по-дълбоки потребности, които Чън нямаше нито време, нито желание да обсъжда.

— Какво друго им каза? — попита той.

— Нищо, кълна се.

— Каза ли им откъде си?

— Не — отговори Мисраб, но бързо се поправи. — Всъщност да.

— Какво им каза?

— Знаят, че съм от Емирствата, но излъгах за града.

— Друго? — осведоми се Чън с нарастващо недоволство.

— Нищо, кълна се.

За втори път отговаряше така и Чън не му повярва. Студентът беше слаба брънка. Не смяташе, че Мисраб е изпял всичко, но нищо чудно да бе издал достатъчно. Ако един от мъжете в молитвената група се окажеше информатор на ФБР и дори по-зле — агент на ФБР, не се знаеше какви вреди е нанесъл студентът. А за в бъдеще стигаше само да забрави една от лъжите си или неволно да подхване непредвидена тема, и щеше да падне в капана. Чън се надяваше колегите му да не са толкова уязвими.

— Мисраб, искам да обсъдим проекта — каза той. Не използваха термина „операция“ пред студентите, защото звучеше твърде войнствено, твърде терористично. Ако властите подложеха на разпит някого от тях, Втори отдел искаше всичко да изглежда като престъпен план.

— Разбираш ли какво целим?

Мисраб пак впи очи в пода.

— Да.

— Погледни ме. Какво предполагаш, че представлява проектът?
— попита Чън.

— Не мисля нищо. Искам да приключи и да се прибера у дома.

— Мисраб, преди да те посетя, разговарях с Вазир Ибрахим. Помниш ли какво си му казал, че има в контейнерите?

Студентът кимна.

— Обяснихме ви какво представлява проектът. Защо реши, че ви подвеждаме?

— Защото контейнерите, с които тренирахме, бяха твърде тежки. Чън се подсмихна.

— Сподели ли загрижеността си с другите?

Мисраб поклати глава.

— Добре — кимна Чън.

Извади пистолета със заглушител „M&P“ от куфарчето и простреля студента между очите.

37.

Обикновено разузнавачите се опитват да направят лимонада от купища лимони. В този случай обаче се бяха натъкнали на неочакван ориентир.

Първата цел на Харват бе да изолират стаята на Дън. Не искаше гости на хотела от двете ѝ страни, над и под нея. За щастие само стаите над и под нея бяха заети. Управителката предложи по-добри условия на гостите и ги премести в друго крило. После блокира в компютъра освободените стаи, за да останат празни.

Стаята отсреща също се оказа незаета и Харват я поиска. Когато със Слоун влязоха с багажа си във фоайето, управителката ги посрещна на рецепцията и ги регистрира. Въпреки драмата, разиграваща се в хотела ѝ, тя запази спокойствие и професионализъм.

Даде на Слоун ключовете за стаята им, а на Харват — плик с карта, отваряща всички стаи и кодирани врати в хотела.

Харват ѝ благодари и двамата със Слоун тръгнаха към асансьора. Чейс влезе във фоайето и се запъти към рецепцията. Управителката поздрави и него и го въведе в офиса си, откъдето незабележимо щеше да наблюдава охранителните камери. Голяма сграда като тази изискваше повече камери, но малкото, с които разполагаха, бяха по-добре от нищо.

Харват и Слоун слязоха от асансьора на третия етаж и се насочиха към стаята си, ориентирайки се по табелите. Привидно не проявиха никакъв интерес към вратата на Дън, но се позабавиха в коридора, колкото Харват да се послуша, докато Слоун се преструваше, че търси ключовете. Чу само телевизора. На вратата продължаваше да виси бележката „Не ме безпокойте“. Нямаше как да разберат дали Дън е вътре или не. Харват смяташе веднага да изясни въпроса.

Слоун най-сетне извади ключа, отвори вратата и Харват влезе след нея.

Напомни ѝ тихо да не включва лампите. Тя кимна. Щяха да наблюдават вратата на Дън през шпионката. Ако апартаментът им бе

осветен и някой застанеше пред шпионката, щяха да се издадат.

Слоун остави чантата си, влезе в кухненския бокс и включи малката лампичка под микровълновата печка над фурната. После обиколи двете спални и пусна лампите във вътрешната баня. Така щеше да е достатъчно светло, та да си вършат работата, но недостатъчно да се издадат, че стоят зад шпионката.

Харват разопакова снаряжението си и подаде радиоприемник и слушалки на Слоун. Включи своя, влезе в спалнята и се свърза с Чейс в кабинета на управителката.

— При мен всичко е чисто — докладва той.

Харват го предупреди да си отваря очите и прибора радиоприемника в джоба си. Върна се в дневната, нагласи телефона си на вибрация, зареди автомата „Ларю“ и го подпря до вратата. Слоун подготви глока си и влезе в спалнята да го зареди. Звукът не приличаше на никой друг на света. Не искаше да издаде присъствието им с шумно изщракване.

ФБР наблюдаваше хотела едва от няколко часа. Преди Харват да помоли да се изтеглят, агентите бяха разговаряли с управителката и бяха прегледали записите от охранителните камери. Бяха видели как Бао Дън се регистрира, влиза в асансьора и се качва на третия етаж. Оттогава обаче не се бе появявал в кадър. Доколкото знаеха, все още бе в стаята си. Ако бяха прави, какво и кого чакаше? Тези въпроси не им даваха мира.

Списъкът с възможни отговори изглеждаше безкраен — чакаше някой да се свърже с него, имаше среща чак след полунощ, бе дошъл тук да се увери, че нашивилската клетка изпълнява задачите си. Имаше безброй причини разузнавателен агент да се залости в хотелска стая. Съществуваше и друга възможност — Дън да не е в стаята. Да е използвал хотела, за да получи пратката си от „Федекс“, и след като я е взел, да е напуснал тайно сградата. Харват искаше да удостовери първо това.

Той включи телевизора и изпрати Слоун пред шпионката, обади се на рецепцията и помоли да го свържат с управителката. Обясни й, че са готови да действат, и й каза какво иска от нея.

Камериерките не работеха през нощта и вече се бяха прибрали вкъщи. Нещо повече — хотелът спазваше стриктно желанието на гостите да не ги безпокоят. Ако Дън бе отседнал тук и преди, вероятно

бе запознат с политиката на хотела. Щеше да се усъмни, ако изпратят камериерка в стаята му, а не искаха да събуждат подозрения.

Докато чакаше, Харват чу как управителката набира стаята на Дън от друга линия. Звънът на телефона отекна в коридора. След известно време се включи телефонният секретар и жената остави съобщението, договорено с Харват. Дойде ред за следващата стъпка.

Управителката на хотела не искаше да излага на риск персонала си. Харват я увери, че той и партньорът му ще наблюдават зорко какво се случва. Ако изпратеха Чейс и той не успееше да отговори на въпрос за хотела, Дън щеше веднага да разкрие измамата. Според Харват така рискуваха повече. Инженерът на хотела нямаше да пострада.

След няколко минути Слоун даде знак, че вижда инженера в коридора. Той почука на вратата на Дън и извика:

— Техническият персонал е!

Никой не отговори. Мъжът извади ключ, отвори вратата и пак съобщи кой е.

Измъкна гумен клин от джоба си, пхна го под вратата, за да я задържи отворена, и влезе вътре. Ако види Дън, го бяха инструктирани да му каже, че в стаята долу има теч и е дошъл да открие източника. След няколко секунди инженерът излезе в коридора и почука на вратата на Харват. Слоун отвори и той я уведоми:

— Няма никого.

— Благодаря. От тук нататък поемаме ние — каза му тя.

Харват върна клина на инженера и влезе в стаята на Дън. Чейс следеше мониторите долу, а Слоун остана на пост пред прага на техния апартамент.

В хладилника нямаше храна, в мивката и в сушилника нямаше чинии. Леглото изглеждаше недокоснато, душът — неизползван. В гардероба имаше малко дрехи. Празен куфар с отворен капак лежеше върху рафта за чанти. Харват не забеляза да съдържа скрити джобове или да е с двойно дъно.

Празната кутия от „Федекс“ стоеше до кофата за хартиени отпадъци под бюрото. Харват прочете пощенската информация, но тя не посочваше какво е имало вътре. Върху бюрото лежеше зарядно за мобилен телефон. Само това се виждаше от пръв поглед.

Харват обиколи по-методично стаята, надничайки във всички възможни скривалища. Погледна под масите, отвори вентилаторите,

свали калъфките на възглавниците, отмести хладилника от стената, свали капака на тоалетното казанче. Извади чекмеджетата, смъкна покривката на леглото. След проверката връщаше всичко на предишното му място.

Излезе от стаята и затвори вратата. Погледна към Слоун и поклати глава.

— Куфар и дрехи. Няма друго.

— Изглежда смята да се върне.

Харват влезе в тяхната стая.

— Вероятно. Но се налага да наблюдаваме коридора, за да не се вмъкне, без да разберем.

Нямаше лесен начин да проведат наблюдението. Някой трябваше да стои зад вратата, да гледа през шпионката и да чака. С една дума — гадост. Решиха да дежурят по половин час. Харват предложи да е пръв.

Свърза се по радиостанцията с Чейс, после извади мобилния си телефон и написа кратко съобщение на Стареца и агент Урда да ги уведоми какво е положението. След това зае мястото си зад вратата.

Слоун взе дистанционното и седна на дивана. Бяха включили новините, но тя прехвърли програмите и намери романтична комедия. Харват подбели очи. Слоун не му обърна внимание.

Той не беше любител на романтичните комедии, но филмът поне разнообразяваше монотонното му бдение. След половин час предаде щафетата на Слоун.

Взе бутилка вода и зърнено блокче от провизиите, които бяха купили пътьом, и седна на дивана.

Взе дистанционното и провери какво друго излъчват. Искаше да „изключи“ за малко, но филмът на Слоун не го устройваше. Провървя му — даваха „Блек Хоук“. Смени канала и тя му показа среден пръст.

Харват се усмихна и вдигна крака върху масичката за кафе. Разопакова зърненото блокче и задъвка.

Мобилният му телефон изжука. Стареца му изпращаше нова информация. Разпитите на ФБР в космическия център „Джонсън“ не бяха извлекли полезни сведения, а разговорите на ЦРУ със семействата на студентите в Емирствата също се бяха оказали безплодни.

Единствената добра новина бе, че някои от служителите в заведенията със свободен уай-фай достъп в Сиатъл, Далас и Балтимор си бяха спомнили студентите. Макар и малко, все пак беше нещо.

Всички се надяваха, че студентите по инженерство са недисциплинирани и са използвали местата със свободен уай-фай достъп, защото са се намирали близо до жилищата им. Харват отговори, че е приел съобщението, остави телефона върху ръкохватката на дивана и затвори очи.

Когато ги отвори и си погледна часовника, видя, че е проспал смяната си.

— Защо не ме събуди? — попита той.

— Старците трябва да си подремват — отвърна Слоун.

Харват се усмихна и се изправи.

— Знаеш ли какво? Някой ден от теб ще излезе страхотна съпруга.

Прибра неотворената бутилка с вода в хладилника, взе един „Ред Бул“ и зае поста си зад шпионката.

— Туш! — възкликна Слоун и се свърза с Чейс за бърза обмяна на информация.

Разбра, че долу няма движение, и се настани на дивана. Смени канала, за да догледа романтичната комедия. Харват нямаше основание да се оплаква. Благодарение на нея бе поспал повече.

След няколко глуповати реплики обаче той се подсмихна, чул как каналът се сменя отново на „Блек Хоук“. Със Слоун наистина си приличаха.

Харват се взираше през шпионката, слушаше филма и си представяше мислено сцените, които бе гледал десетки пъти. Операцията, за която се разказваше, бе погубила мнозина. Всички военни я бяха изучавали. Най-голямата обида за загиналите през онзи ден щеше да е да не се поучат от жертвата им.

След половин час Слоун му подаде дистанционното, каза му, че ще дават „Командо“, и добави, имитирайки Арнолд Шварценегер:

— Ям морски пехотинци за закуска.

— Ям зелени барети за закуска, а не морски пехотинци — поправи я Харват.

Предложи да ѝ върне жеста, поемайки смяната ѝ, но тя отказа.

— Починах си — увери го.

Харват не искаше да рискува да заспи отново. Тръгна към хладилника за втори „Ред Бул“, но телефонът му изжужа. Обаждаше се специален агент Урда.

— Мисля, че знаем къде е Дън — каза той. — Или поне къде е бил скоро.

— Чудесно. Къде?

— На ъгъла има бирария. Ще паркирам отпред. Ела след пет минути.

38.

Урда изпрати един от агентите си да дежури със Слоун и втори — да помага на Чейс в кабинета на управителката. Спокоен, че и двамата имат подкрепление, Харват излезе от хотела и се срещна с човека на ФБР в „Кул Спрингс Бруъри“ на ъгъла на улицата. Урда беше висок широкоплещест мъж на около петдесет, вероятно играл футбол в колежа.

Щом излязоха на магистралата и се увериха, че не ги следят, той пусна лампата и сирените. Свърнаха на изток и прекосиха бедняшки квартал с буренявали дворове и порутени къщи. След две пресечки проблясващите сини светлини на полицейските коли и мощните бели лампи на криминалистите подсказаха на Харват, че са на точното място.

Урда показва документите си на патрулния полицай от нашвилското управление, който им махна да продължат напред. Паркираха на най-близкото свободно място и тръгнаха към жълтите полицейски ленти, опасващи една от къщите. Служителите на реда удържаха тълпата от зяпачи на отсрещния тротоар.

Урда се представи на един от детективите и го попита къде е Хофман.

— Хей, Майк! — извика детективът. — Имаш гости!

Мускулест мъж в тесен костюм се отдели от групата криминолози и закрачи по алеята към тях. Урда се ръкува с него и представи Харват.

— Детектив Майк Хофман. — Едрият мъж протегна ръка към Харват.

— Майк работи с нашвилския офис на ФБР по много случаи — обясни Урда. — Той чакаше Томи Уон на летището, за да го проследи.

— Но дочаках по-голям злодей от него — отвърна Хофман.

— Какво се е случило тук?

— Елате — махна им Хофман. — Ще ви покажа.

Регистрираха се — Харват с фалшиво име и агенция — дадоха им хартиени шушони и им разрешиха да влязат. Криминалозите бяха събрали уликите и бяха фотографирали всичко. Тялото още не беше преместено.

Щом стигнаха предната врата, Хофман отстъпи назад, за да пропусне Урда и Харват да минат първи. Ярки бели лампи обливаха дневната в гореща светлина. Сцената беше ужасна. Навсякъде имаше кръв. Агентът на ФБР остана при нашвилския детектив, докато Харват обиколи тялото и огледа стаята.

— Сомалиец ли е? — попита той.

Хофман кимна.

— Вазир Ибрахим. На трийсет и една години. Политически бежанец, преселил се в Нашвил преди две години.

— Тук има ли голяма сомалийска общност?

— Не сме Минеаполис, но си имаме своя дял.

Ибрахим бе превит напред, коленичил и с прерязано гърло.

— Някаква представа с какво оръжие е извършено убийството? — попита Урда.

— Мислим, че е остър бръснач — отговори Хофман.

— Или гарота — обади се Харват, оглеждайки раната.

— Доста кръв е изтекла — констатира агентът на ФБР, втренчен в голямата червена локва върху килима. — Върху какво е коленичил? Молитвено килимче?

Харват кимна.

— Убиецът явно е приближил изотзад и го е убил, докато се е молел.

— Което вероятно означава, че Вазир е познавал убиеца си. Знаел е, че е в къщата, и се е чувствал достатъчно спокоен да се моли пред него или дори с него.

— Сериозна грешка — отбеляза Урда.

— Без майтап.

Харват застана зад убития и се престори, че му прерязва гърлото с гарота, за да се увери, че е възможно. Обърна се към Хофман и попита:

— Как си свързан със случая?

— Един от екипите, в които работя, разследва сомалийска престъпна група за малолетни проститутки. Появи се името на

Ибрахим, но нямахме достатъчно улики да го обвиним. Преди два дни го задържаха за побой над съпругата му. Извикаха ме и го подложихме на разпит. Щом стигнахме до престъпния обръч, той млъкна и поиска адвокат. Съдът постанови освобождаване под гаранция, но Ибрахим нямаше пари и остана в ареста.

— Къде е съпругата му? — поинтересува се Харват.

— Има роднини на юг отгук — в Шелбивил. Социалният работник е препоръчал да остане при тях известно време. Зет ѝ дошъл да ѝ вземе багажа. Той открил тялото. И преди да попиташ, съпругата и зетят имат желязно алиби.

— Добре. Откъде знаем, че убийството е свързано с нашия човек?

— Когато полицаите събирали показания, съседът... господин Енрике Васкес — уточни Хофман, сверявайки името в бележника си, — казал, че по-рано днес някакъв азиатец търсил Ибрахим. Обяснил, че е застраховател. Идвал във връзка с иск, заведен в склада, където работел сомалиецът. Говорих с шефа на Ибрахим. Вазир не е предявявал никакъв застрахователен иск и застрахователната компания не е изпращала никого. Мъжът дал на съседа визитна картичка, но тя е фалшива. Разбрах, че има нещо гнило. Какъв е шансът двама азиатци да си сменят бордните карти за полет до Нашвил в същия ден, когато азиатец с фалшива история пристига да души край местопрестъпление няколко часа преди убийството?

— Вероятно не е съвпадение — предположи Урда.

Хофман кимна.

— Ето защо подготвих колекция от снимки, сред които включих една на Дън от камерите на нашвилското летище. Познайте кого посочи съседът?

— Дън.

— Да. Твърди, че е сигурен, само дето мъжът, който тропал по вратата на Ибрахим днес, бил с очила.

— А зетят? Знае ли нещо?

— Не. С Вазир не са в добри отношения. Показахме му снимките, но не позна никого.

— Успяхте ли да разпитате съпругата? — попита Харват.

— Още не, но работим по въпроса. Жената пътува към Нашвил.

— Кой е платил гаранцията на Ибрахим?

— Документите попълнил служител от местна кантора. Обадил му се мъж, който се представил като директор на сомалийска благотворителна организация. Казал, че е разбрал за ареста на Вазир, но няма представа в какво е обвинен. Обяснил, че в джамията събрали волни пожертвования, за да му помогнат. Юристът проверил информацията в окръжната система и уведомил мъжа колко ще струва освобождаването на арестанта. Не след дълго някакъв сомалиец се появил с цялата сума в брой, плюс таксата на посредника, и толкова. Измъкнали Ибрахим.

— Знаем ли кой е сомалиецът, донесъл парите?

— Шофьор на такси е — отговори Хофман. — Детективите го разпитват в момента. Твърди, че азиатец му платил три хиляди долара да занесе парите за гаранцията, да подпише документите и да докара Ибрахим дотук.

— Значи е един от последните, видели Вазир Ибрахим жив — отбеляза Урда.

— И е уплашен до смърт. Детективите са му изкарали акъла. Съдейства им повече от охотно.

— Покажете ли му снимките?

— Да. Същият резултат. Посочил веднага Дън, но уточнил, че носи очила.

Урда погледна към Харват.

— Значи Дън си сменя бордната карта, за да дойде в Нашвил, да освободи сомалиеца от затвора и да го убие. Защо? Що за птица е Ибрахим?

Харват се приближи до детектива и агента, та да не чуе никой разговор им.

— Свързан е някак с нашвилската клетка. Защо иначе ще изпращат Дън чак от Китай?

Урда кимна.

— Но ако са искали само да очистят сомалиеца, защо не са платили на някоя триада в САЩ да им свърши работата? Освен това, ако ще му прерязва гръкляна същия ден, в който пристигне в града, защо му е хотел? Защо си е окачил дрехите в гардероба, сякаш ще остава?

Отлични въпроси, на които Харват още нямаше отговори. Той се обърна към Хофман да го попита нещо, но детективът, с когото бяха

разговаряли преди малко, подаде глава в стаята.

— Майк, изглежда имаме частично описание на превозното средство на заподозрения.

— Казвай — нареди Хофман.

— Полицай, изпратен да събира сведения в квартала, говорил със съседите на пресечка отгук. Този следобед видели азиатец с очила да кара черен миниван. Паркирал близо до къщата им и тръгнал пеша насам.

— Знаем ли марката на минивана?

— Нов модел „Мъркюри Вилиджър“ или „Линкълн Навигейтър“ — отговори детективът. — Искам да им покажа снимките, за да проверя дали ще посочат твоя човек. У теб ли са?

— Не. В колата са. На задната седалка. Отиди да ги вземеш. Докладвай ми какво са казали.

Детективът вдигна палци и излезе.

Специален агент Урда се обърна към Харват:

— Какво искаш да направим? Да седим в хотела с надеждата да се появи, или да го обявим за издирване и да алармираме нашвилското управление и щатските полицейски служби?

— Заподозрян е в убийство — намеси се Хофман. — Ако колегите ни се натъкнат на него, заслужават да знаят с кого си имат работа.

Хофман имаше право. Също и Урда — до известна степен. Градските и щатските полицаи имаха право да знаят, че опасен заподозрян е на свобода. Търсенето трябваше да се разшири извън хотела.

Харват отстъпи.

— Съгласен съм за заповедта за издирване, но е наложително да я ограничим. Нищо по радиото. Не искам някой новинар със скенер да прихване информацията.

— Ще я изпратим по мобилните терминали в патрулните коли.

— Добре. Действайте — кимна Харват.

Ако Бао Дън бе дошъл в САЩ само за да убие Вазир Ибрахим, той сигурно вече беше напуснал щата, а вероятно и страната.

Нещо обаче казваше на Харват, че има повече. Доста повече.

39.

Складът за лични вещи бе избран добре — семейна фирма край спокойно шосе. Чън би се спрял точно на такова място.

Движейки се по алеите между редиците със складове, той следеше номерата. Намери клетката, паркира колата успоредно на вратата и изключи двигателя.

Вече бе направил бавна обиколка наоколо. Нямаше никого. Беше съвсем сам. Чън слезе от линкълна и застана пред заключената врата на склада. Свери още веднъж номера с написания върху листа в ръката му — 26. Правилно.

С малко фенерче огледа рамката на металната ролетна врата и откри незабележимата лепенка. Изглеждаше непокътната и следователно никой не бе влизал в помещението, след като бяха складирали вещите вътре. Чън се съсредоточи върху тежката комбинирана ключалка, завъртя петте колелца и езичето щракна.

Освободи катинара от скобата, клекна и повдигна вратата колкото да се провери отдолу. В дъното на склада имаше няколко сандъка. Два — широки около 30 сантиметра и високи почти метър и половина бяха подредени върху дървена платформа. Той приближи предпазливо до тях. С помощта на ключа за колата срязва тиксото и отвори кутиите да се увери, че съдържанието им е недокоснато.

Започна от най-високия сандък и погледна във всички. С изключение на тежките метални цилиндри, всичко бе прибрано в товарни сандъци с дебели стени. Един от тях Чън определено не изгаряше от желание да отвори. Не го успокояваха уверенията на полковник Шъ, че е абсолютно безопасен. След като отключи катинарите, той повдигна капака и погледна вътре. Бяха му показали снимка, преди да потегли от Китай, но незнайно защо очакваше да види друго. То обаче изглеждаше съвсем невинно. Удивително, че нещо с такъв размер е способно да унищожи толкова много животи.

Чън затвори капаците, заключи катинарите и подреди кутиите.

Върна се да вземе ролката тиксо от колата. Отвори задната врата на линкълна и се пресегна към найлоновата торбичка върху задната седалка. В същия момент чу приближаваща кола. Ако не беше някой, дошъл да си вземе лодката за сутрешен риболов, знакът не беше добър.

Взе мигновено решение. Остави торбичката, стъпи на задната седалка и се покатери върху покрива на автомобила. Легнал по корем, затвори тихо вратата и с една крачка се озова върху металния покрив на склада.

Отдръпна се на няколко стъпки от ръба и зачака.

Когато колата свърна по алеята, той забеляза първо, че фаровете ѝ не са включени. Още един лош знак. Извади заглушителя и го завинти в цевта на своя „Смит и Уесън“.

Ярки снопове светлина зашариха по алеята под него. Частна охранителна агенция или полицията? Съмняваше се частни охранители да карат с изключени фарове. Работата им бе да ги виждат, за да предотвратяват престъпления. Сигурно бяха полицаи.

Колата спря на няколко метра зад вана му. Чън лежеше абсолютно неподвижно. Стори му се, че от отворения прозорец долита приглушено бръмчене на полицейско радио.

Злощастно стечение на обстоятелствата. Чън не презираше полицаите. Напротив — възхищаваше им се. Имаха трудна професия, изискваща неизчерпаема смелост. Хората долу просто нямаха късмет. Бяха сбъркали времето и мястото. Или властите бяха по следите му?

Знаеха ли, че е сменил бордната карта и е убил двама души, откакто пристигна в САЩ? Бао Дън ли издирваха, или още по-зле — Тай Чън? Случайна ли бе проверката или нещо повече? Нямахше начин да разбере.

Нямахше и значение обаче, защото никой не биваше да зърва съдържанието на склада.

Той наостри слух. Вратата на автомобила се отвори. Чън зачака да се отвори втора. Нищо. Човекът долу беше сам. Чън се подготви за действие.

Представи си позицията на полицая, вслушвайки се в стъпките му по асфалта. Вероятно носеше фенер — в ръка или прикрепен към оръжието му. Несъмнено бе забелязал, че вратата на склада е открената. Първо обаче щеше да провери дали има някого в линкълна.

Чън изпълзя на лакти до ръба на покрива и надникна. Наистина беше полицай. Виждаше го зад минивана. Държеше фенер в едната си ръка и пистолет — в другата. Клекна и насочи лъча под частично отворената ролетна врата.

Изправи се и отстъпи назад. Посегна към микрофона върху рамото си и Чън стреля.

Натисна спусъка два пъти в бърза последователност. Пистолетът подскочи в дланите му, издавайки приглушен пукот. И двата деветмилиметрови куршума с кух връх улучиха целта и убиха мигновено полицаия.

Чън скочи от покрива да се увери, че мъжът е мъртъв. Тилът му беше отнесен, а единият от куршумите бе излязъл през лявото му око.

Трябваше да действа светкавично. Не се ли свържеше полицаят с диспечера, щяха да изпратят подкрепление, ако вече не бяха изпратили.

Чън отвори багажника на полицейския автомобил и за секунда намери необходимото. Върна се до полицаия, взе радиото му и го хвърли върху предната седалка на линкълна. Изтегли трупа настрани и влезе отново в склада.

Нямаше време да натовари всичко. Взе най-важния предмет, който за нищо на света не биваше да остава тук.

Вдигна сандъка и го прибра в багажника на минивана.

Затвори багажника, запали двигателя и придвижи автомобила напред. Слезе, вкара на заден ход патрулната кола в склада и опря задната ѝ броня в сандъците върху дървената платформа.

Отвори капака на бензиновия резервоар, развинти капачката, махна наконечника на сигналната ракета, която бе извадил от багажника, уви я в кърпа и я напъха в отвора. Довлече тялото на мъртвия полицай в склада и го намести зад волана.

Запали втората сигнална ракета, хвърли я върху задната седалка на патрулната кола и излезе от склада.

Спусна ролетната врата, заключи катинара, седна в линкълна и потегли.

40.

След като разпитаха съседа на Вазир Ибрахим, Харват и Урда последваха Хофман към службата му в центъра на града. Бяха довели сомалийския шофьор на такси в нашвилското полицейско управление, за да го разпитат отново. Харват настоя също да му зададе няколко въпроса.

По средата на пътя в далечината зад тях избухна експлозия в нощното небе.

— Какво стана, по дяволите? — възкликна Харват и се обърна назад.

Урда видя взрива в огледалото за задно виждане.

— Не знам. Но беше голямо. Теч на газ?

Харват нямаше представа, но съвпадението не му хареса.

Две минути по-късно Хофман пусна светлините и сирените си пред тях.

— Сега какво? — попита Харват.

Урда сви рамене и в същия момент мобилният му телефон звънна. Беше Хофман и той го включи на високоговорител.

— Видяхте ли експлозията?

— Да.

— Диспечерът каза, че е в склад, където нашвилски полицай отишъл да огледа подозрителен черен „Линкълн Навигейтър“.

Сърцето на Харват заби по-бързо.

— Какво е причинило експлозията? В линкълна ли е имало бомба?

— Нямам представа. Диспечерът е изгубил връзка с полицая. Следвайте ме. Обръщаме.

Урда пусна светлините и сирената, двете коли направиха обратен завой и потеглиха бързо към пожара. Харват погледна скоростомера и забеляза, че се движат с над осемдесет мили в час.

Хофман се насочи към изхода за магистралата почти без да забавя. Профуча по рампата, натискайки символично спирачките, и

свърна рязко на наляво. Урда го следваше неотлъчно. Множество автомобили на спешните служби се движеха пред тях сред какофония от оглушителни клаксони.

Хофман мина два пъти на червено и продължи напред със същата скорост. Ненадейно лумналият пожар се появи пред тях.

Четири патрулни коли вече бяха на мястото. На едната се бе облегал ранен нашвилски полицай, притиснал с окървавена марля главата си. Очевидно се бе оказал близо до експлозията. Харват поиска да говори първо с него.

Урда спря колата до главния вход на склада. Преди да дръпне ръчната спирачка, Харват отвори вратата и изскочи навън.

Върху значката с името на полицаия пишеше „Едмъндсън“.

— Какво стана?

Мъжът погледна към Харват и после насочи очи към седана на Урда с включени светлини. Реши, че Харват е от службите за сигурност, и каза:

— Сержант Джеръдс оглеждаше подозрителен автомобил, но спря да отговаря на диспечера. Повикаха най-близките патрули. Намирах се на около миля. Паркирах точно преди взрива.

— Какво избухна?

— Не знам.

— Къде е Джеръдс?

— Не знам.

— А автомобилът? Черният „Навигейтър“, който е проверявал?
— попита Харват.

— Не видях нищо освен експлозията.

Главата, лицето и гърдите на полицаия изглеждаха така, сякаш ги е обсипала градушка от шрапнели. Зад тях пожарните коли свиваха от шосето и се насочваха бързо към склада.

— Къде беше, когато експлозията избухна?

Полицай Едмъндсън вдигна глава и посочи патрулния автомобил зад оградата. Дори отдалеч Харват видя, че е претърпял сериозни щети от ударната вълна. Мъжът бе извадил късмет, че е оцелял.

Харват се обърна към Урда:

— Обади се в Куонтико. Кажи им да изпратят възможно най-бързо екип от криминалисти.

— Веднага — кимна Урда и извади мобилния си телефон от джоба.

Харват тръгна по алеята към Хофман, който стоеше пред панела за отключване на отворения портал. Мястото приличаше на лагер за каравани, преобърнат наопаки и подпален. Навсякъде се валяха мебели, лични вещи и отломки. Щеше да отнеме месеци да открият кое на кого принадлежи.

— Пожарната иска всички да стоят настрана. Не знаят дали няма и други експлозивни в склада — каза детективът.

Сред шумотевицата Харват чу бръмчене на витла. Вдигна глава и видя полицейски хеликоптер да обхожда района с мощния си прожектор „Миднайт Сън“. Пилотът закръжи над тях с машината, а тактическият офицер насочи прожектора към огъня, за да ориентира пожарникарите къде е най-горещата точка.

Складовите клетки бяха разположени в шест редици. Четири от тях горяха. Харват посочи към офиса в края на шестата редица и каза:

— Събери възможно повече полицаи и ела там. Кажи им да донесат инструменти за разбиване на врати, ако имат.

— Какво правиш? Шефът на пожарната каза... — подхвана Хофман.

— Знам какво е казал. Просто действай — отсече Харват.

Хофман кимна и отиде да събере полицаи. Харват хукна към офиса. С всяка крачка температурата сякаш се покачваше с десет градуса. Когато стигна до стъклената входна врата, лицето му пламтеше, а косъмчетата по ръцете му тъмнееха опърлени.

Пробва вратата. Оказа се заключена. Погледна от двете страни дали има отворен вход. Нямаше. Върна се отпред, където Хофман вече го чакаше с четирима полицаи. Не носеха обаче инструменти за разбиване.

— Дай ми палката — каза Харват на полицаия до него.

Той се подчини и с един замах на китката Харват разгъна сглобямата палка. Удари силно дясното крило на вратата и раздробил стъклото. Бръкна вътре, отключи и разтвори широко и двете крила.

Посочи ръчните колички, подредени край едната стена във фойето, и инструктира полицаите:

— Искам да изнесете всички папки оттук.

Полицайте се втурнаха към количките, а Харват се обърна към Хофман.

— С теб ще вземем компютрите и записвачките на охранителните камери.

Хофман кимна и двамата влязоха на бегом в помещението.

Кабинетът се намираще зад рецепцията във фойето. Вътре цареше бъркотия. Документи се валяха навсякъде. Полицайте не знаеха откъде да подхванат. Харват им каза да изнесат всичко. Подозрителен черен „Навигейтър“, мощна експлозия и изчезнал полицай. Дън несъмнено бе посетил склада. Неслучайно. Харват искаше да разбере защо и се надяваше документите да му разкрият отговора.

Въпреки горещината и опасността от бързо разпространяващия се пожар полицайте изнесоха купища папки и кашони, пълни с още папки. Докато Хофман пренасяше компютрите на безопасно място, Харват намери устройството със записите от охранителните камери.

Когато изнесоха и последния лист, Харват огледа за последно помещението. Отвори чекмеджетата и огледа рафтовете за незабелязани флашки и други важни носители на информация. Доволен, че е спасил всичко, той събра част от личните вещи на собствениците и излезе. Въпреки усилията на пожарникарите огънят се разпростираше настрани и нямаше да пощади офиса.

Хофман погледна купчината, която бяха успели да спасят.

— Какво ще правим с това?

Харват искаше да бръкне с ръка и да извади точно каквото му трябва. Знаеше обаче, че шансът да го порази мълния или да спечели от лотарията е по-голям.

Да тършува из купища данни и да търси полезни следи не беше стихията му. Познаваше обаче човек с ненадминат нюх.

Погледна часовника си.

— Ще доведе специалист.

41.

Мъжът, който слезе от гълфстрийма, страдаше от състояние, наречено първичен нанизъм — изключително рядко заболяване, засягащо по-малко от сто души по света. При него обаче физическият недъг се компенсираше с блестящ интелект. Той беше гений на алгоритмите и хакер. Приятелите му го наричаха Никълъс; враговете, сред които се числяха множество разузнавателни организации, му бяха лепнали прозвището Трола.

Продаден в бордей от бездушните си родители, той отрасъл в чудовищна среда. Подлагали го на жестокости, каквито никое дете, още по-малко дете, обречено да не порасне повече от метър и да доживее едва до трийсет години, не бива да изтърпява.

Никълъс обаче оцелял. И нещо повече — научил се да преуспява. Острият му ум бил най-ценното му оръжие и той го използвал като скалпел. Държал си ушите отворени, а устата — затворена, и събирал информация от богатите и влиятелни мъже, които посещавали бордея. Щом осъзнал, че не познанието е могъщество, а начинът, по който го прилагаш, животът му се променил коренно.

Някои наричаха занятието му шантаж. Той обаче предпочиташе да го възприема като упражняване на натиск. Влиянието му нараствало паралелно с банковата сметка. Станал майстор в покупките, продажбите и кражбите на шпионския черен пазар. Разузнавателните агенции го мразеха, а властниците се страхуваха от него. Бе извървял дълъг път от бордея в Сочи край Черно море.

Бе извървял дълъг път и от времето на безскрупулните кражби на информация. Продължаваше да практикува черното дигитално изкуство, ала — подминал с десет години трийсетия си юбилей — Никълъс мечтаеше за нещо повече. Вечен аутсайдер, сега той искаше да стане част от кауза, по-голяма и по-съществена от него самия. Скот Харват му предоставяше тази възможност.

Никълъс слезе по стълбите, придружен от две огромни бели кучета — Аргос и Драко, стокилограмови зверове, високи над метър

до плешката. Кавказките пастирски кучета, по-известни като руски овчарки, бяха любимци на източногерманските гранични полицаи, както и на руските военни. Бързи, предани до смърт и свирепи под заплаха, те бяха отлични пазачи за човек, сред чиито врагове бяха някои от най-могъщите и опасни хора в света.

Кучетата бяха предпазливи като собственика си. Като предани стражи, те обходиха с очи всичко и всички в частния хангар. Видяха Харват, изтичаха до него и пъгнаха глави под ръцете му.

Облегнаха се върху него, показвайки доверие и привързаност. Той се почувства като притиснат между два пикапа. Потупа ги по главите и Никълъс им изцъка с език да се върнат при него. Кучетата веднага се подчиниха на заповедта.

Харват погледна към малкия мъж. Изглеждаше здрав — със слънчев загар, с по-дълга коса, но със спретнато оформена брада. Той се гордееше много с нея и я смяташе за признак на жизненост. Страдащите от първичен нанизъм нямаха бради. Никълъс бе похарчил цяло състояние, за да се пребори с болестта; пробваше всякакви лекарства, включително последните достижения на науката, фактът, че е надживял очакваната продължителност на живота и е успял да отгледа брада, според него бе признак, че наистина печели битката.

Откакто започна да работи за „Карлтън Груп“, Никълъс бе неузнаваем — по-целеустремен и по-оптимистично настроен от всякога. Освен това сега в живота му имаше жена. Нещо да правиш, някого да обичаш и нещо, което да очакваш. Той бе открил трите разковничета за щастието. Харват се радваше за него.

Просторният частен хангар бе превърнат в гигантска военна зала. Папките от офиса бяха подредени на купчини, кашони и листовци бяха натрупани върху сгъваеми маси. Бяха донесли бюра, до които по пода се точеха кабели на разклонители, включени в контактите из хангара.

Очите на Никълъс обходиха сцената. Той вдиша дълбоко, въздъхна и констатира:

— Хартия. Колко провинциално.

Харват го разбираше. Никълъс предпочиташе да работи в дигиталните селения. Той — също. Ако обаче компютрите или папките съдържаха отговори, двамата щяха да ги открият.

— Това ли са помощниците ми? — попита Никълъс, сочейки възрастна двойка, седнала в офиса със стъклени стени.

Харват кимна.

— Господин и госпожа Лоугън. Собствениците на склада. И аз ще ти помагам.

Малкият мъж поклати глава.

— Нощта ще е дълга.

Докато Никълъс долети, Харват бе разпитал сомалийския шофьор на такси. Бао Дън наистина му беше клиент, нямаше съмнение. Сомалиецът обаче не знаеше повече, отколкото вече бе разказал на полицаите. Оказа се задънена улица и Харват реши да се съсредоточи върху склада. Сега, след като Никълъс бе пристигнал, бяха готови да започнат.

Никълъс имаше математически ум, а Харват — визуален. Така подхождаха към проблема от две различни посоки. Като два екипа, прокопаващи тунел през планината от срещуположните ѝ склонове, те се надяваха да се срещнат по средата и да открият отговора там. Госпожа Лоугън работеше с Никълъс, а съпругът ѝ — с Харват.

Харват имаше много въпроси. Първо помоли да му разяснят системата за наблюдение. Лоугънови използваха евтини безжични камери с интернет приложение, позволяващо им да следят склада от къщи. От време на време системата пропадала офлайн и се включвала ръчно само от офиса. Въпреки това Харват се съмняваше, че по случайност е избрала да се изключи и тази нощ.

Следващият му въпрос бе свързан с разположението на склада. Господин Лоугън намери стар план на мястото в папките и го разгърна върху масата, където работеха с Харват.

Съдейки по щетите, пожарникарите бяха определили приблизително епицентъра на взрива. Харват ограда с молив складовите клетки наоколо и започна от тях.

— Каква информация имате за тези? — посочи той. — Двайсет и шеста, двайсет и седма, трийсет и шеста и трийсет и седма?

Господин Лоугън се върна при папките да потърси документите. Със съпругата му записвали информацията в компютъра, но той предпочитал листа и химикалката. Договорите за наем изисквали подпис и той обясни, че пази всичко.

— Има ли странни клиенти, които си спомняш? — попита го Харват.

— В бизнеса със складове виждаш всякакви хора. „Странни“ е доста широк термин.

— Подозрителни тогава?

— Има и такива — призна Лоугън, прелиствайки папките, без да повдига очилата, изхлузили се до върха на носа му. — Налага се да внимаваме хората да не използват складовете за нелегална дейност. Понякога крият в тях откраднати коли, докато ги разглобят. Случва се дори да ги разглобят вътре късно нощем. Уведомяваме полицията какъв е кодът на портала, за да патрулират по всяко време.

— Всички ли използват един и същи код?

— Не. Всеки клиент има уникален код. Така ги блокираме, ако не си платят наема. Слагаме и допълнителна ключалка на склада им.

— Пазите ли запис кога се отваря порталът?

— Да. Сигналът постъпва в компютърната ни система.

Харват погледна към Никълъс, който седеше до бюрото срещу госпожа Лоугън.

— Захващам се — каза той.

— Трябва да следим и за метадонови лаборатории — продължи Лоугън. — Няма да се изненадам, ако това е причината за взрива. Складирани химикали.

Харват се съмняваше. Доста химикали трябваша, за да предизвикат толкова силна експлозия, но всичко беше възможно.

След като намери договорите за четирите складови клетки, Лоугън се върна до масата и му ги подаде. Харват прочете имената на първите страници.

— Говорят ли ти нещо?

Лоугън прелисти договорите до последната страница и ги подреди един до друг. Към всеки бе приложено копие от шофьорската книжка на клиента. Харват махна на госпожа Лоугън да дойде, за да ги прегледат заедно.

— Нищо? — попита той след няколко минути.

Съпрузите поклатиха глава.

Харват се втренчи в третата снимка в импровизираната им редица. Едва различаваше чертите на мъжа — Тод Томас.

— Защо е с толкова лошо качество? Като копие на копие.

Господин Лоугън вдигна документа и го огледа с присвити очи.

— Не знам, но не е направено с нашата копирна машина.

— Как разбра?

Лоугън взе другите договори, провери датите и обясни:

— Защото нашата машина е в отлична форма. Купихме я чисто нова и рядко я използваме. А и другите копия са добри.

Харват погледна, за да се увери. Лоугън имаше право. Двата документа преди мъглявата снимка на Томас бяха кристално ясни, както и следващият.

— Не съм чувал копирните машини да имат лоши дни.

Госпожа Лоугън потупа с показалец долната част на листа, за да привлече вниманието на съпруга си към нещо в договора на Томас.

— Какво има? — попита Харват.

— Не сме го сключвали ние, а Доналд — каза госпожа Лоугън.

— Кой е Доналд?

— Управителят ни — поклати глава господин Лоугън. — Симпатичен младеж, но невинаги обръща внимание на подробностите.

— Съпругът ми е твърде снизходителен — намеси се госпожа Лоугън. — Доналд е мързелив. Често будувам нощем, притеснена дали не е забравил да заключи или да изгаси лампите.

— Знаете ли къде е сега? — попита Харват.

— Вероятно спи вкъщи.

— Имате ли номера му? Искам да говоря с него.

Господин Лоугън кимна и извади износен тефтер от джоба на самото си. Докато търсеше номера, Харват махна на Урда да дойде и го помоли да провери в системата имената на клиентите и номерата на шофьорските им книжки в четирите договора за наем на складови клетки.

Урда си записа данните и се отдалечи към входа на хангара да се обади по телефона. Господин Лоугън намери страницата с номера на управителя и го показа на Харват.

Харват извади мобилния си телефон и набра цифрите.

— Когато Доналд вдигне, кажи му само, че е избухнал пожар и се опитваме да открием един от клиентите, чийто склад е изгорял.

Господин Лоугън кимна и Харват му подаде телефона.

42.

Разговорът с Доналд продължи петнайсетина минути. Помни ли клиента, наел номер 26? Господин Тод Томас? Помнеше го.

— Защо го запомни? — попита Харват.

— Имам братовчеди в Кентъки със същата фамилия — обясни мениджърът. — Пошегувах се, че може би сме роднини. Шегата не го разсмя.

— Защо?

— Сигурно защото е азиатец, а аз не съм.

Бинго, помисли си Харват.

— Ще го познаеш ли, ако го видиш пак? — попита той, щраквайки с пръсти да привлече вниманието на Никълъс.

— Може би — отвърна Доналд.

— Имаш ли достъп до компютър?

— До интернет и прочее?

— Да. До интернет и прочее — потвърди Харват.

— Имам телефон.

— Добре, задръж за секунда.

Харват заглуши разговора и попита Никълъс дали може да изпрати снимката на Дън, та Доналд да я види.

— Питай го дали използва Снапчат — каза малкият мъж.

— Не искам да оставяме следи в сървъра на Снапчат.

Никълъс даде на Харват интернет адрес и му каза, че ще изпрати снимката там.

Докато чакаха, Харват попита управителя за фотокопието на господин Томас. Доналд му обясни, че ловенето клиенти попълват документите си в офиса на склада, но Томас дошъл с готов комплект. Носел и копие от шофьорската си книжка.

— Поиска ли да свериш копието с оригинала? — поинтересува се Харват.

— Разбира се — отговори Доналд. — Всичко съвпаднаше — адресът, датата на раждане и така нататък. Реших да не правя ново

копие. Нали трябва да пазим природата и прочее.

Харват поклати глава. Снимката щеше да им свърши добра работа.

Никълъс вдигна палци, че снимката на Дън е изпратена, и Харват продиктува на Доналд интернет адреса.

След малко управителят го уведоми:

— Не е той.

— Сигурен ли си? Погледни пак — настоя Харват.

— Не е нужно. Томас беше доста по-стар от мъжа на снимката.

— Колко по-стар?

— Не знам — замисли се Доналд. — На петдесет. Или на шейсет.

— Спомняш ли си нещо друго за него? Отличителни белези? Татуировки? Белези?

— Не. Беше си най-обикновен човечец.

— Помниш ли колко беше висок?

— По-нисък от мен. Около метър и шейсет.

Харват си записа.

— Каква кола караше? Видя ли я?

— Не.

Харват зададе още няколко въпроса, благодари на управителя и прекъсна връзката. Урда приближи до него.

— Шофьорската книжка на Тод Томас е фалшива — докладва му той.

Харват не се изненада. Умът му се движеше с милион мили в час. Помоли Лоугънови да се върнат в остъкления офис и да чакат там. Не искаше да обсъжда нищо повече пред тях.

— Е, кой е новият ти мистериозен азиатец? — попита го Никълъс, щом двамата се отдалечиха.

— Да го наречем Китаеца — предложи Урда.

Харват кимна.

— Щом е наел склад в Нашвил, въпросният Томас вероятно е наел складове и в другите градове.

Урда вече бе извадил мобилния си телефон.

— Под същото име?

— На негово място щях да използвам различни имена и различни документи за самоличност, та някой като мен да не свърже

точките — каза Харват.

— Какво да търсят тогава агентите в другите градове?

— Мъж, китаец, петдесет-шейсет годишен, около метър и шейсет, използвал името Тод Томас. Съдейки по псевдонима, вероятно се опитва да не оставя азиатска следа в документите, така че това също е ориентир. Знаем кога е наел склада в Нашвил, значи имаме отправна дата. Бих търсил също човек, дошъл в офиса на склада с готово копие на шофьорската си книжка.

Копието не му излизаше от ума, но Харват не успяваше да формулира безпокойството си.

— Нещо друго? — попита Урда.

— Бих се съсредоточил върху семейни фирми на усамотени места край градовете.

— Без камери?

— Ако има такива, да. Имам чувството обаче, че камерите не притесняват китаеца. Всъщност може би са предимство. Успее ли да пробие охранителната система, ще наблюдава от разстояние складовете си.

— Нещо друго?

— Не. Това е засега.

— Чакай — намеси се Никълъс, вгълбен в лаптопа си. — Има още нещо.

Поиска да види документите на Томас, особено информацията за начина на плащане.

— На кредитната му карта ли попадна? — попита Харват.

Малкият мъж кимна, втренчи се в екрана и написа нещо.

— Изглежда е плащал месечната си такса чрез предплатена кредитна карта със солидно покритие. Освен плащане в брой, това е едно от нещата, които аз бих търсил.

— Ясно — съгласи се Урда и се върна пред входа на хангара да информира екипа в Националния контратерористичен център.

Харват се обърна към Никълъс.

— Имаш ли достъп до отключващата система на склада?

— Да, но голяма порция данни от тази нощ са изтрити.

И това не изненада Харват.

— Който е саботирал охранителните камери, вероятно е проникнал и в отключващата система.

— Какво е държал според теб в склада? — попита Никълъс.

— Нещо, което направи голямо БУМ.

— Не мислиш, че се е взривила само полицейската кола?

— Не. Мисля, че когато полицаят е пристигнал, Дън е бил в склада и го е убил. Вероятно е използвал полицейската кола като фитил, за да предизвика верижна реакция. Определено е имало още нещо там.

— Някаква идея какво е било?

Харват поклати глава.

— Свързано е с атаката, предполагам. Навярно някаква бомба. Според мен Вазир Ибрахим, мъртвият сомалиец, е бил замесен, компрометирал се е и са изпратили Дън да го елиминира.

— А инженерът, влизал във Фейсбук от Нашвил?

— Ибрахим е мъртъв. Убит е полицай. Избухна склад. Положението на студента едва ли е розово.

Никълъс отвори нов прозорец на лаптопа.

— Е, не е влизал скоро във Фейсбук. Сигурно си прав.

— Или греша. Ами ако са изпратили Дън да убие сомалиеца и да заеме мястото му? Може би със студента вече са задействали операцията и с експлозията в склада печелят време да се организират. Не знам.

Именно това го потискаше. Изоставаха в играта на гоненица, която ставаше все по-бърза.

— Върху какво искаш да се съсредоточа сега? — попита Никълъс.

Харват погледна към купищата материали, докарани и подредени в хангара. После погледна към Никълъс, седнал зад компютъра. Най-разумно бе да му възложи задача, отговаряща на способностите му.

— Искам да откриеш кой е саботирал охранителните камери и е изтрил информацията от системата за отключване.

43.

Северна Корея

Лейтенант Фордайс взе автомата на Били Танг и го облегна на скалата до него.

— За протокола — прошепна той, — идеята все пак е лоша.

Танг кимна.

— Знам.

Фордайс погледна през рамо към хребета в далечината. Тъкър и Джонсън сигурно вече бяха стигнали до върха с Джин-Санг.

Лейтенантът се обърна отново към затворническия лагер, намести автомата си и се опита да се настани удобно. Удобно обаче бе много относителен термин. Нямахше да се почувства удобно, докато не се измъкнеха от тази забравена от Бога страна.

— Влизаш и излизаш — нареди той на Танг. — Максимум пет минути и нито секунда повече.

— Ясно — съгласи се агентът на ЦРУ.

Беше облечен в селските дрехи, под които криеше деветмилиметровия пистолет със заглушител. През рамо бе преметнал брезентовата торба на Джин-Санг. Вътре бе прибрал всичко необходимо, а след като се промъкнеше в лагера, щеше да сложи в нея и очилата си за нощно виждане. Надяваше се също тя да му помогне да убеди сестрата на момчето, че го е изпратил Джин-Санг.

През мерника на автомата Фордайс проследи с поглед как край оградата минава постови, спира за момент и продължава напред. Съвсем наблизо се издигаше сградата на лечебницата, където се намираше Хана, сестрата на Джин-Санг. Според момчето нито лекарят на лагера, нито затворникът, назначен да му помага, оставаха там през нощта. Умре ли пациент, все едно. Единствените ценности, които лекарят си правеше труда да заключва, бяха лекарствата и кабинетът му. За всеки случай Танг взе шперцовете си.

— Постовият се отдалечи. Време е да тръгваш — прошепна Фордайс.

— Каквото и да се случи, не прави глупости, за да ми спасяваш задника — заръча му Танг и се изправи.

— Не бой се. Не правим глупости.

Танг се усмихна и пое към оградата. Сърцето му вече биеше като чук в гърдите. През годините бе изпълнявал много опасни мисии в Северна Корея, но тази несъмнено бе най-опасната.

Разпита Джин-Санг за мини, препъващи жици и други мерки в района, но момчето му каза, че няма нищо подобно.

— Какво тогава задържа затворниците вътре? — попита го Танг.

— Страхът — отвърна детето.

Всички затворници вярвали, че по оградата тече ток. Не било така. Малкият поток в долината едва генерирал достатъчно електричество за насъщните нужди на лагера. Началството на затвора не можело да си позволи да пусне смъртоносен волтаж по оградата.

Въпреки уверенията на момчето, когато стигна на сто метра от оградата, Танг започна да подбира внимателно стъпките си. През очилата за нощно виждане различаваше смътно отъпканата пътека край оградата. Джин-Санг му бе обяснил, че дупката се намира там, където пътеката се слива с оградата.

Танг вдигаше глава от време на време да огледа вътрешността на лагера за стражи и за затворници. Всеки можеше да даде сигнал за тревога. Както бе казал Джин-Санг, двигател на лагера бе страхът.

Пътеката сви надясно и Танг забеляза пролуката в оградата. Препречваха я две тесни жици — горе и долу. Отворът не изглеждаше голям, но щеше да успее да се провре. Засега информацията на детето се потвърждаваше. Следващият въпрос бе дали не го е подвело за електричеството.

Когато попитаха Джин-Санг защо нощем няма светлина, той отговори, че китайците се разпоредили да е така. В Америка очаквали да се изправят пред множество трудности, сред които и липсата на ток.

Танг приближи до оградата, клекна пред пролуката, бръкна в брезентовата чанта и извади „експерименталния си уред“, Фордайс му бе отчупил метална пластинка от джобния си комплект инструменти „Ледърман“. С хирургическа лепенка Танг прикрепи към нея пластмасова спринцовка от оборудването на Тъкър. Издърпа буталото, за да удължи приспособлението, наподобяващо отвертка с дълга

обезопасена дръжка. Ако по оградата течеше ток, металната пластина щеше да предизвика волтова дъга.

Танг протегна импровизираната отвертка към оградата. Тялото му се напрегна, когато металът докосна жицата, но реакцията беше само психологическа. Нищо не се случи. Оградата наистина не бе електрифицирана.

Танг прибра спринцовката и очилата си за нощно виждане в чантата. Провря се между жиците и ги намести бързо в предишното им положение.

Между оградата и лечебницата нямаше никакво укритие, та охраната да забелязва бързо и да застрелва бегълците. Това бе една от много причини Фордайс да не одобрява плана. Жребият обаче беше хвърлен. Били Танг беше вътре и не биваше да се помайва.

Тъмните му дрехи, безлунната нощ и липсата на прожектори и осветление в лагера му помагаха да изглежда почти невидим. Прекоси възможно най-бързо и безшумно откритата площ и се притисна към стената на едноетажната бетонна сграда.

Ослушва се няколко секунди. Дишаше дълбоко и чакаше сърцебиенето му да се успокои. Отвътре не долиташе нито звук. Не чуваше нищо и отвън. Дори нощните създания сякаш не припарваха на това място.

Фордайс настоя Танг да вземе радио, но той отказа. Заловяха ли го, севернокорейците веднага щяха да разберат, че не работи сам. Бе готов да рискува своя живот, но не искаше да застрашава ненужно и техните. Фордайс не хареса и тази част от плана, но се съгласи.

Щом дишането и пулсът му се стабилизираха, Танг се сниши под прозорците и пропълзя към вратата на лечебницата. Джин-Санг му бе описал възможно най-добре разположението на стаите. Сестра му Хана била изолирана, но не била сама. Вътре имало и други пациенти. Ако присъствието му им се стореше подозрително, щяха да вдигнат тревога и с него бе свършено. Лес Джонсън, тюленът, в когото се бе прицелил, даде просто, но брилянтно предложение:

— Маскирай се.

Звучеше разумно. Влизаше в лечебница. Хана вероятно страдаше от туберкулоза. Лекарят и помощникът му сигурно носеха хирургически маски, когато преглеждаха нея и другите пациенти с подобни симптоми. Проблемът обаче бе, че лекарят носи военна

униформа, а помощникът — затворническа. Едва ли се разхождаха в селски дрехи.

Така или иначе, Танг нямаше избор и се надяваше маската и авторитетният му вид да са достатъчни да убедят пациентите в лечебницата, че има право да е тук. Надяваше се също присъствието на китайците и севернокорейските им съветници да е създало у затворниците нагласа да приемат необичайното. Разбираше колко необосновани са надеждите му, но нямаше на какво друго да заложи, ако иска да разпита Хана.

Били Танг си сложи маската, пое си дълбоко дъх и се подготви да влезе вътре.

44.

Старата дървена врата се оказа отключена, както му беше казал Джин-Санг. Когато я откряна, пантите изскърцаха протяжно — ужасен звук, като болезнено стенание. Почуди се дали да я затвори, но зейналата врата щеше да привлече внимание. Повдигна бравата да облекчи натиска върху пантите и вратата се затвори по-тихо, отколкото се бе отворила.

Дори през хирургическата маска усети ужасната миризма в лечебницата. Единственото стерилно нещо тук изглеждаше декорът — голите циментови стени. Подът бе покрит с петна. От какво, Танг можеше само да гадае, но имаше правдоподобно обяснение.

Съдейки по ивиците, започващи от входа и продължаващи по коридора към стаята за прегледи, вероятно бяха били и измъчвали безброй затворници, а после ги бяха довели окървавени тук. КНДР се отнасяше по-добре към животните, отколкото към затворниците. Миризмата, примесена с представата какви ужаси е видяла сградата, надигна горчилка в гърлото му.

На първата врата, край която мина, имаше табела „Лекар“ и беше заключена. На следващата пишеше „Склад“ и също бе заключена. Третата беше празна стая за прегледи. Макар служителите в лагера и семействата им също да използваша лечебницата, тя изглеждаше поразително мръсна и окаяна.

Съдейки по миризмата, той разбра, че приближава отделението. Чу силна кашлица и се зарадва, че носи маска.

Севернокорейската идея за изолиране на Хана от другите болни се състоеше в три чаршафа, провесени пред леглото ѝ от тавана. Некомпетентността дори на лекарите в КНДР го изумяваше и досега.

Танг отметна чаршафите и я видя. Шестнайсетгодишното момиче изглеждаше по-скоро мъртво, отколкото живо. Ръцете ѝ бяха покрити с мехури, дишаше мъчително, а гърдите ѝ бяха почервенели от кървавите храчки, които изкашляше. Въпреки всичко лицето ѝ излъчваше трогателна ангелска невинност. Да погребеш в лагер

петгодишно момиченце заради стореното от баща му беше повече от нечовешко.

Танг пристъпи към Хана и потърси белега под дясното ѝ око. Джин-Санг му бе обяснил, че ядосан надзирател я ударил с метална тръба, понеже не работела бързо.

След като се увери, че девойката наистина е Хана, Танг извади малка дигитална камера от чантата и я включи. Обстоятелствата не бяха подходящи за заснемане на видео, но колкото толкова. Очите на Хана бяха притворени. Танг коленичи до леглото, улови ръката ѝ и я попита на корейски дали го чува. Тя извърна бавно глава и го погледна.

В очите ѝ не съзря нито стъписване, нито любопитство — само стъклено безразличие. Танг се притесни, че туберкулозата вече е засегнала мозъка ѝ.

— Джин-Санг ме изпрати — прошепна той. — Виж, даде ми чантата си да ти я покажа.

Вдигна брезентовата торба. Лицето на Хана остана безучастно, но пръстите ѝ стиснаха леко дланта му.

— Джин-Санг е в безопасност.

Момичето пак стисна ръката му.

— Хана, аз съм приятел. Мога да ти помогна. Но и ти трябва да ми помогнеш.

Били Танг знаеше, че думите му звучат абсурдно. В севернокорейските лагери нямаше приятели — не и истински приятели. Нямаше дори семейства. Всеки бе съперник за храна и потенциален издайник, готов да те продаде за черпак супа. В лагерите никой не се доверяваше на никого. Джин-Санг обаче изглеждаше различен. Танг се надяваше и Хана да е различна.

Бе програмирал камерата за слабо осветление и сега натисна бутона за записване. Снима бързо Хана и стаята и приближи камерата до момичето, сметнал, че в момента е по-важно да улови какво казва, а не какво е изражението му, докато го казва.

Преди да се разделят, на Тъкър му бе хрумнала идея. Ако китайците планираха биологична атака, севернокорейците навярно се бяха съгласили да заразят част от затворниците, за да стане обучението по-реалистично. Тъкър го бе предупредил, че хирургическата маска, особено ако е близо до момичето и то не е болно от туберкулоза,

вероятно е недостатъчна да го защити. Танг се опитваше да не мисли за това, надвесен на сантиметри от лицето ѝ.

Разтърси я пристъп на кашлица и той се отмести, за да избегне кървавите капки, извиращи от гърдите ѝ. Когато пристъпът отшумя, обърна нежно главата ѝ към тавана. Не бе необходимо да гледа към него. По-важно бе да шепне въпросите в ухото ѝ.

— Хана, ще ти помогна да се измъкнеш оттук. Ще ти помогна да избягаш. Ще заведа теб и Джин-Санг в Китай, както ви е заръчал баща ти. Първо обаче трябва да ми кажеш защо китайците са тук.

Устните ѝ се раздвижиха. Танг се приведе и доближи камерата, та микрофонът да запише всяка дума. Тя се затрудняваше да си поема дъх, камо ли да говори. Танг едва я чуваше.

— Фермерство? — повтори той.

Хана стисна дланта му и успя да отрони още една дума.

— Сражение? — повтори Танг. — Фермерство и сражение?

Шестнайсетгодишното момиче стисна дланта му, за да потвърди.

— Къде ще отидат, след като се обучат?

Отговорът ѝ прозвуча като въздух, изпуснат от размякната баскетболна топка.

— Америка.

— Знаеш ли къде в Америка?

Момичето бе дошло в лагера едва на пет години. Ако знаеше нещо за Америка, вероятно го бе научило от родителите си или от ролите, които бе играло за китайците.

Хана не отговори и Танг повтори въпроса.

— Ферми. Села. Не градове — промълви тя.

Четири думи отприщиха нов пристъп на кашлица. Танг бързаше да ѝ зададе следващия въпрос, но бе принуден да я изчака да се успокои. Този път пристъпът продължи по-дълго. С всяка разтърсваща вълна животът ѝ се оттичаше от тялото, сякаш душата ѝ го напуска частица по частица.

Щом кашлицата най-сетне секна, Танг забеляза, че Хана диша по-тежко от преди. Чуваше кървавите мехурчета да гъргорят и да се пукат в белите ѝ дробове. Звукът наподобяваше умираща гърмяща змия, за сетен път раздрусваща предизвикателно опашката си. Танг бе посещавал няколко медицински курса, ала и лаик би разбрал, че момичето умира.

Той стисна топло ръката ѝ. Така държеше ръцете на децата си, когато се разболееха. Тя обаче не боледуваше от настинка или грип и за разлика от тях, нямаше да оздравее.

— Хана, какво нападение подготвят китайците? — попита той.

Зачака, но отново не последва отговор.

Повтори въпроса, приведе се по-близо, но пак не чу нищо.

— Хана, Джин-Санг каза, че знаеш как китайците ще нападнат Америка. Каж ми.

Въздухът се изтръгна с гъргорене от дробовете ѝ и тя отрони едва доловимо:

— Китай. Заведи Джин-Санг в Китай.

— Ще ви заведе и двамата — отвърна Танг. — Но трябва да ми кажеш. Какво си чула?

— Не мога да отида в Китай.

— Хана, знаеш ли за каква атака се обучават китайците? — настоя той.

Устните ѝ се раздвижиха да оформят думите и Танг се приведе още по-близо. В същия момент обаче чу нещо друго — звука на стенещите панти на входната врата.

45.

Преди съзнанието му да обработи напълно слуховото възприятие, тялото на Танг реагира. Нямахме добро скривалище. Леглото беше твърде малко да пропълзи под него, а други мебели нямаше. Включеха ли лампите, беше в беда. Насочеха ли фенер към чаршафите, пак беше в беда. Всъщност имаше само един начин да се измъкне.

Той заобиколи леглото и коленичи като свещеник, молещ се до умиращ мирянин. Метафората изглеждаше доста уместна, понеже Хана дишаше все по-учестено и мъчително.

Всички зайци и борови иглички на Корейския полуостров не биха успели да я спасят сега, независимо колко силно го желаше Джин-Санг. Макар да не го съзнаваше, среднощният му набег да осигури храна на Хана му бе предоставил рядка възможност — да получи свобода и американски специален отряд да се погрижи за това.

Танг планираше да освободи и сестра му, въпреки че не сподели тази част от мисията с Фордайс и другите двама тюлени. Ако имаше сили да се движи, Танг възнамеряваше да я изведе отгук, па макар да се наложи да я носи. Дори да се бяха досетили какво замисля, тюлените не се издадоха. Никой не го обезкуражи. Всъщност вероятно именно заради това в крайна сметка Фордайс одобри плана и сега го чакаше пред оградата на лагера. Как да влезе и да разговаря с момичето, без да предостави и на него златната възможност? Нямахме значение дали отрядът ще носи едно или две деца.

Танг знаеше, разбира се, че преднината на Джонсън и Тъкър има значение. Все пак той смяташе да освободи и Хана.

Севернокорейските лагери бяха просъществували два пъти по-дълго от нацистките, но за разлика от негодуванието защо съюзниците не са бомбардирани германските железопътни линии през 40-те, никой днес — въпреки неопровержимите сателитни снимки — не призоваваше КНДР да затвори лагерите си. Танг се бе зарекъл да не се отказва дори да му се удаде възможност да спаси само един затворник.

Джин-Санг имаше шанс, ала Хана нямаше. Не след дълго тя щеше да познае свободата, но не и на земята.

Танг наостри слух да прецени колцина идват към тях. Стъпките бяха тежки и целенасочени. Тоест принадлежаха на постови или на медицински персонал.

Чу как някой раздрусва бравите. Отначало помисли, че проверява дали е надлежно заключено, но напорът беше необяснимо силен, почти отчаян.

Стъпките приближиха и Танг се подготви за следващия си ход. Пресметна наум колко време ще му отнеме да стигне от вратата на лечебницата до дупката в оградата и после до Фордайс.

Не би пожелал смърт никому, но сега се помоли Хана да умре. Оцелее ли, успееш ли като по чудо да оздравее, изтезанията, с които щяха да я накажат заради постъпката му, щяха непременно да я убият. Той се вслуша обаче и долови немощното ѝ дихание. Момичето несъмнено умираше. Дори Тъкър да беше тук, нямаше да съумее да ѝ помогне. Танг намери утеха в тази егоистична мисъл.

Стъпките приближиха още повече и той разбра, че посетителят на лечебницата е само един. Родител, дошъл да нагледа болното си дете? Роднина, изчакал персоналят да се разотиде, та да открадне лекарство, необходимо на любимия му човек?

В лагерите кражбата се наказваше със смърт, но като съпруг и баща Били Танг знаеше, че има неща, за които си заслужава да умреш.

Нямаше значение обаче кой идваше и защо. Всеки беше заплаха. Децата бяха едно, а възрастните — съвсем друго. Възрастните безспорно бяха опасност.

Въпреки кристално ясното прозрение Били Танг не стреля, щом тежките стъпки спряха на няколко крачки от него и някой отметна чаршафа.

Вдигна глава и видя китайски военен, чиято лява ръка бе увита в окървавена кърпа. Заговори на отличен корейски:

— Ти там! Трябва ми помощ! Незабавно!

Войникът явно го помисли за асистента на лекаря.

— Отидете в стаята за прегледи. Идвам веднага — каза Танг.

Офицерът извади пистолета си.

— Тръгваш с мен — излая той. — Да вървим!

Танг стискаше приклада на зигзауера под одеялото на Хана, показалецът му обвиваше спусъка. Би могъл да стреля по офицера, но ако пропуснеше и му позволеше да стреля в отговор, постовите щяха да дотичат тутакси. Танг пусна оръжието и реши да го остави под одеялото.

Изправи се и махна на военния да го последва. Мъжът отстъпи да му даде път и тръгна след него.

Влязоха в стаята за прегледи и Танг му посочи да седне върху кушетката.

— Какво стана?

— Какво да е станало? — тросна се китаецът. — Инцидент.

Държеше се арогантно, но Танг се примири.

— Какъв инцидент?

— Порязах се.

Танг остави брезентовата чанта на Джин-Санг и се приближи до кушетката.

Офицерът го изгледа изпитателно.

— Имаш ли медицинско образование? — попита той.

Танг кимна.

— Учих в Пхенян и работех в болница, преди обстоятелствата да ме доведат тук.

Отговорът, изглежда, удовлетвори мъжа, който не любопитства защо Танг е облечен така. Вероятно нямаше представа как функционира лагерът, камо ли лечебницата. Потвърждаваше го фактът, че търси лекарска помощ посред нощ.

— Показвах нещо с ножа. Изплъзна се и ми поряза ръката. Лошо — обясни офицерът.

— Трябва да погледна.

— Няма ли да включиш лампите?

— Не ни позволяват — отвърна Танг с пресилена усмивка.

Офицерът изсумтя и със здравата си ръка извади фенерче от джоба си. Танг разви окървавената кърпа и попита:

— Разрешават ли ви да използвате фенерчета?

— Случаят е спешен. А и да не мислиш, че изпращаме хората си без фенери? — разкриви лице офицерът. — Ако е така, сигурно си глупав като американците.

Агентът от ЦРУ се усмихна.

— Наистина подготвяте нещо вълнуващо.

Китайският офицер го погледна втренчено.

— Какво знаеш?

— Аз ли? Говорят с мен само ако имат проблем. Чувам само слуховете из лагера.

Китаецът явно се поуспокои.

— Какви слухове? Разкажи ми, докато ми преглеждаш ръката.

Способният шпионин умее да предразполага хората. Ако си добър слушател и им развържеш езика, научаваш удивителни подробности.

— Да видим... — Танг свали последния пласт от импровизираната превръзка. От дълбоката рана веднага шурна кръв. — Ще трябва да забавим кръвенето — констатира той и отново уви кърпата около дланта на мъжа. — Дръж това и натискай.

Офицерът нямаше избор. Прибра пистолета си в кобура и притисна кърпата със здравата си ръка.

— Ще направим няколко шева — обясни Танг. Застана пред шкафовете до стената и намери незаклучен. Вътре нямаше лекарства, но откри почти празно шише с антисептик и чисти бинтове. Извади ги и се престори, че ги подрежда старателно върху поднос.

Съзнаваше, че петте му минути са изтекли, и Фордайс е видял китайския офицер да влиза в лечебницата. Въпреки това прецени, че възможността си заслужава риска.

Прииска му се да включи камерата, скрита в джоба му, и да запише разговора, но електронното изщракване щеше само да му изпроси куршум в главата.

— Притискай силно раната — предупреди той.

Въпреки болката офицерът явно бе решен да продължи разговора.

— Притискам я, а ти ми разкажи за слуховете.

Танг се почуди дали китаецът не е разузнавач и като него се възползва от шанса да събере информация.

— Надзирателите говорят за американския град — каза Танг. — Завиждат. Всички искат да заминат за Америка с вас. Мечтаят за пица и млечен шейк.

Офицерът поклати глава.

— Там не след дълго няма да има пици и млечни шейкове. На надзирателите им е по-добре тук.

Танг вдигна поглед от подноса.

— В лагера има политически затворници, които са били в Америка. Не спират да говорят за храната там.

— Само китайците ще имат храна.

— Интересно — отбеляза Танг и се съсредоточи отново върху подноса.

Офицерът се взря в него.

— Какво ще рече „интересно“? Не ми ли вярваш?

— Съжалявам. Знаеш по-добре от мен.

Хубавото на арогантните беше, че се смятат за по-умни от всички и обичат да поучават. Китаецът се засмя.

— Какво знаеш за Америка?

— Не много.

— Е, нека ти разкажа тогава. Америка не само е упадъчна, но и разчита изцяло на технологиите. Лишиш ли я от тях, загива.

— Загива? — повтори Танг.

— Да. Загива. Американците не са научени да се грижат за себе си. Мислят, че магазините им винаги ще са отворени и заредени с храна, а аптеките им — с лекарства. Въобразяват си, че водата ще тече от кранчетата им, климатиците им ще работят, а гражданският им ред ще царува вечно, каквото и да се случи.

Танг приближи с чисти марли и замени с тях окървавената кърпа.

— Но как се унищожава технологията на цяла държава? — учуди се той.

— С много могъщо оръжие, разработено от твоята държава.

— Корейската народнодемократична република?

Офицерът смени темата.

— Колко шева ще са необходими?

Понечи да повдигне марлята, за да огледа раната, но Танг го спря.

— Продължавай да притискаш.

Мъжът се подчини и се върна към предишния въпрос.

— Знаеш ли, че страната ти провежда ядрени опити?

Танг кимна.

— Да. И постига огромен успех. По телевизията излъчваха много програми за тях. Западът и американците се страхуват от нас заради военната ни мощ.

Офицерът се засмя и поклати глава.

— Западът се подигра с ядрените ви опити. Обявиха ги за несериозни и немощни.

— Несериозни? — Танг си придаде удивено изражение, за да подтикне китаеца да продължи да говори. — Не разбирам, по телевизията съобщиха...

— Телевизионните програми са пропаганда. Както и опитите. Никой не е предвиждал да са по-мощни.

— Не разбирам.

— Естествено. Точно като американците. Всички решиха, че КНДР тества конвенционални оръжия. Но сгрешиха.

— Така ли?

— Да. Северна Корея тестваше нещо много неконвенционално.

— Оръжие, което може да унищожи технологията на цяла държава?

Китайският офицер се усмихна.

— Вече започваш да разбираш.

— Но нали ядреното оръжие унищожава всичко? Не само технологията?

— Образован мъж си — констатира военният. — Сигурно знаеш нещичко за електромагнитната енергия.

Сърцето на Танг спря. Осъзна какво му прошепна Хана, когато китайският офицер влезе в лечебницата.

— Знам как я използват лекарите, но не и войниците — отвърна той. — Да не би да е ракета, която се изстрелва от кораб? Или я пускат от самолет?

Китаецът внезапно реши да прекрати разговора.

— Имаш право. Този въпрос не е зальк за твоята уста. Стига приказки. Съсредоточи се върху ръката ми.

Танг не искаше да спира дотук, но разбираше, че вече се е застоял твърде дълго в лагера. Не си ли тръгнеше, Фордайс щеше да дойде да го търси и тогава милион и едно неща можеха да се объркат.

Той докара таблата на колелца и помоли пациента си да легне върху кушетката.

Китаецът обаче явно се разколеба.

— Искам да ме прегледа истинският лекар.

— Не е препоръчително.

— Кой си ти да спориш с мен?

Танг показа с жестове, че докторът пие, и офицерът схвана идеята.

— О, ясно — кимна той.

Танг пак го помоли да легне.

— Имаш ли нещо за болка? — попита го военният.

— Сигурно. — Танг се върна до шкафа.

Обърна се и видя как китаецът вдига крака върху кушетката и се отпуска назад. Кушетката бе разположена до стената така, че пациентът гледаше към вратата, а не към шкафовете. Танг се намираше зад офицера.

— Свали марлята и ми кажи дали раната продължава да кърви — каза той.

Военният го послуша.

— Кърви — отговори той.

Следващия път, когато чу гласа му, агентът на ЦРУ се надвесваше над дясното му рамо.

— Ще усетиш леко убождане — предупреди го Танг, извадил ножа си Отанаши но Кен.

Преди китайският офицер да разбере какво става, Танг запуши устата му с длан, отметна главата му назад и заби острието във врата му.

Както касапски нож минава през сватбена торта, то преряза с лекота меката тъкан. На Танг не му беше за пръв път. Номерът бе да плъзнеш острието точно над основата на врата — зад адамовата ябълка и между трахеята и хранопровода. Улучиш ли прешлен, сбъркал си. Костта спира дори най-острия нож.

Танг обаче не улучи кост. С прецизността на опита той изви китка и острието премина по цялото протежение на гърлото като нож за филетиране.

Мъжът се сгърчи и загъркори. От прерязаната му сънна артерия бликна кръв. Белите му дробове под прекъснатата трахея се напълниха с кръв. Навсякъде имаше кръв освен там, където бе най-потребна на

мъжа — в мозъка му. Той умря за секунди. Сега Били Танг трябваше да действа възможно най-бързо.

Върна се при Хана, отметна чаршафа и видя, че е издъхнала. Опита се да се утеши с мисълта, че поне Джин-Санг ще оцелее, но на целия екип му предстоеше да извърви дълъг път, преди да си отдъхнат, че са в безопасност. Танг измъкна пистолета изпод одеялото и затвори очите й. Хана най-последно бе избягала от лагера.

Агентът на ЦРУ праметна брезентовата торба през рамо и тръгна към входната врата. Спря да заснеме бързо китайския офицер и да откъсне пагона му от униформата. Затвори вратата на стаята за прегледи, заключи я с шперц и го счупи в ключалката, та да я отворят по-трудно на сутринта.

Прибра останалите шперцове в чантата, застана пред входната врата и се послуша. Не чу нищо. Повдигна внимателно вратата, за да не изскърцат пантите, откряна я колкото да се измъкне навън и я затвори безшумно.

Снишен пролази под прозорците и спря до ъгъла на сградата. Озърна се за последно, преброи до три и хукна към оградата.

46.

Бостън, Масачузетс

И без да е видял експлозията в нашвилския склад, Чън знаеше, че ще я забележат и чуят на мили околоръст. В сандъците имаше два големи цилиндъра с кислород. Те щяха да предизвикат невероятна ударна вълна и още по-добре — да създадат невероятна бъркотия.

Той вярваше, че ако се налага да създадеш бъркотия, тя трябва да е възможно най-грандиозна. Колкото по-дълго пресяват властите, толкова по-късно ще разберат какво се е случило. Всичко, предоставящо му време, бе добре дошло. Чакаха го доста недовършени задачи.

Първо — да се освободи от линкълна. Полицията сигурно го издирваше.

Най-безопасното и най-бързото разрешение бе да открадне автомобил от паркинг за дълготраен престой. Надяваше се, докато установят кражбата, той да е зарязал превозното средство и да е намерил друго. Насочи се към нашвилското летище, където набеляза по-стара „Тойота Корола“ и се зае с нея.

Щом успя да запали двигателя, прехвърли вещите си в багажника и напусна паркинга. Излезе на магистралата и пое на север към Кентънки. След Луисвил свърна по I-71 към Синсинати и оттам — към Кълъмбъс.

Знаеше, че да шофира късно нощем е опасно. По пътищата имаше по-малко автомобили и възможността да го спрат за дребно или дори несъществуващо нарушение на правилника се увеличаваше многократно. Все пак предпочете да не отлага. Искаше да пристигне на местоназначението рано сутринта. Трябваше също да изпрати доклад в Пекин. Ако успееше да вмъкне в програмата и половин час сън, щеше да се съсредоточи по-лесно върху работата.

Наближи Кълъмбъс малко преди зазоряване. Използва последния стерилен телефон, за да се обади на китайски шпионин на име Уей Ин. Каза му кодовата дума и когато стигна до дома на Ин в Дъблин —

предградие в периферията на Кълъмбъс — закръгленият професор на средна възраст с очила и оредяла коса го чакаше зад прозореца в сумрачната стая на долния етаж. Щом Чън сви по алеята, той отвори вратата на гаража с дистанционното. Чън паркира автомобила вътре, а Ин натисна отново бутона и затвори вратата.

Размениха си няколко думи. Не бяха приятели. Отношенията им бяха изцяло делови.

Ин очевидно се чувстваше неловко. От двайсет години не бе осигурявал убежище на китайски агент. Основната му задача в САЩ бе да шпионира. Като изследовател в института „Бател Мемориъл“ — водеща компания за научни и технологични разработки — той имаше достъп до широк набор от секретни и значими американски проекти.

Забравил специфичния протокол, доктор Ин се опря на вежливостта. Предложи чай и закуска на посетителя си. Чън прие и двете.

Докато ученият приготвяше традиционна китайска закуска, Чън използва компютъра му за сърфинг из интернет. Знаеше как действат прецизните алгоритми на Националната агенция за сигурност и внимаваше да не търси ключови думи за инцидента в Нашвил, които ще бъдат прихванати и проследени. Прехвърляше се от връзка към връзка, опитвайки се да стигне до търсената информация.

Доколкото разбра, властите не бяха сигурни кой е виновен за смъртта на полицаия и за експлозията в склада. Или просто не оповестяваха разкритията си.

Не се споменаваха нищо и за убийствата на Вазир и Мисраб — студента по инженерство от нашвилската клетка. Прие го като добър знак, но предвидливо си напомни, че информацията, липсваща в пресата, не означава непременно, че властите са в неведение. Налагаше се да действа изключително предпазливо. Нямахше да е лошо и да се дегизира, особено предвид случилото се в Нашвил.

Знаеше, че охранителната видеосистема е била изключена и няма запис от посещението му в склада, но поведението на полицаия го безпокоеше. Изглеждаше твърде агресивно, сякаш подозира, че има нещо нередно. Чън не мислеше, че тревогата му е безпочвена — явно някой някъде свързваше точките.

След закуската Ин попита посетителя от какво друго се нуждае. Чън пожела да полегне за малко, да си вземе душ и да се преоблече. Не

бе успял да се върне в нашвилския хотел, за да си прибере багажа. Не че имаше значение. В стаята и в куфара нямаше нищо уличаващо. Покъсно щеше да се обади в хотела, да освободи стаята по телефона и да ги помоли да препратят кашона от „Федекс“ в завода в Небраска. Оставаше му да намери нов автомобил. Ин щеше да му помогне.

Чън трябваше да откара децата на комунистическата върхушка при агент на Втори отдел с псевдоним Медуза. За целта му бе необходимо подходящо превозно средство — обикновен миниван, за предпочитане бял или сребрист с тъмни прозорци. Трябваше му надеждна машина, за да измине дългия път, предстоящ му през следващите трийсет и шест часа.

След като се изкъпа и облече дрехите, предоставени му от Ин, двамата се качиха в колата на учения и обиколиха множество паркинги за продажба на употребявани автомобили. Най-сетне Чън откри подходящо возило. Паркингът отвори след четирийсет и пет минути, пробваха вана и Ин го купи и регистрира с фалшивите документи и парите в брой, скътани за спешни случаи. Чън го инструктира да изпрати молба до Втори отдел да му покрият разноските.

По-скоро академичен типаж, отколкото полеви агент, кроткият Ин очакваше с нетърпение да се сбoguва с неканения гостенин. След като купиха вана, Чън го уведоми, че отговаря за откраднатата „Тойота“ в гаража си. Ин изгаряше от желание да я закара до престъпен квартал в града и да я остави с включен двигател с надеждата някой друг да я открадне, но бе длъжен да изпълни възложената му задача. Бе готов на всичко, само и само да отпрати Чън. Потайността му идваше в повече и с радост щеше да я загърби.

Чън обаче поиска още нещо. Пътят от Кълъмбъс до Бостън бе единайсет часа и той настоя Ин да шофира, за да си отспи. Биологичният му часовник бе преобърнат с главата наопаки от часовата разлика между Китай и САЩ. Не отпочине ли, нищо чудно да допусне фатална грешка. Умът му трябваше да работи на пълни обороти.

Чън не остана доволен, че му поверяват безценните отрочета на Политбюро. Не познаваше дете на висш партиен функционер, което да не е разглежено или арогантно, но заповедта е заповед. Нямаше как да не се подчини. Това обясни и на Ин, когато той се опита да си намери извинение защо не е в състояние да го откара до Бостън.

Чън усети, че се държи твърде безцеремонно. Стресът си казваше думата. По Източния бряг несъмнено имаше множество радиологични сензори. Увериха го, че защитата на устройството, което пренася, е сто процента ефективна. Използвали технология за защита на космическите кораби от радиация, разработена от американците и открадната от китайците. Полковник Шъ се опита да го убеди, че не биха успели да вкарат устройствата в САЩ, камо ли да ги скрият, ако контейнерите не са съвършено пригодени за целта.

На Шъ му беше лесно да омаловажава притесненията му. Той се спотайваше в безопасност зад бюрото си във Втори отдел в Пекин. Не му се налагаше да кръстосва пътищата с устройството, скрито в багажника му.

Караха предпазливо, но не прекалено. Спираха само да заредят резервоара с бензин или да използват тоалетната на местата за почивка край магистралата.

Въпреки умората Чън не заспа бързо. Съзнанието му продължаваше да обмисля всички предстоящи задачи и как да се справи с възможните непредвидени обстоятелства. С усилие на волята той най-сетне заглуши мислите и успя да заспи.

Когато пристигнаха в Бостън, Чън помоли Ин да изпълни няколко задачи и го освободи. Държеше го на тъмно за всичко с изключение на местоназначението. Ин нямаше представа защо е в САЩ, защо му е необходим миниван, какво съдържа големият сандък и какво ще прави в Бостън. Така беше по-добре и за двамата.

Чън го инструктира да си купи автобусен билет, като плати в брой, да се върне в Кълъмбъс и да забрави всичко случило се, откакто телефонът му бе звъннал. Проследи с поглед как Ин се качва в такси и изчезва.

После седна в минивана и пое към бостънския Саут Енд. Намери паркинг и с помощта на катинарите за велосипед, купени от Ин, закрепил устройството в багажника. Прибра лаптопа и другите вещи, които не искаше да рискува да остави, в раницата, преотстъпена му от Ин, и заключил вратите на минивана. Включил алармата, вдигнал качулката на якето си, преметнал раницата през рамо и тръгнал към Чайнатаун.

47.

Нашвил, Тенеси

— Нарича се Отряд 61398 — каза Никълъс и разтри очи, отдръпвайки се от екрана на компютъра. — Една от най-добрите хакерски групи в китайската армия. Действат в Шанхай.

— Сигурен ли си? — попита Харват.

— Доколкото е възможно да съм сигурен, без да ги светна, че сме по дирите им.

Харват се облегна назад. Бяха изтощени от безсънието. Съдейки по рискованото поведение на китайците и скоростта, с която ескалираха събитията, всички бяха убедени, че терористичните клетки са превключили на оперативен режим и атаката предстои. Не попаднеха ли скоро на сигурна следа, играта щеше да приключи. Откритието на Никълъс не оправдаваше надеждите на Харват.

Той искаше да стигнат до човека, отговорен за операцията — онзи, който бе наблюдавал Фейсбук профилите на студентите някъде в Айдахо. Надяваше се той да е същият, саботирал охранителната видеосистема и отключващото устройство в склада. Изглеждаше му добър начин да свържат нишките, но сега разбра колко необосновани са били очакванията му.

Сам човек не би могъл да наблюдава денонощно един склад, камо ли шест. Ако, разбира се, съществуваха толкова. Ако Харват разполагаше с ресурсите на Китай, би организирал нещата така. Китайците бяха милиарди. Лесно биха си позволили да отделят жива сила да следи складовете, за да са сигурни, че са непокътнати. Не се съмняваше също в способността на хакерите им да изключват системите и да изтриват улики, че агентите им са били някъде. Изглеждаше логично. И насочи мислите му към нов проблем.

— Ако ФБР открие другите складове, как ще се добере незабелязано до тях? — попита той.

Никълъс се замисли за момент.

— Ще последваме примера на китайците и ще извадим от строя камерите — предложи той.

Харват поклати глава.

— За един склад ще изглежда правдоподобно, но за повече ще се усъмнят бързо.

— Но ако сме прави? Ако наистина крият там боеприпасите за нападението? Не е ли все едно на този етап?

— Градим хипотеза. Възможно е да грешим и да има само един склад. Нищо чудно да компенсират загубата от другаде.

Никълъс кимна.

— Разбирам.

— Как ти се струва да подправим записите?

— Ще ни трябват чисти кадри за вътрешните камери.

— Тоест? — попита Харват.

— Тоест ще наблюдават статична картина. В далечината не бива да преминават коли. Забележат ли същия автомобил или велосипед да минава два пъти, ще разкрият измамата.

— Но е възможно?

— Всичко е възможно, но как ще преминем от запис на живо към подправен, без да забележат?

— Ще прекъснем някак сигнала. Ще го изключим и ще го включим отново.

— Искаш да ударим щабквартирата им в Шанхай? Операцията е твърде мащабна. Изисква месеци за планиране.

— Кой казва, че сме длъжни да ги ударим там? — отвърна Харват. — Представи си две консервни кутии на връв. Ще срежем от нашия край. Но не е достатъчно да фалшифицираме само записите от охранителните камери. Сигурно има десетки други системи. Толкова много, че персоналът ни изглежда нищожен пред тях.

— Да изключим интернет ли предлагаш?

— Не е необходимо да го изключваме. Имам предвид да си поиграем с бутона за включване. Възможно ли е?

— Не и с това — Никълъс посочи лаптопа.

— Но е възможно?

— Не само е възможно, но и се е случвало.

— Така ли? — повдигна вежди Харват.

— Неотдавна всъщност. През януари почти всичките петстотин милиона китайски потребители на интернет бяха изхвърлени от мрежата за осем часа. Говорим за половината потребители на интернет в света. Наречекоха го Големия срив в историята на мрежата.

— Какво стана?

— Китай има мащабна система за шпионаж и цензура — Великата китайска виртуална стена. Целта е да се контролира дигиталният трафик в страната. Използват я да потушават недоволството и да изкореняват антиправителствените настроения. Използват я дори срещу журналистите и дисидентите. Фейсбук и Туитър са в черен списък. Блокират дори „Ню Йорк Таймс“ и „Блумбърг“.

— Защо „Блумбърг“ и „Ню Йорк Таймс“?

— Защото въпреки наличието на прокомунистически настроени хора в редакцията, „Ню Йорк Таймс“ публикува статии, които не ласкаят китайските лидери. Китай не приема критика.

— Несъмнено — отвърна Харват. — Но как виртуалната стена изолира потребителите?

— Представи си я като старомодно електрическо табло, където всички кабели са свързани в една точка. Някой се прецаква и изпраща три четвърти от китайския интернет трафик на едно място. По ирония на съдбата въпросното място се оказват сървърите на интернет хостинг компания в Шайен, Уайоминг. Било е епически провал.

— И мислиш, че сме в състояние да го повторим?

— Мисля, че с помощта на компютърната мощ на една американска агенция е възможно да осъществя нещо подобно. Има обаче проблем — добави Никълъс.

— Какъв проблем?

— Преди доста време Националната агенция за сигурност се зарече да не ме допуска в офисите си.

— Аз ще се погрижа за Националната агенция за сигурност — обеща Харват. — Искам да започнеш да обмисляш точно как ще атакуваш Китайската виртуална стена.

— Преповеряваш се на ФБР. Не знаем дори дали ще успеят да открият складовете, камо ли да ги открият навреме.

— Ще ги намерят. Сигурен съм. Това им е работата. Междувременно си събери багажа. Отлитаме след половин час.

Вече бяха изпратили Лоугънови вкъщи и бяха предали наблюдението на хотела в Кул Спрингс на ФБР, а Чейс и Слоун се излягаха на диваните в офиса в хангара. Никой не таеше особена надежда Дън да се върне в хотела след случилото се. Всъщност Харват се съмняваше, че той изобщо е в Тенеси.

Бяха преобърнали всеки възможен камък. Дори безпокойството на Харват относно фотокопираната шофьорска книжка се бе поуталожило. Той се запита как би процедираше, ако наема складове под различни псевдоними в различни градове. Упражнението роди идея — дребна игла в огромна копа сено, но все пак вероятна. Вече я бе споделил със Стареца.

— Къде отиваме? — попита Никълъс.

— Връщаме се във Вашингтон.

48.

Маклийн, Вирджиния

Националният контратерористичен център се помещаваше в комплекс от камък и стъкло близо до Тайсънс Корнър. Ръководеше го директорът на националното разузнаване генерал Джордж Джонсън.

В Националния контратерористичен център работеха съвместно експерти от всички служби, включително ФБР, ЦРУ, министерството на отбраната, Националната агенция за сигурност, вътрешното министерство. Задачата им бе да предотвратяват терористични атаки срещу САЩ, като следят всички разузнавателни сведения да се споделят и важните данни да не убягват от ничие внимание.

Влизайки в сградата, Харват за пръв път видя Никълъс без двете му кучета. По изключение Рийд Карлтън допускаше овчарките в офисите на „Карлтън Груп“, защото компанията беше частна и разполагаше с известна свобода на действие. Бе обяснил на Никълъс обаче, че федералните сгради са съвсем различно нещо и все някога ще му се наложи да влезе там без неотменните си придружители Аргос и Драко.

В типичния си стил Никълъс веднага взе мерки и сертифицира официално животните като служебни кучета. Старите навици умират трудно и Харват се питаше кого ли е изнудил и с какво, за да постигне целта си. Карлтън обаче бе в пълно неведение какво е предприел малкият мъж.

Той видя огромните кучета с яркочервени жилетки с надпис „Служебно куче“ и емблеми с предупреждение „Не ме галете, моля, аз работя“ пред Националния контратерористичен център и ахна от изумление.

Никълъс мигновено извади картичка от джоба с цип върху жилетката на Драко и му я подаде. От едната страна бе написана частта от закона за американците с недъзи, отнасяща се до служебните животни, а от другата: „Ако са ви дали тази картичка, вероятно вече сте нарушили закона за американците с недъзи“.

— Не си американец — контрира Карлтън.

— Но съм под закрила — отсече Никълъс, отпуснал длан върху главата на Драко.

Никой не разбра дали има предвид закрилата на закона или на кучето. Харват предположи, че става дума и за двете.

Карлтън смръщи вежди. Не обичаше измамите. Имаше хора, които наистина се нуждаят от служебни животни. Според него Никълъс не се числеше сред тях. Служителите на федералните агенции, разбира се, бяха свикнали да виждат кучета в сградите си, но повечето бяха от породите немска овчарка и голдън ретрийвър, а не чудовища като руските овчарки на Никълъс.

Стареца отстъпи и постигнаха споразумение.

— Ще вземеш едно от служебните си животни — отсече той, изобразявайки кавички с пръсти при думата „служебни“.

Щом уредиха въпроса, Аргос се върна в офиса на „Карлтън Груп“ със Слоун и Чейс, а другите от екипа влязоха в главната сграда, чиято фасада изглеждаше като сглобена мозайка. Съдейки по израженията им, хората вътре сякаш сметнаха, че градският цирк е дошъл да ги посети. Огромното куче, придружаващо мъж, по-нисък от метър, определено подсилваше впечатлението, но вниманието на служителите в Националния контртерористичен център привличаха основно двамата шлифовани и уважавани воители до тях. Всички аналитици си съчиняваха мислено супершпионски сценарии как убиват или залавят лоши момчета. От Студената война до войната срещу тероризма Карлтън и Харват бяха двама от най-добрите оперативни агенти на страната.

В момента обаче Харват не възприемаше така уменията си. Колкото и парчета от пъзела да бяха успели да открият и подредят, никое сякаш не променяше картината. Не им помагаше да спрат атаката. Донякъде се радваше, че е в Контртерористичния център и търси разрешение на проблема, вместо в Белия дом, където да отговаря на въпросите на президента.

Той настани Никълъс при хората от Националната агенция за сигурност и с Карлтън тръгнаха към оперативния център.

С витите си стълбища, лъскавите офиси, стъклените конферентни зали, огромните монитори с плоски екрани и приповдигнатата атмосфера оперативният център, средоточие на

американската борба с тероризма, изглеждаше като изскочил от холивудски филм.

Предупреден, че Харват и Карлтън ще пристигнат всеки момент, генерал Джонсън бе решил да ги изчака, преди да обяви началото на съвещанието. Той им махна да влязат в главната заседателна зала, посочи им два стола близо до челното място край масата и кимна на директора на ФБР да започва.

Ериксън беше без сако, а ръкавите на ризата му бяха навити. Харват го беше виждал само в Белия дом, където винаги носеше строги костюми.

— Първо, Нихад Хамид — директорът на мюсюлманската стажантска програма в НАСА — подхвана той без предисловия, прелиствайки записките си. — Както повечето от вас знаят, щом федералният съд одобри молбата ни да разследваме господин Хамид, ние проверихме телефона, компютрите, банковите му сметки, всичко. После го доведохме за разпит в Управлението. Хамид твърдеше, че не е чувал за никакъв Кхурам Хан-джур от Дубай. Когато му показахме обаче досиетата на шестимата студенти по инженерство от Обединените арабски емирства, се изнерви. Служителят, който провеждаше разпита, забеляза притеснението му и го притисна. Оказа се, че качествата на кандидатите не са основният критерий да ги одобрят за участие в програмата. Неколцина членове на управителния съвет на организацията на Хамид — фондацията за американско-ислямски отношения...

— Чакай — прекъсна го Харват, — фондацията е замесена в това?

— Да. Познаваш ли я?

— Твърде добре. Мислех, че се е разпуснала, след като бомбардираха офисите ѝ преди няколко години...

— Нищо подобно — поклати глава директорът. — Трима от членовете на управителния съвет разпространили мълва в арабския свят, че срещу достатъчен „принос“ гарантират участие в стажантската програма на НАСА. Хамид си е затварял очите. Доколкото разбрахме, Кхурам Ханджур е използвал подставено лице, за да плати на фондацията по петдесет хиляди на студент. Прехвърлил сумата чрез хавала в Северна Вирджиния.

— Къде са сега членовете на управителния съвет?

— Задържахме ги. Главният прокурор подготвя обвинителния акт.

— Знаели ли са, че съдействат на терористи? — попита Харват.

— Гледах записите от разпитите — отговори директорът на ФБР.
— Копрумпиран ли са обвиняемите? Абсолютно. Опитвали са се да измъкват пари от всички. Не смятаме обаче, че умишлено са помагали на терористи да влязат в страната. Това все пак не променя фактите по случая, особено ако атаката е успешна.

— Докъде стигна Бюрото с издирването на студентите? — попита генерал Джонсън.

— Изпратихме цивилни агенти по местата, където са използвали безплатен интернет. Други агенти проверяват дискретно всички квартали. Не сме ги обявили официално за издирване и не обикаляме от къща на къща, но иначе действаме на пълни обороти. Очакваме президентът да ни позволи да разпратим имената и снимките им в местните и щатските полицейски управления.

— Вече уточнихме, че изтече ли информацията, рискуваме да ускорим атаката.

Директорът на ФБР поклати глава.

— А ако не включим местните сили на реда, но атаката се проведе? Кой ще отговаря тогава?

Джонсън разпери ръце.

— Разбирам. Нямаме сигурен ход. Президентът обаче показва ясно, че е против разгласяването на случая.

— С цялото ми уважение, генерале, президентът греша. Одобрявам политиката му, знаеш, но да не забравяме, че терористите, организирали атентата на единайсети септември, са се сблъскали с полицаи. Възможно е и тези да попаднат в полезрението им. Все едно ще е обаче, ако не са наясно какво да търсят.

— Президентът е против, докато не изчерпим всички други средства.

— В Тенеси обявихте Бао Дън за издирване — настоя директорът на ФБР.

— Първо, не съм взел лично решението — отвърна Джонсън, поглеждайки към Харват. — Някой е надхвърлил правомощията си. Второ, обявихме го за издирване като заподозрян в убийство.

— Да обявим тогава шестимата студенти за издирване, понеже са просрочили визите си.

— Сигурно вече са в информационните бази на емигрантските служби — предположи генералът.

— Което не се отнася до клетките в Сиатъл, Далас и Балтимор.

— Защо? — попита Карлтън.

— Те са градове убежища — обясни директорът на ФБР. — Не предприемат мерки срещу нелегални емигранти. Често инструктират полицейските си управления да не работят с федералните и да не обменят информация с тях. С две думи, никой няма да се трогне, че студентите са просрочили визите си. Затова искам да ги обявим за терористи.

Стареца поклати глава.

— А Дън? — попита Харват. — Защо не го обявим за издирване в цялата страна като заподозрян в убийство?

— Ако някой местен новинарски канал разбере? — контрира Джонсън.

— Белият дом може да се свърже предварително с директорите на каналите.

— И какво ще им каже? Имаме заподозрян китайски разузнавач, който координира мащабна терористична атака, но си мълчим?

— Не. Ще им запушат устата с някакво морално съображение — предложи Харват.

— Например?

— Заговор за убийство, да речем?

Директорът на ФБР поклати глава.

— Закъснял си с един мандат. Повечето медии мразят настоящия президент.

— Кой казва, че е задължително да използваме него? Ще нарочим за жертва предшественика му. Харесваха го. Ще апелираме да проявят журналистическа съвест.

Джонсън погледна към директора на ФБР. Той кимна, че е съгласен.

— Добре, ще информирам президента — каза генералът.

— Така... — проточи директорът и прелисти отново бележника си. — Остана Бойси. Там поне новините са добри.

— Автобусната спирка, откъдето всички студенти са влезли в интернет? — попита Харват.

— Да. Иззехме записите от охранителните камери за цялото денонощие. Идентифицирахме мъжете — кога са пристигнали, какво са правили там и на какъв автобус са се качили.

— А как са стигнали до спирката? — попита Карлтън. — Кой ги е докарал? Имаме ли автомобилна табела? Нещо?

— Пристигнали са по различно време. Само двама са се засекли, но не са контактували. Още не сме разбрали как са дошли. Действали са тихомълком, не са се изсипали на спирката от товарен камион. Най-доброто разкритие обаче запазих за финала — добави той и активира дистанционно върху екраните серия от кратки видеоклипове от охранителни камери. — Познавате ли мъжа със синьото яке? — попита той.

— Вазир Ибрахим — отговори Харват, без да откъсва очи от екрана.

— Да. Платил е в брой и е купил билет за същия автобус до Нашвил, с който е пътувал студентът от Емирствата Мисраб Мактум. Ето как двамата се качват в автобуса, макар и не заедно. Интересно е обаче, че в същия ден петима други мъже, очевидно сомалийци, също са платили в брой за автобусен билет. Познайте на кои автобуси са се качили?

— На автобусите, с които са пътували останалите петима студенти?

— Точно така.

— А записите от охранителните камери на гарите в градовете, закъдето са пътували? — попита Харват. — Проверихте ли дали някой ги е чакал там или накъде са тръгнали?

— Агентите ни прегледаха видеоматериалите. В момента търсят и други камери около гарите. Засега знаем, че всички са си тръгнали пешком и са изчезнали в съответните градове.

Харват понечи да попита дали са разпитали шофьорите на автобусите и пътниците, но някой почука на вратата на конферентната зала. Помощникът на директора на ФБР вдигна папката, която носеше, и директорът му даде знак да влезе. Мъжът му подаде папката, прошепна му нещо и излезе от стаята.

Харват се почуди дали най-после не са намерили Томи Уон. Новината се оказа още по-добра.

Директорът разгърна папката, разгледа бързо съдържанието и каза:

— Мисля, че току-що направихме голям пробив.

— Какъв?

— Открихме още три склада.

49.

Докато ФБР организираше ударните си екипи, Харват и Карлтън окупираха една от заседателните зали и помолиха специален агент Роу да дойде при тях.

— Какво знаеш за сомалийските престъпни групи? — попита я Харват.

— Основният им бизнес е вносът на наркотици, особено вещество, известно като кхат. Печелят и от проституция.

— А тероризъм?

— И Бюрото, и Агенцията са загрижени, че множество млади сомалийци в САЩ се връщат в Африка, за да се обучават и да участват в джихада там. Всички предполагат, че е въпрос на време да донесат уменията си тук.

— Какъв според теб е шансът в момента да се случва точно това? — попита Харват. — Студентите са вербувани заради инженерните си познания, а сомалийците — заради терористичните си умения, да речем.

— Какви умения по-точно? Готовност да умрат като мъченици?

— Вероятно.

— Защо тогава са били в Айдахо? — попита Роу. — Да се научат да се жертват?

— Зависи от метода. Похитителите, участвали в атаката на единайсети септември, е трябвало да се научат да управляват самолети, за да умрат като мъченици.

— Не всички.

Харват кимна.

— Вярно. Някои са били просто мускули.

— Но мускули ли е първото, което ти хрумва за сомалийците? — намеси се Карлтън.

— Не. Не съвсем.

— Асоциираш ги с джихад, нали? Шахиди, готови да жертват живота си?

— Джихадистът е воин. Не е задължително да се жертва. Навярно затова са ги включили в операцията.

— Да върнем лентата назад — предложи Роу. — Какво знаем със сигурност? Студентите по инженерство са доведени в САЩ именно заради техническите си познания. Да предположим, че ще изработват или сглобяват нещо. Да го наречем бомба.

— Добре — кимна Харват.

— Налага се да ги „внесат“, понеже по незнайна причина китайците не са в състояние да намерят подобни наемници тук.

— Или защото искат да прилича на ислямска атака.

— Да, планират неограничена война. Както и да е. Имаме, значи, хора, които да сглобят бомбите. Мюсюлмани са, от Обединените арабски емирства, вероятно религиозни. Понеже зад атаката стоят китайците, да предположим, че са подхвърлили или ще подхвърлят достатъчно улики, че атентаторите са свързани с „Ал Кайда“.

— Семействата им ще отрекат — вметна Карлтън. — Както отричаха роднините на участниците в атентата на единайсети септември.

— Този път обаче семействата ще казват истината — уточни Харват.

Карлтън кимна и Роу продължи.

— Тоест емиратската връзка е ясна. Щом инженерите са от арабския свят, значи се вписват в сценария. Как обаче се връзват сомалийците?

— Това се опитвам да проумея — каза Харват. — Ако искат да натопят „Ал Кайда“, защо не използват араби, йеменци или дори пакистанци?

— Трудно ще намерят доброволци?

— Джихадистите с лопата да ги ринеш.

Роу почука с химикалката по масата.

— Какво им е особеното на сомалийците?

— Вазир Ибрахим е живял в САЩ няколко години.

— Значи донякъде се е установил — Роу си записа бележка. — Запознат е с местните порядки, има работа, женен е.

— И е мръсник, който бие жена си и вероятно е замесен в престъпен бизнес с детска проституция.

— Отговорникът му явно не го е подозирал — вметна Карлтън.

— Защо да е „явно“? — попита Роу.

— Защото никой не би включил такъв човек в терористична клетка. Прекалено рисковано е. Все някога ще привлече вниманието на ченгетата.

— Какво излиза тогава?

— Че отговорникът не е знаел доста важни неща за Вазир Ибрахим.

— И защо не ги е знаел?

— Колко възможности имам време да изредя? — попита я Стареца. — Може да е вербувал Ибрахим в последната минута. Или Ибрахим да е бил добър лъжец. Или да е страдал от болестно състояние, проявяващо се само на нечетна дата в сряда или през месец. Списъкът е безкраен.

Роу си помисли, че Карлтън прилича на дядо й — сприхав, ала и проникателен.

— Кой е най-простият отговор? — попита тя.

— Че отговорникът не си е свършил работата с нужното усърдие.

— Добре, да приемем, че е така. Защо? Защо не е вложил необходимото старание, след като операцията е толкова важна?

Харват усети, че Роу лази по нервите на Стареца. Аналитичният й ум обаче му допадаше. Тя имаше право и ги принуждаваше да мислят по-съсредоточено.

— При такова положение няма как да си немарлив. Всеки би си написал домашното.

— Какво е обяснението ти тогава? — погледна го Роу.

— Мисля, че Вазир Ибрахим е бил избран предварително. Бил е спяща къртица. Не е пристигнал в САЩ с временна виза, за да не рискува да я просрочи, а по друг начин — като политически бежанец или нещо подобно. Така са влезли в страната десетки хиляди сомалийци. Сомалийската емигрантска общност в САЩ е една от най-многобройните в света. Възможно е китайците да имат специален агент в Сомалия, който подготвя къртици и им помага да се внедрят в САЩ. Лично аз бих използвал Ибрахим като отправна точка. Вижте откъде е, проверете кой друг е емигрирал по същото време и вероятно ще откриете мъжете, записани от охранителните камери в Бойси.

Предложението звучеше разумно и Роу си го записа.

— Тоест човекът, който го е вербувал, вероятно не е знаел слабите му места?

Харват кимна.

— Разбрах, че Бюрото се е свързало с всичките си сомалийски информатори, но на ваше място бих разговарял и с детектив Хофман от Нашвил. Да разпита сомалийските трафиканти и да провери дали някой ще разпознае лицата от записа на охранителните камери на автобусната спирка. Да разпита и вдовицата на Вазир Ибрахим. Възможно е да знае нещо полезно за експедицията му до Бойси. И като стана дума за Бойси, провървя ли ви с предложението ми какво още да потърсите?

Роу кимна.

— Мисля, че съдът за пръв път издава такова разпореждане. Получихме го обаче и включихме и кмета и полицейския шеф, както предложи. Засега всички ни съдействат и информацията се изпраща в Националната агенция за сигурност.

— А какво имаме за Томи Уон? — попита Харват.

— Все още нищо.

— А другите членове на триадата 14К в Южна Калифорния? Може би знаят нещо?

— И да знаят, не говорят — отвърна Роу. — Подслушваме телефоните им и проверяваме имейлите им на ротационен принцип, но ФБР няма достатъчно персонал. Невъзможно е да ги следим двайсет и четири часа в денонощието.

— Разбирам — кимна Харват и погледна към Стареца. — Успя ли Ан Ливай да научи нещо от близкото обкръжение на студентите в ОАЕ?

— Не — поклати глава Карлтън.

Харват си погледна часовника. Макар да бяха открили само три от предполагаемите пет склада, президентът им беше дал зелена светлина да действат. Складовете се намираха в Лас Вегас, Далас и Де Мойн.

Националната агенция за сигурност бе отхвърлила идеята за атака срещу Виртуалната китайска стена — с основание, фактът, че хакерският отряд на китайската армия в Шанхай наблюдава видеокамерите в складовете, не означаваше, че и други не ги следят. Всъщност предварителното проучване на Националната агенция за

сигурност, проведено въз основа на разкритията на Никълъс, сочеше, че и друг източник следи записите. И той не е в Китай.

Решиха, че мащабен срив на интернет в рамките на САЩ е единственият възможен вариант. Обсъдиха рисовете с президента Портър и след като обмислиха няколко въпроса, засягащи националната сигурност и частния сектор, той одобри плана.

Цивилни агенти на ФБР в Лас Вегас, Далас и Де Мойн евакуираха клиентите в складовите бази, където щяха да осъществят трите операции, както и обитателите на съседните къщи и магазини в съответните градове. Никой нямаше представа какво съдържат складовите клетки и дали в тях са заложени бомби.

След като евакуираха гражданите, Националната агенция за сигурност започна да сглобява фалшивите записи. Два склада обаче имаха камери, които заснемаха трафика пред входовете им.

От съображения за сигурност отбиха движението по пътищата около складовете. Националната агенция за сигурност реши да рискува и избра кадри от две предишни нощи. Увериха се, че по това време камерите не са записали никого да влиза, тестваха многократно подмяната и после съобщиха, че са готови да действат.

Заемеха ли позиция, ударните екипи щяха да получат код да проведат операцията едновременно в трите града.

Генерал Джонсън и директорът на ФБР бяха в Оперативната зала в Белия дом заедно с президента и останалите членове на екипа му за национална сигурност. Харват и Карлтън бяха решили да останат в Националния контратерористичен център, за да продължат да работят, докато започне операцията.

Сега, забелязали колко е часът, излязоха от конферентната зала и се върнаха на етаж, където се намираше оперативният център.

50.

Оперативният център изглеждаше злоещо притихнал и напрежението се усещаше осезаемо. Големите плоски екрани излъчваха различни записи — следяха складовете от въздуха и от земята чрез камери, монтирани върху каските на членовете на ударните отряди. Същите записи се излъчваха в оперативната зала в Белия дом.

Тишината нарушаваха единствено безпътни гласове, долитащи от високоговорителите — на командващия операцията и на ръководителите на екипите в Лас Вегас, Далас и Де Мойн.

— „Дедболт 4“, говори централата, чувате ли ме?

— Централата, говори „Дедболт 4“. Чуваме ви.

— Остани в готовност, „Дедболт 4“. Край.

Разговорът се повтори още два пъти, докато командването се увери, че и другите два отряда са заели позиция и са готови за действие.

— „Смоукстак“, централата е. Екипите са на място и в готовност. Край.

Настъпи пауза. После прозвуча гласът на генерал Джонсън от Оперативната зала в Белия дом:

— Говори „Смоукстак“. Имате заповед за действие. Повтарям. Имате заповед за действие.

— Прието, „Смоукстак“. Командването в оперативния център има заповед за действие. Край.

Харват не беше при ударните отряди, но знаеше какво преживяват и почувства как пулсът му се забързва.

— „Целофан“, говори централата. — Гласът се свърза с колегите си от Националната агенция за сигурност. — Имаме заповед за действие.

— Прието. „Целофан“ е готов за действие.

Всички в залата се вгледаха в записа на охранителните камери на складовете. След секунди на екраните се появи съобщение за грешка.

— Централата, говори „Целофан“. „Гризли“ е повалена. Повтарям. „Гризли“ е повалена.

— Прието, „Целофан“. В готовност сме.

След секунди охранителните камери се „съживиха“.

— Централата, говори „Целофан“. Курс сменен. Повтарям. Курс сменен.

Записите бяха подменени и фалшивите кадри бяха пуснати успешно.

— Прието, „Целофан“ — потвърди командирът на мисията в Националния контратерористичен център. — Смяна на курса. Край.

— Успех — отвърна гласът от Националната агенция за сигурност. — „Целофан“ прекъсва връзката.

Време беше ударните отряди да се задействат. След като провери още веднъж постъпилата информация, гласът каза:

— „Дедболт“, говори централата. Подгответе се за атака. Край.

— „Дедболт 4“, прието.

— „Дедболт 5“, прието.

— „Дедболт 6“, прието.

— „Дедболт“, говори централата. Започват едновременно. Две. Едно. Давайте!

Ръководителите на отрядите извикаха в хор:

— Давайте! Давайте! Давайте!

Агентите изскочиха от колите и се спуснаха към складовете.

Трите операции се развиваха почти синхронно. В Далас и Де Мойн отрядите се насочиха към складовите клетки зад набелязаните. В Лас Вегас — към съседната, защото имаше само една редица клетки.

Първо изследваха радиологичните, химическите и биологическите показатели. Не регистрираха нищо необичайно и срязаха катинарите. Отвориха вратите и пак измериха показателите. После разместиха сандъците, мебелите и всичко, препречващо пътя до стоманената стена, разделяща клетките.

Агент се качи на стълба и проби с много малка дрелка дупка близо до тавана. През нея прокараха дребен детектор. Не установиха нищо заплашително, извадиха детектора и прокараха през пролуката миниатюрна фиброоптична камера.

Харват, както и всички останали в Националния контратерористичен център, видя как картината от трите

фиброоптични камери се появява върху екраните. Във всеки склад имаше еднакъв брой сандъци, подредени по еднакъв начин.

— Части за бомбата? — прошепна Роу, която стоеше до Харват.

— Определено не приличат на визитни картички.

Един по един ръководителите на отрядите докладваха и поискаха разрешение да преминат към следващата фаза. Централното командване им даде картбланш.

Следващата фаза изискваше да разчистят всичко от общата стена, за да инсталират преносим рентгенов апарат. С него щяха да сканират съдържанието на съседния склад.

Рентгеновите апарати разполагаха с по две телескопични „ръце“, които се повдигаха и сваляха, за да осигурят снимки от възможно по-широк периметър. Изображенията, които изпратиха, се оказаха изключително интересни — два обемисти метални цилиндъра, напomniaщи резервоари за хелий; подобие на метална кутия за инструменти с чекмеджета; кашони с платове или други сгънати материали; сандък, видимо съдържащ оръжия и муниции; още няколко сандъка, непроницаеми за рентгеновите апарати. На снимките изглеждаха непрогледно черни.

Стареца повдигна вежди.

— Облицовани с олово?

— Да. Не е добре — кимна Харват.

— Нещо радиологично? — попита Роу.

— Да. И както казах, не е добре.

Отрядите излязоха от съседните помещения и се насочиха към набелязаните складове.

Не регистрираха ядрено, радиологично, химическо или биологическо лъчение отвън и огледаха педантично рамките на вратите. „Дедболт 5“ пръв забеляза нещо.

— Централа, говори „Дедболт 5“. Край.

— Препъваща жица? — попита Роу.

— Може би — отговори Харват. — Или лепенка.

— Слушам, „Дедболт 5“. Край.

— Виждате ли записа от камерата върху каската ми? От дясната страна на рамката е, на около четирийсет сантиметра от земята. Край.

— Прието, „Дедболт 5“. Край.

Беше малка чиста лепенка. Ако не бяха проверили, нямаше да я забележат.

— Централа. Говори „Дедболт 4“. Има и при нас. Край.

— „Дедболт 6“ до централа. И тук е същото. Край.

— Предпазни лепенки — констатира Харват. — Лошите момчета са се застраховали да разберат, ако някой влезе в складовете им.

С помощта на размекваща субстанция отрядите отстраниха внимателно лепенките и отбелязаха мястото им с тебешир. После претърсиха още веднъж, преди да преминат към следващата стъпка.

— Централа, говори „Дедболт 4“. Край.

— Слушам, „Дедболт 4“. Край.

— Виждате ли катинара? Край.

— Да, „Дедболт 4“, прилича на ключалка „Скуайър“ с петорна комбинация. Край.

— „Дедболт 5“ има същата. Край.

— И „Дедболт 6“. Край.

— Централа, говори „Дедболт 4“. Не съм виждал такава. Имаме ли някаква информация? Край.

Според плана трябваше да отключат катинарите, а не да ги разбиват. Така си осигуряваха възможност да върнат всичко в склада, ако пожелаят.

— „Дедболт 4“, говори централата. Моделът е „Скуайър“ SS50C. Силно обезопасена ключалка, произведена във Великобритания. Уебсайтът им я рекламира като най-сигурния катинар на пазара. Поне сто хиляди комбинации. Край.

— Някакви предложения как да отключим? Край.

Преди централата да отговори, се включи агент от друг отряд:

— „Дедболт 4“, говори „Дедболт 6“. Край.

— Слушам, „Дедболт 6“. Край.

— Заклучващите зъбци влизат във вътрешни скоби, но високата стена няма да ти позволи да прокараш обикновена стоманена втулка до горната част на отвора. Край.

— Прието, „Дедболт 6“. Какво ще проработи? Край.

— Използвай зъбчати втулки. Вкарай ги от двете страни, за да обхванат горната част на заключващите зъбци. После прихвани зъбците с малки заключващи клещи и натисни надолу. Така ще

отпуснеш пружинката на зъбците и ще ги прибереш, без да повредиш ключалката.

— Прието. Стой на линия.

След три минути „Дедболт 4“ предаде:

— Бинго. Катинарът е отстранен.

„Дедболт 5“ и „Дедболт 6“ докладваха, че също са успели да отключат. Време бе за следващата стъпка.

Ударните отряди се оттеглиха, за да отстъпят място на роботите, които щяха да влязат първи в складовете. Изискваше се известна сръчност, но с помощта на сложните ръце на машините контролорите повдигнаха ролетните метални врати достатъчно високо, та да ги вкарат вътре. На вратите не бяха заложени бомби.

Отвътре роботите изпратиха снимки, подобни на изображенията от рентгеновите апарати. Внимателно, за да не разместят кашоните, контролорите накараха роботите да вземат по сандък, да го изнесат навън и да го оставят на земята. От там нататък ги поемаха хората.

Облечени в усъвършенствани противобомбени екипи, специалистите по взривни устройства във всеки отряд огледаха грижливо първите сандъци и ги отвориха. Вътре имаше втора кутия, пълна с нещо като чисто нови ненадути метеорологични балони.

— Мисля, че разбрах какво има в цилиндрите — отбеляза Харват.

— Хелий? — предположи Карлтън.

— Не. Кислород — отвърна Харват.

51.

Бостън, Масачузетс

На Бийч Стрийт близо до парка „Бостън Комън“ се намираше китайският квартал в Бостън — единственият исторически автентичен китайски район в Нова Англия и отлично място за обезопасена къща на Втори отдел.

С над трийсет хиляди жители на квадратна миля Чайнатаун бе един от най-гъсто населените жилищни квартали в Бостън. Седемдесет процента от обитателите му бяха азиатци. За китаец, пожелал да изчезне, той представляваше идеалното скривалище.

Петимата студенти, които Чън трябваше да изведе от страната, учеха в три университета. Един — в „Принстън“, Ню Джърси, друг — в „Йейл“ в Кънектикът. Останалите трима бяха в „Харвард“ в Бостън.

Заради потеклото си и петимата бяха подложени на педантично специално обучение в Китай — как да откриват, че ги следят, и при необходимост да заблудят „опашката“; как да се предпазват от похитители и как да постъпят, ако ги отвлекат. Обучаваха ги най-добрите експерти и от тях се очакваше да подхождат сериозно към уроците.

За всеки бе подготвен план за бягство при извънредни случаи. Предадяха ли им определена фраза, планът влизаше в сила.

Петимата бяха получили указания да се явят на определено място в бостънския Чайнатаун, да оставят мобилните си телефони включени в стаите си; да не вземат лаптопи и каквато и да била друга електроника. Така щяха да затруднят преследвачите.

Инструктираха ги, след като напуснат пансионите, да вземат мерки да не ги проследят, като същевременно запазят самообладание, ако заподозрат, че ги наблюдават.

На всички бяха предоставени по няколко варианта на обходни маршрути до местоназначението. Най-лесна бе задачата на галениците в Харвард, понеже Чайнатаун се намираше буквално в задния им двор. Студентите от „Принстън“ и „Йейл“ трябваше да изминат по-голямо

разстояние и затова Чън изпрати съобщението за действие първо на тях.

Използва Фейсбук профили на мними китайски „приятели“ на младежите, които всъщност бяха агенти на Втори отдел и поддържаха профилите точно за такива случаи. Щом получи кодовете, всичко зависеше от студентите.

Чън се опита да си вдъхне увереност, че обучението и разумът им ще надделеят. Децата на политическата върхушка обаче обикновено бяха разглезени. В резултат развиваха егоцентрична надменност. Накратко — бяха абсолютно неблагонадеждни и истински трън в задника.

Чън обясни ясно на полковник Шъ, че ще изисква от тях пълно подчинение. Не го беше грижа кои са родителите им или в случая с най-младата студентка в „Харвард“ — кой е дядо ѝ. Задачата му бе да ги изведе невредими от САЩ. За целта бяха длъжни да следват стриктно инструкциите му.

Полковникът се съгласи и позволи на Чън да действа както намери за добре. Предупреди го обаче, че днешните принцове и принцеси са утрешни членове на Постоянния комитет на Политбюро.

Шъ имаше право, но това не смекчаваше презрението на Чън към китайските политици. Той се опита да не му се поддава. Стига студентите да изпълняват заръките му, всичко щеше да е наред.

След като прибра вана в гаража на обезопасената къща, Чън почисти оръжието си, извади парите от тайник под кухненския под и подготви медицински комплект за първа помощ, в случай че някой от подопечните му се разболее или нарани по пътя.

Оставаше да проучи близките места, където студентите щяха да пристигнат. Втори отдел ги наричаше „входни точки“. При оптималния сценарий Чън трябваше да довежда бегълците в безопасната къща по един на дванайсет или дори на четирийсет и осем часа. Тази нощ обаче се налагаше да действа далеч по-експедитивно. Не обичаше да бърза. Припряността е сигурен начин да сгресиш.

„Входните точки“ се намираха едва на няколко пресечки от обезопасената къща, но процедурата не беше лесна. Необходимостта да придвижва по един студент на час усложняваше още повече положението.

Ако не успееш да приложат наученото и ги проследява, ставаше още по-сложно. Фактът, че е в оживения китайски квартал, работеше в негова полза. Нямаше нищо сигурно обаче, особено когато е замесено ФБР. Той беше сам, без подкрепление. Не биваше да прави грешни стъпки.

Отряд 61398 бе проникнал в охранителните камери в Чайнатаун, създавайки вторична мрежа за наблюдение, която той следеше на лаптопа си. Системата не беше свършена. Имаше множество слепи петна. Ала беше по-добре от нищо.

След като си свърши работата в обезопасената къща, Чън излезе от сградата да разузнае из квартала.

Докато вървеше, мислено запомняше всички лица, всички паркирани коли и всяко място за потенциална засада. След два часа бе опознал района, сякаш е живял тук две години.

Обзе го сюрреалистично усещане при мисълта как не след дълго животът около него ще секне рязко и болезнено.

52.

Северна Корея

Милион и един въпроса глождеха морски пехотинец лейтенант Джими Фордайс, но той зададе първия, който му хрумна:

— Какво стана там, мамка му?

Ръцете и ръкавите на Били Танг бяха оплескани с кръв.

— Китайски офицер се беше порязал. Дойде да търси лекар. Наложих се да оказвам медицинска помощ без квалификация.

— Ликвидира ли го?

— Наложих се.

— По дяволите — измърмори Фордайс.

— Тялото е заключено в стаята за прегледи. Ще го намерят чак на сутринта.

— Ранен ли си?

— Не. Нищо ми няма — каза Танг.

— Разбрахме ли необходимото?

Танг кимна и подаде на Фордайс пагона, скъсан от униформата на мъртвия китайски офицер.

— Какво е това?

— Скалп. Да тръгваме. По пътя ще ти разкажа останалото.

— Чакай — Фордайс пхна пагона в джоба си. — Ами сестрата на Женшен?

Танг поклати глава.

— Мъртва е.

Макар да не бяха обсъждали нищо и да нямаха никаква предварителна договорка, Фордайс очакваше Танг да пристигне от лагера, повлякъл момичето за ръка или през рамо. След всичко, сполетяло семейството им, децата заслужаваха щастлив край. Щастливият край в Северна Корея обаче беше нещо нечувано.

Мъжете вдигнаха раниците си и се заизкачваха по планинския склон възможно най-безшумно, ала и без да се бавят. Набегът в лечебницата вече ги бе забавил достатъчно. Закъсняха още повече и

заради принудително удължения престой на Танг в лагера. Ако не стигнеха мястото на срещата навреме, Хюн Сю щеше да тръгне без тях. Така му бяха заповядали.

Намериха укритие на върха на хребета и за пръв път спряха да починат. Катеренето бе изморително и двамата се бяха задъхали, Фордайс включи радиото и изпрати едно изщракване, последвано от още две. След миг му отговориха с едно изщракване. Тъкър и Джонсън ги чакаха по средата на пътя от другата страна на възвишението.

И двамата дишаха тежко, но само след минута Фордайс даде знак да продължават.

Спускането не изглеждаше по-безопасно от изкачването. Гравитацията тласкаше надолу телата им като наркотик, изкушаващ ги да слязат по-бързо, стига да му се поддадат. Фордайс знаеше отлично, че ако забързат крачка, вероятността да пострадат ще се увеличи стократно. Бяха стигнали дотук без произшествия и той възнамеряваше да върне отряда непокътнат до брега и в миниподводницата.

На няколко пъти се подхлъзваха по голия сипей и да запазят равновесие беше все едно да уловят молив, търкулнал се по бюро. Не реагираха ли мигновено, шансът им се изпаряваше. И Фордайс, и Танг се препънаха здравата по веднъж, като инерцията едва не ги повлече надолу. Когато се добраха до дърветата, устите им бяха пресъхнали, телата им лепнеха от пот, а краката им горяха. Бяха наваксали обаче част от изгубеното време. Фордайс даде знак за почивка.

Активира радиото, предаде различна поредица от изщраквания и зачака. След секунди получи отговор и заоглежда терена под тях.

Забеляза през нощните очила мъничката точица инфрачервена светил на, потупа Танг по рамото и му посочи накъде ще вървят. След три и половина минути поеа отново.

Намериха укритието на Джонсън и Тъкър и допряха юмруци за поздрав. Фордайс и Танг си смъкнаха раниците и изгълтаха тонове вода.

— Как е той? — прошепна Фордайс, след като успя да си поеме дъх.

Тъкър погледна към Джин-Санг и пак се обърна към лейтенанта.

— Унесен е от обезболяващите. Пътят ще му се види тежък.

Фордайс си спомни на колко ями се бяха натъкнали и как се друсаха по неравното шосе. Пътуването бе мъчително за всеки, камо ли за дете със счупен крак. Тъкър благоразумно бе увеличил дозата обезболяващи на момчето.

— Какво стана, мамка му? — попита Джонсън, забелязал окървавените дрехи на Танг. — Поряза се, като се бръснеше?

Стиснал със зъби тапата на термоса с вода, Танг се усмихна и отговори.

— Всъщност обръснах чужда брада.

— Чия?

Танг му показва среден пръст и Джонсън се ухили. Двамата за пръв път проявяваха другарски чувства един към друг.

Фордайс им разказа какво се е случило и им показва пагона на мъртвия китайски офицер.

— Наистина си луд кучи син! — каза Джонсън на агента на ЦРУ. — Браво!

— А сестра му? — попита Тъкър.

Танг поклати глава.

— Излезе прав. Туберкулоза. Нямаше да се справи.

— Ти ли...? — Тъкър не довърши, предположил, че затова са окървавени ръцете на Танг.

— Не. Беше издъхнала, когато се върнах при нея, за да си взема пистолета.

— Ще му кажеш ли? — попита Тъкър, кимайки с глава към момчето.

— Не сега — отвърна Танг. — Колкото по-малко го боли физически и емоционално, толкова по-леко ще приключим мисията.

Тъкър кимна в знак на съгласие.

— Каква информация имаше сестра му? — попита Джонсън. — Заслужаваше ли си?

Танг им обясни накратко какво е научил. Джонсън и Тъкър повдигнаха смаяно вежди, но всъщност не бяха изненадани. Всички, особено хората от военния и разузнавателния бранш, знаеха, че е въпрос на време някой да осъществи мащабно нападение като подготвяното от китайците.

Метнаха раниците на гръб и Тъкър тръгна пръв, следван от Фордайс и Танг, които носеха изработената с подръчни материали

носилка с Джин-Санг. Джонсън пазеше тила.

Пътеката не беше толкова стръмна. Стигнаха до подножието на склона без падане и навехнати глезени. Скриха се и зачакаха.

Пет минути след уреченото време Фордайс погледна към Танг и си посочи часовника. Понеже нямаше представа защо Хюн Сю закъснява, агентът на ЦРУ сви рамене в отговор.

Петте минути станаха двайсет, а после половин час. Фордайс извади картата да си припомни резервния им план.

На двайсет минути пешком имаше река. На двайсет километра надолу по течението ѝ се намираше мина с железница. Всеки влак, движещ се на изток, щеше да им помогне да скъсят наполовина или дори три четвърти от разстоянието до брега.

— Мамка му. С детето ще отнеме цяла вечност — промърмори Джонсън.

— Имаш ли по-добра идея? — осведоми се Фордайс.

Джонсън посочи шосето.

— Ще изчакаме да се появи някой и ще го похитим.

Фордайс поклати глава.

— Никой не минава оттук. Ще чакаме седмици.

В същия момент чуха грохот на дизелов двигател. Колата се изкачваше по хълма към тях.

Джонсън повдигна вежди.

— Май е нашият човек — предположи Танг.

— Ако не е? — попита Джонсън.

Фордайс погледна към Тъкър.

— Тък, имаш ли добър прицел?

— Зависи. Какво искаш да уцеля?

— Шофьора.

Тъкър поклати глава.

— Има много клони.

— Подготви се за стрелба. Ако не е Хюн Сю, имаш картбланш да стреляш.

— Да, сър. — Тъкър намести приклада на оръжието си.

Всички наостриха слух. Боботенето приближаваше. Каквото и да се движеше към тях, не звучеше като камионетката на Хюн Сю.

— Идва на прицел — докладва Тъкър, свали предпазителя и се подготви да натисне спусъка. — Три секунди.

Превозното средство се появи в полезрението им. Очевидно не беше камионетката на Хюн Сю.

— Стреляй — каза Фордайс.

— Чакай! Не стреляй! — намеси се Танг.

— Какво, по дяво... — подхвана Джонсън.

— Хюн Сю е — отвърна Танг и подаде бинокъла си на Фордайс.
— Виж. Той е.

— Прав е — каза Тъкър, отмествайки показалец от спусъка.

Фордайс погледна през бинокъла.

— Къде е камионетката, с която ни докара дотук?

Танг остави раницата и автомата, пъкна пистолета си под туниката и тръгна към шосето.

— Отивам да разбера — обяви той.

Прикрит от тюлените, пое към шосето, използвайки укритието на дърветата възможно най-дълго.

Когато стигна до автомобила, Хюн Сю вече бе изскочил от кабината и отваряше бързо вратите отзад.

— Къде беше? — попита Танг.

— Камионетката ми се повреди.

— Къде намери тази?

— Взех я назаем.

Танг го погледна втренчено.

— Откраднал си я?

— Да я върна ли?

— Не. — Агентът на ЦРУ даде знак на отряда, че е безопасно да излязат от гората.

Когато се показаха иззад дърветата, Хюн Сю забеляза носилката с момчето.

— Той пък откъде се появи?

— Взехме го назаем — отвърна Танг.

Хюн Сю отвори всички врати отзад. Багажното отделение се оказа празно. Нямаше кутии с мним товар, където тюлените да се скриват.

— Ами ако ни спрат? — попита Танг.

— Ще се надяваме да имате достатъчно уиски и списания „Плейбой“.

Агентът на ЦРУ преведе на Фордайс, докато отрядът се качваше в камионетката. Внесоха Джин-Санг и Танг се преоблече в чиста туника. Затвориха вратите и се понесоха по пътя.

Докато шофираше, Хюн Сю обясни какво се е случило и какво се е наложило да направи, за да осигури ново превозно средство. Камионетката беше по-малка, без товар за прикритие и с по-стар двигател, но все пак беше дар Божи и Танг похвали младия контрабандист за находчивостта му. Успееше ли да ги докара до местоназначението, всичко щеше да е наред.

Хюн Сю не попита Танг как е протекла мисията им. Знаеше, че не бива да задава въпроси. Бездруго агентът на ЦРУ нямаше да му каже. Поговориха обаче за Джин-Санг. Дрехите му издаваха, че е бил в трудов лагер. От маската, носилката и шината на крака му бе очевидно, че не е в добра форма.

Танг обясни на Хюн Сю, че възможно най-скоро трябва да изведе момчето в Южна Корея. Докато пътуваха, започнаха да разискват плана.

Танг вече чертаеше и следващите стъпки. Момчето имаше безценна информация. Важните клечки в Управлението щяха да поискат да го разпитат. А после? Кой щеше да поеме отговорност за него?

Танг помисли за своето семейство — колко често обсъждаха ужасната участ на хората в Северна Корея и макар да не бяха особено религиозни, се молеха за тях. Щяха ли съпругата и децата му да отворят дома си и най-важното — сърцата си — за детето? Приспособяването нямаше да е лесно за никого, особено за Джин-Санг.

Малцината затворници, успели да избягат, често се адаптираха трудно. Носеха огромно чувство за вина, че именно те са оцелели, и бяха антисоциални и нерядко със самоубийствени наклонности. Танг обаче усещаше, че Джин-Санг е различен. Момчето разбираше колко е важно семейството и макар да му бяха отнели неговото, навярно с течение на времето щеше да се научи да обича ново семейство. Замислен, Танг се облегна назад и затвори очи.

Агентът на ЦРУ нямаше представа колко дълго е спал. Рязкото забавяне на скоростта го сепна. Пресегна се веднага за зигзауера в джоба на вратата и се озърна.

— Какво има? — попита.

Хюн Сю посочи напред.

— Контролен пункт.

— Контролен пункт ли? Нали нямаше контролни пунктове по това шосе?

— Вече има.

Танг изруга под нос. Отвори задния прозорец на кабината, за да предупреди тюлените, че се задава проблем. После се обърна отново напред.

— Какво да направя? — попита Хюн Сю.

— Запази спокойствие. Аз ще говоря.

53.

Шосето се охраняваше от необичайно многочислен отряд от шестима тежковъоръжени полицаи.

Всеки в Северна Корея беше мишена. Полицаяте вероятно събираха подкупи, дебнейки контрабандисти на провинциалното шосе, но операцията не допадна на Танг. Присъствието им точно на това шосе лесно можеше да значи нещо друго. Дали бяха открили мъртвия китайски офицер? Или в лагера бяха забелязали, че Джин-Санг е изчезнал? Знаеха ли полицаите, че камионетката е открадната?

Хюн Сю изключи двигателя и Танг му напомни да не вдига поглед и да си придава почтително изражение. Бяха минавали неведнъж през подобни контролни пунктове и се бяха сработили.

Старшият полицай — видимо връстник на Танг — вдигна ръка да ги спре, стиснал пистолет в кобур. Севернокорейската полиция напомняше Гестапо. Провинциалните служители на реда бяха посклонни да парадират и да спазват правилата и регламента от градските, които изпълняваха по-нехайно задълженията си. Незнайно защо провинциалните полицаи наподобяваха феодали, властващи над местните жители.

Танг се поклони сервилно, взе платнената торба и слезе от камионетката.

— Да, сър. Благодаря, сър — повтори на корейски.

— За какво ми благодариш, глупако — присмя му се полицаят.

— Защото пътищата са безопасни — отвърна Танг и пак се поклони първо на офицера, после — на подчинените му. Всички имаха автомати „Калашников“ 47 и изглеждаха крайно отегчени. — Вие и вашите хора изпълнявате съвестно дълга си. Заслужавате дълбоко уважение.

— Какво има в камионетката ти? — попита полицаят.

— Гъши пух!

— Гъши пух! — повтори полицаят. — За идиот ли ме смяташ?

— Не, сър. Не, сър. Смятам ви за много интелигентен човек. И за мъж с изтънчен вкус!

Полицаят се ухили.

— Защо смяташ така?

— Изглеждате ми като ценител на уискито — каза Танг.

Бръкна в торбата и неколцина полицаи вдигнаха оръжията си. По лицата им вече не се четеше отегчение.

Танг извади бутилката „Джак Даниълс“ от торбата и я вдигна високо, за да я види командирът.

Той пристъпи напред, взе я и се обърна към подчинените си.

— От гъши пера явно се живее добре.

Неколцина полицаи се разкикотиха. Лицата на мъжете с вдигнатите автомати останаха безизразни. Танг започна да се притеснява, че отрядът е повече от опасен.

— Какво друго има във вълшебната ти торбичка? — поинтересува се командирът.

Агентът на ЦРУ се усмихна и извади три списания „Плейбой“, но ги задържа пред гърдите си.

— Нещо, което само истинските мъже с изтънчен вкус оценяват.

Обърна бавно списанията и им показва кориците. Полицаяте със свалени оръжия нададоха одобрителни възгласи. Командирът взе списанията и ги пъкна под мишница.

Танг се усмихна.

— Това ли е? — смръщи вежди полицаят. — Само толкова ли имаш? Бутилка уиски и няколко списания?

— Моля ви, сър. Искаме просто да се приберем къщи.

— И още как! — ухили се севернокореецът. — Ние също. Какво друго имаш?

Танг извади цигарите.

— Аха! — зарадва се командирът. — Знаех си! Дай ги!

Танг се подчини.

— Ако успееш да извадиш и топла храна от торбата, угощението ни е готово!

— Какво ви се яде? — попита Танг.

Командирът се замисли. После проговори със съвсем различен тон:

— Имаш странен акцент. Откъде си?

Агентът на ЦРУ усъвършенстваше усърдно произношението си, но знаеше, че не е свършено.

Спомена глуха провинция близо до границата с Китай и добави:

— Знам, че говоря странно. Като дете бях глух. Морбили. Когато навърших шестнайсет, слухът ми се възвърна донякъде, но не достатъчно. Не успях да постъпя в славната ни армия или да стана добър полицай като вас, почитаеми.

Мъжът го погледна, неспособен да реши дали вярва на историята му.

Танг се върна към темата за храната, любима на всички севернокорейци, включително на полицаите.

— Каква топла храна бихте желали да извадя от торбата? — попита той отново. — Развихрете въображението си, моля.

Командирът се усмихна и след кратък размисъл отговори:

— Патица. И свинско на скара.

— Отличен избор — кимна Танг. — А какво ще кажете за печено говеждо със зеленчуци?

— И ориз.

— Разбира се. Много ориз.

— Много съм гладен — отбеляза полицаят с усмивка. — Надявам се за твое добро, както и за доброто на колегите ти, да имаш всичко в торбата.

— Но, разбира се...

Командирът вдигна ръка да го прекъсне.

— Защото ако нямаш, дано наистина носиш само гъши пух в камионетката и дано е предназначен за някоя много, много важна клечка.

Танг се поклони почтително и извади от торбата руло банкноти, овързани с ластик.

— Непременно купи на хората си и десерт — каза той и подаде парите на командира.

Той свали ластика и прелисти с палец банкнотите.

— Явно пътуваш добре подготвен.

— Както казах, вие пък вършите отлична работа, охранявайки пътищата.

— Наш дълг е и се стараем да го изпълняваме.

Безпокойството на Танг постихна. И преди бе минавал през подобни контролни пунктове. Почти бяха приключили ритуала. Още две-три думи и щяха да ги отпратят да си вървят.

— Преди да тръгнеш — продължи командирът, — все пак ще огледаме товара ти. За пръв път спирам камионетка с гъши пух.

Агентът на ЦРУ запази спокойствие. Кимна към подаръците в ръцете на командира и констатира:

— Вече получихте най-добрата част от гъските. Оставете ми перушината, та и моето семейство да има с какво да се навечеря.

Ласкателствата бяха додежали на командира. Той кимна рязко с глава на хората си да проверят товара на камионетката. Посочи към Хюн Сю и нареди:

— Излизай веднага.

Контрабандистът се подчини, но затръшна вратата, щом слезе от камионетката.

Полицаят го прие като проява на неуважение.

— Ядосан си? Попречих ли ти нещо?

Хюн Сю се поклони на командира и се обърна към Танг.

— Идиот! — избухна той. — Казах ти да не минаваме по този път. Казах ти!

— Тихо! — изрева полицаят.

Танг се съмняваше, че на морските пехотинци им е било необходимо по-красноречиво предупреждение, че назрява беда. За всеки случай обаче затръшването на вратата на камионетката и кръсците на Хюн Сю безспорно бяха свършили работа.

— Хайде! — командирът даде знак на подчинените си да отворят багажника.

Когато застанаха зад камионетката, Танг се примоли още веднъж да го пуснат да си върви.

— Стига! — извика командирът. — Отваряй!

Танг се поклони и хвана дръжката на едната врата, а Хюн Сю стисна другата. Танг дръпна лоста и двамата с Хюн Сю отстъпиха настрана, отваряйки широко вратите.

Стрелбата започна незабавно.

Фордайс, Джонсън и Тъкър изстреляха бързи, отмерени откоси. Глава, гърди. Глава, гърди. Глава, гърди. Разлетяха се месингови гилзи и обсипаха пода на багажното отделение и шосето.

Само двама полицаи успяха да отвърнат на огъня. Единият проби дупка в покрива на камионетката. Другият проби дупка в главата на полицаия пред себе си.

Когато стрелбата приключи, тюлените бяха спечелили двубоя срещу севернокорейците с шест на нула. Тримата морски пехотинци изскочиха от камионетката да огледат пораженията.

Джонсън вдигна като по чудо оцелялата бутилка „Джак Даниълс“ и я подаде на Танг.

— Както казват, прасетата ги хранят, а глиганите ги убиват.

Танг взе бутилката. Прибра и списанията „Плейбой“, цигарите и парите.

— Какво ще правим с тази касапница?

Фордайс огледа околността.

— Не бива да ги оставяме тук. Трябва да ги скрием някъде.

Танг обсъди въпроса с Хюн Сю, който предложи след около пет километра да свърнат по тясно шосе, водещо към горичка, Фордайс се съгласи.

Натовариха трупите в полицейския ван, а тюлените се качиха отново в камионетката.

Танг седна зад волана на полицейския ван и пушна радиостанцията. Никой не търсеше полицаите и вероятно нямаше да ги потърсят още известно време.

Когато стигнаха отклонението, Хюн Сю измина около миля и половина по лъкатушния път, отби встрани и спря. Понеже ванът вече бе оплискан в кръв, нямаше смисъл да измислят инсценировки. Надявах се да са се измъкнали от Северна Корея дълго преди властите да го открият.

Това не значеше обаче, че ще оставят вана във вид, издаващ военно нападение. Взеха часовниците, портфейлите и оръжията на полицаите и подхвърлиха списанията „Плейбой“ в колата. Заляха трупите с уискито и захвърлиха бутилката до командира.

Нямаше значение дали в крайна сметка севернокорейците ще разберат какво се е случило в действителност. Шестима добре въоръжени полицаи бяха убити. Историята щеше да се разнесе надлъж и шир и да ужаси всяко ченге, войник и правителствен служител в страната.

Когато се качиха пак в камионетката, всички бяха напрегнати, особено Фордайс. Неприятностите имаха склонност да се натрупват, а им предстоеше дълъг път.

54.

Маклийн, Вирджиния

Разопаковането на сандъците от складовете се оказва болезнено бавен процес, но нямаха избор, понеже не знаеха какво има в тях.

Харват обясни на Карлтън защо смята, че цилиндрите съдържат кислород, а не хелий.

— Хелият не експлодира. Затова го използват за метеорологични балони. Кислородът обаче експлодира. Но и осигурява по-голяма подемна сила. Ако се опитват да пуснат по въздуха някакви бомби, кислородът е опасен, но е логичен избор. Освен това взривът в Тенеси явно е предизвикан от нещо силно запалимо като кислорода.

— Защо им е да пускат бомби по въздуха? — учуди се Стареца.

— По този начин е възможно да заобиколят — или прескочат — много охранителни системи.

— Но се оставят на милостта на вятъра. Няма как да предвидят с точност къде ще се приземи бомбата.

— Навярно не е необходимо — отвърна Харват. — Ако са оръжия, взривяващи се във въздуха, нужно е само да ги заредят и да ги изстрелят нависоко.

— От места като Де Мойн и Нашвил? Защо не над гъсто населени градове като Лос Анджелис, Чикаго, Ню Йорк?

— Може би няма значение.

— Чакай... — замисли се Карлтън. — Дори да не са бомби, а приспособления за разпръскване на биологично оръжие, все пак трябва да поразят главните населени места. Нали според разузнаването планът предвижда деветдесет процента смъртност за година.

Харват кимна.

— Да речем, че не е биологично, а радиологично оръжие под формата на бомба. Пак трябва да я пуснат над големите градове. Не разбирам...

— Ами ако не е нито едното, нито другото?

— Същото важи и за химическа атака.

— Предполагаме, че самото устройство ще избие хората. Но ако грешим? Ако е нещо друго? — попита Харват.

— Какво?

Стояха до работния плот на специален агент Роу и Харват я помоли да извади на компютъра карта на САЩ. После ѝ каза да очертае шестте града, където се бяха укрили терористичните клетки.

— Градовете образуват верига през страната — отбеляза той.

— И?

— Представете си, че не само ги изстрелят по едно и също време, ами ги взривят едновременно?

На екрана Роу изобрази с концентрични кръгове взривната вълна около градовете. Окръжностите почти се застъпваха и опасваха страната от бряг до бряг.

— Сега да помислим... — проточи Харват. — Ако нападението не е химическо, биологично и радиологично, а електромагнитно?

Внезапно лицето на Карлтън побледня.

— Електромагнитно импулсно оръжие.

Харват кимна.

— Всичко ще спре. Няма да има електричество и вода — констатира Роу.

— Няма да има телефон за спешни случаи, полиция, пожарна, линейки — добави Карлтън.

— Няма да има интернет. Ще секнат доставките за магазините, аптеките, болниците. Няма да има отопление. Климатичните няма да работят. Няма да има гориво и машини, които да съберат реколтата. Няма да има камиони, които да я доставят на пазара. Ще настъпи абсолютен хаос. Анархия. Цялата страна ще рухне за седмици.

— Това е сигурно — кимна Стареца. — Това са планирали.

Харват посочи към плоските екрани, където прожектираха какво се случва в Лас Вегас, Далас и Де Мойн.

— Ще разберем повече, когато открият какво има вътре.

— Междувременно трябва да уведомим генерал Джонсън и президента какво предполагаме. — Карлтън погледна към агент Роу и попита: — Има ли начин да получаваме информация в конферентната зала на директора на националното разузнаване?

— Разбира се. Ще изпратя някого да настрои електрониката.

Стареца ѝ благодари и кимна на Харват да го последва.

Когато стигнаха до конферентната зала, видяха Никълъс и Драко да приближават от другия край на коридора. Харват им задържа вратата отворена, но даде знак на Никълъс да замълчи. Карлтън вдигна слушалката на обезопасения телефон и набра Белия дом.

След като предаде информацията на генерал Джонсън и затвори телефона, Никълъс закима.

— Звучи логично.

— Намерихме обаче само три склада. Четири, ако броим Нашвил — каза Стареца. — Дори да открием складовете в Балтимор и Сиатъл, как ще разберем дали са всички? Ами ако има още спящи клетки?

Отличен довод. Щяха да са сигурни едва когато разкрият целия план. За целта обаче не бе достатъчно да открият още няколко склада. Всъщност Харват вече бе убеден, че Бао Дън е взел устройството от Нашвил, преди да срине склада със земята. Нямахше начин да остави нещо такова.

Понечи да изрази гласно мислите си, но видя агент Роу да тича към конферентната зала.

Втурна се вътре и той я попита:

— Какво става?

— Бойси — отвърна запъхтяна тя. — Пипнахме го. Тод Томас.

— Намерихте ли го? — повдигна вежди Никълъс.

— Не него. Копирната машина, която е използвал.

— Как?

Роу погледна към Харват.

— Мъжът, представящ се за Тод Томас, се появил в Нашвил с почти нечетливо копие на шофьорската си книжка — обясни Харват. — Всеки би приел копието, стига да му покажат оригинала, за да го свери. Управителят на склада решил, че не е необходимо да прави друго копие. Сега знаем, че същото се е случило във Вегас, Далас и Де Мойн. Замислих се, че ако съм на негово място, щях да използвам копирна машина в супермаркет или в малка пощенска станция. Бих пробвал няколко пъти. Щом стигна до вариант, където информацията се чете, но снимката е тъмна и размазана, бих копирал всичките си фалшиви документи наведнъж.

— А копирните машини имат хард драйв — додаде одобрително Никълъс.

Харват кимна.

— Записват всичко. Трябва ти само кабел и софтуер за достъп. Помолихме ФБР да го направят. Търсеха копирни машини на обществени места във и около Бойси, обръщайки особено внимание на местата с безплатна безжична интернет връзка, откъдето Томас е проверявал профилите във Фейсбук. Свалиха информацията от всички открити копирни машини и предадоха данните на Националната агенция за сигурност.

— А служителите им са пресели данните с помощта на алгоритмите си, търсейки съответствия с размазаната снимка в шофьорската книжка?

— Именно — Харват се обърна отново към Роу. — Какво знаем?

— Копирната машина се е намирала в малка пощенска станция в центъра на Бойси. Предлагат пощенски кутии, колетни услуги и прочее — отговори Роу. — В хард драйва е имало копия на шофьорските книжки, които са използвани във вече откритите складове, както и шофьорски книжки от щатите Вашингтон и Мериленд. След като се сдобихме с фалшивите документи, ще открием по-бързо складовете в Сиатъл и Балтимор.

— Общо колко са били шофьорските книжки със снимката на мъжа?

Роу се усмихна.

— Седем. Точно както подозираше, първо се е упражнявал с местна шофьорска книжка, издадена в Айдахо. Проверихме я. Законна е, за разлика от другите. Принадлежи на петдесет и седем годишен американски гражданин от китайско потекло на име Рен Хо. Живее в Индиана Вали, Айдахо, на около два часа път от Бойси. В момента го обследваме щателно и ФБР вече подготви контратерористичен отряд. От министерството на околната среда ще изпратят екип за издирване на ядрено замърсяване.

Харват погледна към Карлтън.

— Трябва да сме на място, щом го заловят, за да го разпитаме.

Стареца кимна.

— Кого искаш да вземеш?

— Слоун и Чейс плюс Никълъс за всичко, свързано с компютри.

— Дадено. Нещо друго?

— Стефани Еспозито.

— Китайският експерт на Управлението?

— Искам човек, който познава културата им — обясни Харват. — Който говори и чете китайски.

— Ще се обадя на президента и генерала да ги уведомя.

Харват написа бързо имейла и телефонния си номер и подаде листа на агент Роу.

— Щом излетим, ще си проверя пощенската кутия. Изпрати ми всичко, с което разполагаме.

— Непременно. Пазете се — каза Роу.

— Ще се постараям — отвърна Харват, погледна към Никълъс и кимна към вратата. — Да вървим.

55.

Бостън, Масачузетс

Четирима от петимата галеници се бяха справили добре. Бяха приложили отлично уменията си и не бяха довели „опашки“ в Чайнатаун. Петата принцеса обаче се оказа отвратителна. Бяха я проследили и на всичкото отгоре носеше мобилния си телефон.

Чън би й простил за „опашката“; дори най-добрите оперативни агенти допускат грешки. Телефонът обаче бе непростима простъпка. От момента, когато я улови на видеокамерите, тя или говореше, или пишеше съобщения. Не забелязваше какво става около нея. Чън се вбеси, защото, ако бе пренебрегнала тази част от протокола, най-вероятно беше пренебрегнала всичко научено. Каква арогантност! Това не е игра, помисли си кипнал от гняв.

Ресторантът беше шумен, претъпкан, пълен с гръмогласни американокитайци. Имаше грамаден аквариум с мътна вода. Миришеше на морски раци.

Чън проследи с поглед дали безпardonният сервитьор предава бележката на когото трябва и се вмъкна в тоалетната за инвалиди.

Когато младата жена почука, той отключи вратата и се отдръпна назад. Тя носеше ботуши до коляното, минипола и фрапантна блуза. Провря се в тясното помещение, затръшна вратата с крак и го изгледа смръщено.

— Заклучи я — каза той.

Тя откъсна студения си поглед от него колкото да изпълни инструкцията. Когато се обърна, той се пресегна и я стисна за врата.

— Дай ми го — заповяда на китайски.

Гневните искри в очите й изчезнаха. Сега го гледаше ококорена от страх. Не й харесваше да я стискат така за тила.

— Какво да ти дам?

Чън беше приключил с игричките. Прокара свободната си ръка по тялото й и намери телефона. Оказа се скрит в сутиена и той перна грубо едната й гърда, когато го изваждаше.

— Хей! — възкликна тя.

— Млъквай.

— Дядо ще...

Чън склочи пръсти около врата ѝ, принуждавайки я да го погледне в лицето.

— Чуй ме, принцесо. Не сме в Пекин. Не ми пука кой е дядо ти. Аз отговарям. Разбираш ли?

Младата жена не отговори. Чън я стисна още по-силно. Тя кимна и той я пусна.

— Знаеш ли, че те следи агент на ФБР?

Тя разтърка тила си с надеждата да не ѝ останат синини.

— Не видях никого, къде е той?

— Млъкни и слушай — сръза я Чън.

Извади един от новите телефони с предплатена карта, които Уей Ин беше купил в Бостън по негово нареждане, и ѝ го подаде.

— Вземи го. Искам да се върнеш в ресторанта, да седнеш и да си поръчаш вечеря. Когато този телефон звънне, ще го вдигнеш и ще направиш точно каквото ти кажа. Ясно?

Младата жена сви рамене.

Чън понечи пак да я сграбчи за врата.

— Това не е игра, Дайю. Положението е много сериозно. Разбираш ли?

— Предполагам — отвърна тя. — Върни ми айфона.

— Не — отсече той и отключи вратата. — Тръгвай.

Когато го заобиколи, гневните искри в очите ѝ припламнаха отново.

— Навечеряй се. Скоро ще ти звънна.

Проследи я с поглед как се отдалечава по коридора и влиза в ресторанта. Не беше необходимо да търси човека от ФБР. Той несъмнено беше някъде наблизо.

Чън излезе от ресторанта, изключи айфона и го хвърли в канавката. Глупаво, арогантно момиче!

Върна се в обезопасената къща да нагледа другите си четирима питомци. Те се бяха нахранили и гледаха китайска телевизия. Не искаше да ги оставя сами, но нямаше избор. Отбеляза мислено обаче, че са се държали прилично. Дори пушачите го бяха послушали и бяха пушили в банята, открехвайки леко прозореца. Нямаше желание да

привлича излишно внимание към къщата и галениците. Смяташе да доведе Дайю, да поспят и да тръгнат.

Агентът от ФБР обаче му създаваше проблеми и имаше само два начина да се справи с него. Да го разсее, за да помогне на Дайю да се измъкне незабелязано, или да избере подходящо място и да му пусне куршум в главата. Куршумът в главата беше по-лесният вариант, но пораждаше нови неприятности, включително полицейска блокада, ако открият тялото, преди китайците да успеят да избягат.

Не биваше да рискува. Налагаше се да измисли как да ѝ помогне да се отърве от опашката, без агентът да се досети, че са го забелязали. Най-добра работата щеше да му свърши място с множество входи и изходи.

Чън се преоблече, излезе от обезопасената къща и от малък магазин купи панталони, суичър и бейзболна шапка за Дайю. Промяната на външния вид щеше да я улесни да изчезне.

После отиде пешком до Лафайет Авеню, за да проучи хотел „Хаят Риджънси“ — внушителна оживена сграда с ресторант, кафене и най-важното — множество входи и изходи. Имаше дори лоби бар, откъдето да наблюдава всичко, когато тя влезе. Отлично.

Щом реши как ще се развие операцията, Чън извади стерилния си мобилен телефон и ѝ се обади в ресторанта.

— Знаеш ли къде се намира хотел „Хаят Риджънси“? — попита я.

— Да. Знам.

— Поискай сметката. Плати и тръгни към хотела. Не прави нищо друго. Забрави, че те следят. Не се оглеждай, прави се, че си в пълно неведение. Ясно?

— Да — потвърди тя.

Чън реши, че ще е по-добре да ѝ говори по пътя, за да ѝ помогне да запази спокойствие и да ѝ попречи да направи нещо глупаво.

Не след дълго тя обяви, че вижда хотела, появи се на тротоара пред сградата и влезе вътре. Чън я инструктира да тръгне право към главните асансьори, да се качи до етаж, където се намира лоби барът, и с асансьора за гости да продължи до петия етаж. Каза ѝ, че ще се срещнат пред южното стълбище.

От лоби бара проследи как Дайю пристига и изпълнява точно указанията му. Зачака агента от ФБР, за да види какво ще предприеме.

Предположи, че мъжът ще седне на фотьойл във фоайето и ще я изчака да слезе. Сгреси.

След няколко секунди агентът се появи с още двама колеги. Лошо. Чън трябваше да действа бързо.

Нямаше време да чака асансьора. Всъщност колкото по-бързо се измъкнеше от фоайето, толкова по-добре. Свел глава, той тръгна към стълбището, отвори вратата и заизкачва стълбите първо по две, после по три стъпала наведнъж.

Намери Дайю, сграбчи я за ръката и просъска:

— Мърдай! Бързо!

На седмия етаж я поведе по дългия покрит с килим коридор. Вкара я в килер зад машина за лед, извади дрехите, които беше купил, и нареди:

— Облечи ги. Пъргаво!

Дайю му даде знак да се обърне. Мнимата ѝ скромност не го заблуди — вече знаеше как се облича и как се държи.

— Не се бави — процеди през зъби той и се обърна.

След като облече панталоните и суичъра, Чън я накара да си прибере косата под бейзболната шапка и я огледа. Горедолу добре.

Натъпка другите ѝ дрехи зад машината за лед и надникна в коридора да се увери, че е безопасно да излязат.

Хвана Дайю за китката и тръгна бързо към стълбището в другия край на коридора. Отвори вратата и прекрачи на площадката, но сърцето му се сви. Към тях се движеха гласове и тежки стъпки.

— Какво има? — попита Дайю, когато Чън се отдръпна от стълбището и затвори вратата.

— Проблем.

Тръгнаха още по-бързо обратно към стълбището, откъдето бяха дошли. Чън откряна вратата, послуша се и не чу нищо. Изглеждаше безопасно, докато не чу процракване на радио. Оставаше му само едно.

Отстъпи от стълбището и повлече Дайю след себе си, оглеждайки стената. Намери пожарната аларма и натисна бутона.

Тутакси запремигнаха лампички и оглушителният вой на алармата процепи въздуха. След секунди гостите започнаха да надничат от стаите, несигурни какво да предприемат. Къде е пожарът? Грешка ли е станала?

Чън се обърна към Дайю.

— Стой до мен. Не говори и не пускай ръката ми.

Младата жена кимна и той я поведе обратно към стълбището. Преди да отвори вратата, я предупреди отново да не издава нито звук. Тя кимна. Чън отвори вратата и се послуша да се увери, че човекът с радиото още не е стигнал до техния етаж.

Убеден, че е безопасно, стига да се движат нагоре, той я дръпна към стълбите. Заизкачваха се. Докато стигнат до десетия етаж, гостите на хотела вече прииждаха от горните етажи и се спускаха надолу по халати, пижами и работни дрехи. Точно както искаше Чън. Агентите на ФБР нямаше как да проследят човешкото море, втурнало се към фоайето и улицата.

Чън влезе в коридора на десетия етаж, намери сервизния асансьор и дръпна Дайю във вестибюла. Натисна бутона за повикване, извади пистолета си, монтира заглушителя и макар да знаеше, че оръжието е заредено, за всеки случай го провери.

Младата жена го погледна ужасена.

— Какво е това?

— Оризоварка — отвърна Чън, пъхвайки пистолета зад найлоновата торбичка от панталоните ѝ.

Безочieto му я възмути.

— Не ти разрешавам да стреляш.

Забележката го накара да се усмихне.

— Не ми е нужно разрешението ти. Аз командвам сега.

— Но дядо... — подхвана тя.

Погледът му я смълча, преди да довърши.

— Казах ти. Не си в Пекин и не ме е грижа кой е дядо ти.

— Ще ти стане грижа — сопна се тя.

— Вероятно. Дотогава обаче ще си държиш устата затворена и ще правиш каквото ти казвам. Иначе няма да доживееш да видиш дядо си.

Младата жена скръсти ръце, без да го поглежда. Арогантно упорство. Не му пречеше, стига да си мълчи. И да изпълнява нарежданията му.

Асансьорът дойде, влязоха и Чън натисна бутона за сутерена. Хотелът имаше подземен паркинг и той смяташе да излязат на Чонси Стрийт от страничния му вход.

Наблюдаваше как етажите се изнизват един след друг, готов за най-лошото, ако вратите се отворят и изникне заплаха. Нищо не се случи. Дори гостите на хотела използваха само стълбището.

На най-ниското ниво излязоха от асансьора и се озоваха в дълъг сервизен коридор, осветен от ярки лампи по тавана.

— Насам — посочи Чън.

По безлюдния коридор стигнаха до врата с надпис „Изход към гараж“.

На фона на оглушителния вой на алармата Чън натисна лоста на вратата и я отвори с хълбок. Гаражът изглеждаше пуст. Бяха на крачка от спасението.

— Ще се изкачим по рампата и ще излезем на улицата — каза Чън. — Гледай надолу и не се отдалечавай от мен.

Докато прекосяваха гаража, той се озърташе зорко. Вече обмисляше какво ще предприемат, след като излязат навън. Ще свърнат наляво по Чонси, ще тръгнат към Самър Стрийт и ще се върнат предпазливо към китайския квартал и обезопасената къща.

В горния край на рампата Чън проточи врат, огледа се наляво и надясно и изведе Дайю на тротоара. В далечината ехтяха полицейски и пожарни сирени.

По улицата се редяха паркирани коли. Беше дълга пресечка с множество охранителни камери и магазин „Мейсис“ в края. Не я прекосяваха никакви по-тесни улички и алеи.

След двайсетина крачки мъжки глас подвикна:

— Бао Дън! ФБР! Спри на място!

Федералният агент не извика името на Дайю. Обърна се към Чън, при това с псевдонима му. Незнайно как, американците го бяха разкрили. Нямаше избор. Блъсна Дайю на земята, извърна се, вдигна оръжието и стреля.

Пистолетът на агента на ФБР подскочи два пъти в дланта му и избълва два оглушителни гърмежа. После замлъкна и мъжът се строполи мъртъв на тротоара.

Агентът беше сам, но несъмнено щяха да дойдат други. Чън дръпна Дайю да се изправи.

— Мърдай! — изкрещя й.

Тя погледна дясното му рамо и ахна.

— Тече ти кръв.

— Казах ти да тръгваш.

Повлече я към Самър Стрийт и без да обръща внимание на болката в рамото си, обмисли как да действа по-нататък. В Бостън вече не бяха в безопасност, за сън не можеше да става и дума. Всъщност вече не бяха в безопасност в САЩ. Трябваше да потеглят и да се доберат до Медуза възможно най-бързо.

56.

Индиан Вали, Айдахо

На местоназначението първо пристигна разузнавателен дрон, зареян високо над къщата на Рен Хо. Малкото ранчо, състоящо се от жилищна сграда, плевня и няколко външни постройки, коне и добитък, се намираше до границата на национален парк „Пайет“.

Теренът не позволяваше директно нападение по светло. Харват предложи нещо друго.

Никълъс не остана доволен, че ще използват едното му куче като примамка. Още повече че нямаше да присъства на лова. Предаде се обаче, защото нямаше друга възможност.

По време на полета специален агент Роу бе препратила на Харват цялата информация за Рен Хо, с която Бюрото разполагаше — кога е придобил гражданство, какви данъци плаща, какви сделки е сключвал напоследък. Според ФБР мъжът работеше като търговски представител, осъществяващ контакти между американски компании и заводи в Китай. Бил женен, но се развел. Съпругата му се върнала в Китай. Синът им в колежанска възраст имал двойно гражданство и живеел с майка си в Шънджън.

Във файла Роу беше включила информация за пътуванията му с уточнение, че Националната агенция за сигурност събира сведения от телефона, имейла и кредитните карти на Хо. ЦРУ не разполагало с нищо за него. В досиетата им нямало нищо за човек на име Рен Хо.

Малко преди да се приземят, Роу се обади по телефона и докладва на Харват какво се е случило в Бостън. Агент на ФБР следял момиче на име Дайю Дзинпин — внучка на висш китайски функционер. Тя вечеряла сама — нещо необичайно за нея, ала още по-странно било, че говорела непрекъснато по айфон „Епъл“ и пишела съобщения, но след като излязла от тоалетната в ресторанта, се върнала със съвсем различен телефон и поведението ѝ коренно се променило.

Предвид повишената степен на тревога, агентът докладвал за подозрителното наблюдение на началника си. Началникът се свързал с другите разузнавателни екипи. Всички били сигурни, че обектите им са се прибрали в жилищата си. Проверка на мобилните им телефони потвърдила предположението им. После от ФБР изискали да се уверят на място и един по един разузнавателните екипи съобщили, че обектите липсват. Телефоните били включени да се зареждат, но младежите не били вкъщи. Настъпила паника.

Веднага изпратили подкрепления на мъжа, който следял Дайю. Когато влязла в хотел „Хаят Риджънси“, неколцина агенти тръгнали след нея, а други отишли в офиса на охраната да наблюдават охранителните камери. Проверили и предишните записи, за да видят дали някой се е качил в асансьора с Дайю или ѝ е дал нещо във фоайето.

Не видели никого, но забелязали мъж да тръгва по стълбището малко след появата на агентите във фоайето. Върнали записите още по-назад и установили кога мъжът е влязъл в хотела. Проследили действията му едно по едно. Той избягвал камерите — с изключение на една в близост до касата в лоби бара. Изпратили заснетото в Бюрото и получили потвърждение — човекът бил Бао Дън.

Скоро след като установили самоличността на мъжа обаче, пожарната аларма се задействала. Очевидно ставало дума за заблуда, но задачата на ФБР се усложнила много. Поискали допълнителни подкрепления, включително от бостънската полиция, но никой не пристигнал навреме.

Един агент останал в офиса на охраната да наблюдава камерите, а другите се опитали да открият Дън и „принцесата“. Понеже всички гости се евакуирали от хотела, все едно се борели с пасаж от мигриращи съомги.

После забелязали Бао Дън да прекосява сервизния коридор с друг човек. Агентът в офиса на охраната правилно преценил, че придружителят му е Дайю Дзинпин, и предал описание на дрехите ѝ и накъде са се запътили бегълците.

Щом излезли от хотела по гаражната рампа, ги застигнал агентът на ФБР, който успял пръв да се добере до мястото. Избухнала престрелка. Дън убил агента и изчезнал с „принцесата“.

Новината беше лоша в много отношения. Животът на федерален агент беше отнет, дирите на децата на китайските висши партийни функционери — изгубени. Харват бе готов да се обзаложи, че са изпратили Бао Дън в Бостън не само за Дайю. Той вероятно бе замесен в изчезването и на другите четирима китайски студенти.

Фактът, че са оставили мобилните телефони включени, означаваше, че не са искали да забележат отсъствието им. Тази информация беше най-обезпокоителна. В крайна сметка щяха да открият, че ги няма. Ала тогава явно не би имало значение, от което следваше само едно — атаката предстои.

Когато самолетът на „Карлтън Груп“ се приземи в курортния град Маккол в Айдахо на трийсетина мили от Индиан Вали, ФБР вече бе сформирало команден център на летището.

В хеликоптер щяха да превозят Харват, Слоун, Чейс и Аргос — кучето на Никълъс — до лесничейски пункт в националния парк „Пайет“. Рейнджърът знаеше къде се намира ранчото на Хо и беше сигурен, че ще успее да ги заведе дотам, без да ги забележат. После щяха да се оправят сами.

По план хеликоптерът трябваше да се върне до летището и да вземе екип от стрелци, докато всички други, включително местните служители на реда, щяха да се придвижат до ранчото с автомобили по два черни пътя.

Харват постави само две изисквания — никой да не прави нищо, докато не им даде знак, и Рен Хо да бъде заловен жив на всяка цена. Договориха радиокодовете, разпределиха оборудването и излетяха.

Аргос харесваше Харват, но не харесваше, че го разделят със собственика му. Според Слоун кучето нервничело и в Националния контратерористичен център, когато Никълъс взел Драко вътре, а тя и Чейс го отвели в централата на „Карлтън Груп“.

Харват се опита да успокои огромното животно, галейки го по врата и между ушите. Накрая кучето отпусна глава върху грамадните си лапи и видимо се укроти.

Чейс погледна към Харват и каза в слушалките:

— В края на деня Аргос ще те мрази в червата.

Харват поклати глава и се взря в планинския пейзаж. Според него Айдахо бе един от най-красивите щати в Америка, с обширна земя и малко хора да ти създават главоболия. Ако излезеше прав и

китайците наистина възнамеряваха да унищожат САЩ с електромагнитна атака, Айдахо определено бе едно от местата, където лично той би се окопал. Тук всеки, подготвен предварително и в добро здравословно състояние, би преживял сравнително безболезнено краха.

Щом приближиха, пилотът на хеликоптера се свърза с лесничейския пункт, зарея се над поляната, за да огледа терена, и се приземи.

Харват отвори вратата и изскочи пръв навън, последван от Аргос, Слоун и Чейс. Разтовариха оборудването си от багажното отделение, отдалечиха се на безопасно разстояние и дадоха знак на пилота с вдигнати палци.

След миг гигантската птица се отлепи от земята и изчезна от погледите им над високите върхове на боровете. Оглушителното пърпорене на перките стихна и се възцари абсолютна тишина. Стори им се удивително колко тиха може да е гората.

Рейнджърът се представи и поведе екипа към автомобила си. Върху капака лежеше разгърнатата подробна топографска карта. Обясни им къде се намират, къде е ранчото на Хо и по какъв маршрут ще стигнат дотам.

— Готови ли сте да тръгваме? — попита ги той.

Чейс погледна първо към Аргос и после към Харват.

— Какво ще кажеш, доктор Дулитъл?

— Помогни ми да го вкарам в колата — отвърна Харват.

Вдигнаха вратата на багажника и придумаха Аргос да скочи вътре. Харват се приведе и седна до него. Накара огромното куче да легне и взе главата му в скута си.

— Добре, готови сме.

Чейс извади тубичка „Дерма Бонд“ — медицинския еквивалент на секундно лепило. Слоун измъкна от джоба си камъчето, което бяха взели от летището.

Никълъс й бе показал чувствителното място между възглавничките върху кучешката лапа. Слоун намести камъчето в месестата вдлъбнатина и запретна гънките кожа над него. Внимателно, за да не изцапа пръстите й, Чейс покри мястото с „Дерма Бонд“. През цялото време Харват се стараеше да отвлича вниманието на животното.

Аргос погледна веднъж-дваж към Чейс и Слоун, но не изглеждаше особено заинтригуван от заниманието им. Повече го интересуваха ласките, които получаваше от Харват.

Когато приключиха, Слоун кимна и двамата с Чейс затвориха вратата на багажника и се качиха на седалката зад рейнджъра. По пътя задачата на Харват бе да отклонява вниманието на Аргос от лапата му.

57.

Пътуваха половин час. Щом наближиха мястото, където щяха да оставят Чейс, провериха още веднъж радиосигнала.

Рейнджърът спря автомобила и посочи група дървета.

— Потокът е на петдесет метра оттам. Ще го чуеш, преди да го видиш. Пътеката е от източната страна. Няма начин да я пропуснеш.

— Ясно — кимна Чейс, взе раницата и автомата си и отвори вратата. — Ще се видим долу.

— Гледай да не се изгубиш — каза Харват.

Чейс се усмихна и затвори вратата. Рейнджърът подкара към мястото, където щеше да остави Харват и Слоун. Щом прекосиха неравната просека, той изключи двигателя, заобиколи автомобила и изчака Слоун да слезе, преди да отвори багажника.

Тя провери лепилото върху лапата на Аргос и вдигна палци.

— Засъхнало е.

Харват даде команда на кучето да не мърда и застана до Слоун. Не искаше Аргос да скача върху лапата си. Достатъчно трудно щеше да му бъде да ходи. Не биваше да му създава излишни неприятности. С помощта на Слоун и рейнджъра вдигнаха кучето и го оставиха на земята. След няколко стъпки то осъзна, че нещо дращи дясната му предна лапа.

— Добре — кимна Харват. — Да тръгваме, преди да реши да седне и да я задъвче.

Рейнджърът ги поведе към дърветата.

По меката горска пътека Аргос вървеше лесно, но Харват забелязваше, че накуцва леко, за да щади дясната си лапа.

Не след дълго стигнаха до края на гората. Рейнджърът вдигна ръка да спрат и всички се послушаха. Единствено шумът на гората нарушаваше абсолютната тишина.

— Аз съм дотук — каза рейнджърът. — Ранчото започва на около триста метра отук. По склона се спуска стар дърварски път. Ще ви отведе право до входната порта.

Харват и Слоун му благодариха и го проследиха с поглед как изчезва между дърветата.

Харват извади радиото от джоба си, вдигна антената и се свърза с командния център на летището. Слоун разсейваше Аргос, докато Харват докладваше къде се намират. Чейс съобщи, че е заел позиция и брегът е чист. Харват прекъсна връзката и прибра радиото.

Двамата със Слоун провериха оръжията си и тръгнаха към дърварския път. Когато видяха ранчото, Аргос вече куцаше видимо. Харват знаеше, че болката не е силна, но въпреки това му беше неприятно да подлага животното на изпитание. То обаче проявяваше храброст и продължаваше напред.

По целия път Харват се оглеждаше за камери. Не видя нито една, но усещаше, че ги следят, и със Слоун играеха ролите си възможно най-правдоподобно.

Спираха през петдесетина метра, Харват се навеждаше да прегледа крака на кучето и пак тръгнаха. Щом ранчото се появи пред тях, Харват бе убеден, че този, който ги наблюдава, е видял всичко.

Като по даден знак от къщата излезе човек, качи се в многофункционален джип „Гейтър“ и пое към тях.

Разковничето за успешна заблуда не е да накараш хората да ти вярват, а да им покажеш, че ти им се доверяваш. Най-добрият начин е да поискаш услуга.

Да се представят за туристи, изгубили пътя, беше слаба инсценировка. Добави ли се обаче ранено куче в сценария, нещата веднага стават по-достоверни, особено в пуста местност. Фермерите разбират животните, а моралният им кодекс ги задължава да помагат на изпадналите в нужда. В този случай услугата очевидно беше необходима.

— Ето го и него — каза Харват.

Слоун също го бе забелязала и кимна в отговор.

Понеже радиоприемниците им бяха скрити в раниците, бяха принудени да се надяват, че от укритието си Чейс също наблюдава какво се случва през мерника „Шмит и Бендер“ на своята „Берета“ M107A1. Всъщност разчитаха Чейс да предотврати всяка възможна атака, преди да е започнала. Съдейки по видеозаписите на разузнавателния дрон обаче, в ранчото имаше само един човек.

Харват не желаше да залага всичко на дрона, но камерата и инфрачервените снимки бяха пределно ясни. Във всеки случай съвсем скоро щяха да разберат със сигурност.

Когато джипът наближи, Слоун вдигна ръка и помахаша. Харват спря да върви. Мястото бе достатъчно добро да осъществят замисъла си. Аргос се облегна върху него, отмествайки тежестта си от болната лапа.

— Добро момче — потупа го Харват по главата. — Почти приключихме.

Дори да очакваше неприятности, Рен Хо не се издаде. Неугледният китаец бе облечен в джинси, дънкова риза и работни ботуши. Пушката му „Рюгер мини-14“ не лежеше на седалката до него, а върху поставката под покрива на джипа му.

Той забави ход, за да огледа добре туристите и кучето им, после отби от пътя и изключи двигателя.

— Навлизате в частна собственост — уведоми ги без поздрав и предисловия. — Табелите ми са сложени на видно място.

— Кучето ни подгони лос — отвърна Харват. — Търсихме го два часа. Не знаехме къде сме, докато не видяхме табелите.

— Е, вече знаете — тросна се мъжът. — Тук не е място за разходки.

— Кучето ни пострада — намеси се Слоун. — Съжаляваме, че нахълтахме в имота ви, но трябва да го заведем на ветеринар. Ще ни помогнете ли?

Хо слезе от джипа и попита:

— Какво му има?

Слоун му се усмихна.

— Благодаря ви много. Десният му крак е наранен.

— Каква порода е?

— Руско пастирско куче — отговори Харват и отстъпи назад, та мъжът да не се почувства притиснат или заплашен.

— Дружелюбно ли е? — попита Хо и се наведе да огледа крака на Аргос. — Няма да ме ухапе, нали?

— Сладурче е — увери го Слоун и пристъпи към него. — Приятелят ми обаче не е с толкова добър нрав.

„Приятел“ беше кодовата дума, която бяха договорили с Харват. Забелязала пистолета под ризата на Хо, Слоун бе решила, че е време да

действат.

Тя замахна с крак и ритна Хо по левия хълбок толкова силно, че му счупи три ребра. Останал без дъх, мъжът падна настрани и посегна към пистолета си. Харват обаче го изпревари.

Извади светкавично тазера, увери се, че Хо не се допира нито до Слоун, нито до кучето, и го порази с електрошока. Натисна спусъка и разкривените мълнии удариха Хо по гърдите, последвани от токов удар, който парализира вегетативната му нервна система.

Харват подхвърли тазера на Слоун и измъкна деветмилиметровия пистолет „Келтек PF9“ изпод ризата на Хо. Изви ръцете му зад гърба и ги окова с гъвкави белезници, после го претърси за други оръжия. Доволен от проверката, залепи устата му с тиксо и нахлупи качулка върху главата му. Извади радиото и предаде кода за действие на контратерористичния екип.

58.

Харват и Слоун внесоха Хо в джипа му и проследиха как големият хеликоптер „Бел 412 ЕР“ спуска контратерористичния отряд. Първо претърсиха ранчото, после плевнята и накрая — останалите пристройки. Едната представляваше дълга метална конструкция, заредена до пръсване с храна, лекарства, дрехи и други провизии. Командирът на контратерористичния отряд го нарече „образцов тайник за Апокалипсиса“.

Щом удостовериха, че теренът е чист, в ранчото пристигна върволица от автомобили. Първи дойдоха специалистите по обезвреждане на ядрени оръжия, които го претърсиха обстойно за радиологични и ядрени материали. През това време Харват влезе в къщата и я обискира лично. Искаше да научи възможно най-бързо колкото може повече за мъжа, когото щеше да разпитва.

Къщата до голяма степен оправда очакванията на Харват — семпло и непретенциозно обзаведена, съчетала живота на Хо в Китай с живота му в Айдахо. На стената в кухнята висеше календар със снимки на китайски градове, а над износеното канапе в дневната имаше картина, изобразяваща двама индианци — баща и син — на лов за елени. В кабинета нямаше плакати на председателя Мао, върху нощната масичка в спалнята не лежеше „Комунистическият манифест“. Къщата бе забележително незабележителна — точно какъвто се полага да бъде домът на агент под дълбоко прикритие, работещ в чужда държава. Имаше обаче и интересни подробности, разкриващи личността на Хо.

В неугледната и старомодна кухня имаше готварски книги за изтънчени ястия и скъпи уреди — модерен кухненски робот и готварска печка от висока класа. Подправките бяха от „Дийн и Делука“ и Хо явно бе ценител на скъпото бордо. В дневната имаше внушителна колекция от музикални албуми с френски джаз и боса нова. Хо очевидно се отличаваше с изискан вкус.

Несъмнено държеше на семейството си и обичаше сина си — из къщата имаше множество негови снимки, някои заснети в ранчото или по време на екскурзии на бащата и сина през годините: до Златния мост в Сан Франциско, Космическата игла в Сиатъл, Емпайър Стейт Билдинг в Ню Йорк и „Аламо“ в Сан Антонио. Хо прегръщаше сина си през рамо или двамата се усмихваха широко, вдигнали палци — образ, съвършено различен от онзи, който китаецът бе показал пред туристите, нахълтали в ранчото му.

На Харват му трябваше точно такова средство за въздействие. Той се обади по радиото да изпратят в къщата експерта по Китай на ЦРУ Стефани Еспозито.

Обясни й какво иска, настрои видеокамерата и се обади на Слоун и Чейс да доведат Хо.

Сложиха го да седне на канапето в дневната, смъкнаха качулката от главата му и отлепиха тиксото от устата му.

— Какво става? — попита Хо. — Аз съм американски гражданин. Кои сте вие? Какви ги вършите?

Харват се представи с един от псевдонимите си.

— Казвам се Тим Ръд, господин Хо. Представявам правителството на САЩ. Надявам се да спестя време и на двама ни. Като шпионин са те обучавали да отричаш всичко и да отправяш контраобвинения. Очаквам обаче незабавно и пълно съдействие. Ще отговаряш честно на въпросите ми, без да се налага да ги повтарям. Ако не изпълняваш стриктно това правило, ще ти покажа какво ще се случи.

Харват щракна с пръсти и Еспозито се появи от кухнята. Набра китайски номер на мобилния си телефон и включи високоговорителя. Отговори мъж. Еспозито го попита на безупречен мандарин:

— Държите ли на прицел момчето?

— Да — потвърди мъжът.

— Опишете го.

С камерата на телефона си Еспозито бе заснела фотографиите на сина на Хо из къщата и ги бе препратила на колега в Пекин.

Мъжът не само описа подробно как изглежда момчето, но и доукраси описанието с въображаемо облекло. После поиска разрешение да стреля.

Еспозито погледна към Харват и преведе.

Харват поклати глава.

Еспозито предаде съобщението, уведоми мъжа, че ще се обади след малко, и прекъсна връзката.

Харват се обърна към Хо.

— Ще чуеш предложението ми само веднъж, така че слушай внимателно. Знаем всичко. Къде се намират складовете, какво има в тях, кои студенти от Обединените арабски емирства е наел Кхурам Ханджур. Знаем и за сомалийците. Да не забравяме и какво се случи в Нашвил. Знаем всички места, от които си следил профилите във Фейсбук на студентите. Открихме дори машината в Бойси, където си копираше фалшивите шофьорски книжки. Ето какво ти предлагам. Слушаш ли?

Хо кимна.

— Добре. Искаме да започнеш да работиш за нас.

— Ако ти откаже, ще убиете сина ми?

— Да, но това е само началото.

— После ще убиете мен?

Харват поклати глава.

— Не, разбира се — кимна отново Хо. — В Америка сме. Ще ме осъдят, преди да ме екзекутират.

— Няма да те лъжа, Хо. Мнозина в правителството искат смъртно наказание за теб. Всъщност биха ми окичили медал, ако те застрелям още сега.

— Защо не го направиш тогава?

Харват смени темата. Искаше да установи връзка със затворника, но и да опознае мимиките и жестовете му, за да разбира кога лъже по време на разпита.

— Забелязах албумите ти.

— Какво имаш предвид?

— Майка ми беше голям фен на Чарли Бърд. Имаш ли негови записи?

— Да — потвърди сдържано Хо. — Запис със Стан Гец.

Харват закима, сякаш за момент се е разсеял.

— Помня Гец. Любимата песен на мама беше „Момичето от Ипанема“. Въртеше я непрекъснато. Всеки ден.

— Защо ме разпитваш за албумите?

— Защото, Хо, ми изглеждаш изтънчен мъж. Предполагам, че си добър баща, загрижен за сина си. Каквото и да си вършил ти, той не заслужава да умре.

Хо поклати глава.

— Не заслужава. Добро момче е.

— Както казах, ако не ми съдействаш, ще убият сина ти. Няма обаче да те екзекутират. Ще те изпратят в строго секретен затвор в Мичиган, където по-непоносими от мразовитите зими са само непоносимите лета с рояци комари. Ще бъдеш подложен на ежедневен тежък физически труд на открито. Ще те затворят в единична килия. През първата седмица ще ти се прииска да са те екзекутирали. През първия месец ще започнеш да обмисляш как да избягаш. През първата година ще осъзнаеш, че единственият начин за бягство е смъртта. И още нещо — видях кухнята ти. Цениш добрата храна. Кучетата в онзи затвор се хранят по-добре от затворниците. Това, което им поднасят, не може дори да се нарече храна. Мъжете там са животни. Не са изтънчени като теб. Пълната липса на всякакви удобства ще утежни бездруго мрачния ти живот. „Амнести Интърнешънъл“ и „Червеният кръст“ не посещават това място. Те даже не подозират, че съществува. Затворът е устроен така, че да представлява наказание, по-лошо от смъртта. И на всичкото отгоре ще бъдеш сам с мислите си и с угризенията, че си бил в състояние да предотвратиш смъртта на сина си.

Хо го погледна объркано, несигурен какво да направи.

Харват не продума няколко секунди.

— Не искаш ли да направиш нещо, за да спасиш сина си? — наруши тишината най-сетне.

Мъжът кимна.

— Тогава приеми предложението ми, Хо. Започни да работиш за нас.

— Започна ли да работя за вас, подписвам смъртната си присъда.

— Ако работиш за нас, ще те защитим — възрази Харват. — Давам ти дума.

— Как ще защитите сина ми? Можете ли да го изведете от Китай?

Харват погледна към Стефани Еспозито. Тя кимна. Той се обърна отново към Рен Хо.

— Можем. Първо обаче с теб ще си поговорим надълго и нашироко. Излъжеш ли ме дори само веднъж, сделката се отменя. Ясно?

— Ясно — отвърна Хо.

Харват започна с въпроси, чиито отговори знаеше:

— Какво е кодовото име на операцията?

— „Снежен дракон“.

— Колко клетки има?

— Шест.

— От колко души се състоят клетките?

— Двама.

— Къде се намират клетките?

— В Сиатъл, Лас Вегас, Де Мойн, Далас, Нашвил и Балтимор.

Без да откъсва очи от лицето на мъжа, Харват попита:

— Как наехте членовете на клетките?

— С помощта на посредници. Един в Дубай и един в Могадишу.

— Кой е Томи Уон?

— Член на триада в Лос Анджелис.

— Коя триада?

— 14К — отговори Хо.

Досега всичките му отговори бяха точни и верни. Харват не забеляза дребни издайнически мимики, подсказващи, че мъжът лъже.

— През кой град влязоха в САЩ студентите по инженерство от ОАЕ?

— Хюстън.

— С какво прикритие им осигурихте визи?

— Стажантска програма на НАСА за мюсюлмански студенти.

— Всеки е носел мобилен телефон. Откъде са набавени телефоните?

— Томи Уон ги купи и ми ги изпрати. Аз ги препратих на посредника от Дубай, който на свой ред ги предаде на студентите, преди да тръгнат за САЩ.

Харват реши, че е готов да започне да задава други въпроси.

— Кой отговаря за клетките?

— Аз — отвърна Хо.

— Къде са контролните ти файлове за клетките?

— В компютъра ми. В кабинета. Паролата е Самба 477823 две черти, звездичка, кавички.

— А копията на документите? — попита Харват.

— В плевнята. На пода под сеното има врата. Води към убежище при бури. Всички папки са там.

Харват погледна към Чейс и каза:

— Заведи контратерористичния отряд в плевнята. Внимавайте да няма поставени бомби. Съобщете ми какво сте намерили.

— Веднага — кимна Чейс и излезе от стаята.

Харват не искаше да бърника в компютрите на Хо, ако не е наложително. Уменията на Никълъс да борави с електроника бяха безспорни, но Националната агенция за сигурност щеше най-добре да изтегли данните от тях. А и папките на Хо несъмнено съдържаха информация за клетките.

Харват се обърна отново към Хо и понечи да му зададе нов въпрос. Телефонът му обаче изжужа едновременно с телефона на Слоун. С този сигнал получаваха имейли от Стареца. Харват не отлепи очи от Хо. Ако съобщението беше важно, Слоун щеше да му каже.

Тя прочете краткото послание, пристъпи до него и му прошепна:

— Намерили са складовете в Сиатъл и Балтимор. Стареца иска да разбере има ли други. От първостепенна важност е. После иска Бао Дън — да разбереш кой е, къде отива и как да го открием.

Харват кимна и отново насочи вниманието си към Хо. Подбирайки грижливо думите, насочи разпита в нова и опасна посока.

59.

Северна Корея

Времето се влошаваше с всеки изминал час. Лейтенант Фордайс обаче погледна към Били Танг и отсече:

— Не позволявам.

— Майната им на позволенията ти, лейтенанте — намеси се Джонсън и насочи показалец към лицето на Танг: — Ти и Джин-Санг идвате с нас.

Агентът на ЦРУ се почуди кое е по-трогателно — упорството на Джонсън или фактът, че тюлените най-последно са започнали да наричат момчето с правилното му име.

— Мислете за себе си — отвърна той. — Задава се буря. Вятърът е ужасно силен, а още не сме стигнали до брега. Ще стигнете два пъти по-бавно до подводницата.

— Това е наша грижа, Били — каза Фордайс.

— Ще го носите на гръб по стръмните скали и после ще плувате с него в такова вълнение? Толкова е упоен, че няма да успее да си съдържи дъха, когато се гмурнете към подводницата. Глупаво е.

— Казах ти вече, че не вършим глупости.

Агентът на ЦРУ погледна морските пехотинци.

— Сгреших, като се усъмних в благородството ви. Тюлените наистина са благородни мъже. Но това не подлежи на обсъждане. Трябва да се върнете невредими на всяка цена.

— Имаш право. Това не подлежи на обсъждане.

Танг вдигна ръка.

— С Хюн Сю ще успеем да го изведем в Южна Корея. Ще отнеме няколко дни, но ще се справим. Стига Тък да ми даде достатъчно обезболяващи лекарства, всичко ще е наред. Доберем ли се до Сеул, ще го заведе право в посолството. Там разполагат с отличен медицински екип, а и ще искат да го разпитат. Освен това не бива да водим на подводница дете, контактувало със заболяли от туберкулоза.

Фордайс го изгледа втренчено.

— Приключи ли?

Танг се поколеба какво да отговори.

Фордайс не дочака отговора.

— Една от най-тъпите стратегии е да кажеш на тюлен какво не може да направи — подхвана той. — Лекарят ще реши как да процедира с карантината. Дойдохме като екип и ще си тръгнем като екип. Не ми пука дали севернокорейците подозират, че сме тук. Параноята им е толкова дълбока, че подозират всекиго. Крайно време е да се научиш да изпълняваш заповедите ми. Откажеш ли, този път наистина ще наредя на Тъкър да те застреля. Ясно?

Агентът на ЦРУ нямаше представа как морските пехотинци смятат да осъществят замисленото, но им се доверяваше. Поклати глава, усмихна се и се примири с факта, че всички ще си тръгнат заедно.

Фордайс вдигна показалец зад ухото си и се приведе напред, показвайки, че чака отговор.

— Да, сър — козирува Танг.

— Дължеше ми го. Макар че едно козируване не компенсира съдъкването на задника, което ме очаква. Да обсъдим сега как ще действаме.

Водата се оказа по-ужасна, отколкото предвиждаха. Назряващата буря набираше сила и разбунваше морето. С всяка изминала секунда блестящият план на Фордайс губеше блясъка си.

Тъкър и Джонсън поспориха кой ще остане с Били Танг и момчето. Необходими бяха двама, за да го носят, а и в никакъв случай не искаха да оставят Били сам. Като фелдшер и отличен стрелец Тъкър спечели спора. Джонсън обаче беше по-добър плувец и Фордайс се зарадва, че ще плува с него до миниподводницата.

Хюн Сю ги закара до брега и спря на два пъти. Първо — на половин миля от скалата, по която отрядът се бе изкатерил преди по-малко от седемдесет и два часа. Фордайс и Джонсън заредиха с още пълнители Тъкър и слязоха от камионетката. Хюн Сю продължи на север към пясъчната ивица на два километра оттам, където щеше да остави Били, Джин-Санг и Тъкър.

Бръмченето на отдалечаващия се двигател стихна, сменено от бученето на вълните, разбиващи се в скалите в подножието на ската.

Фордайс и Джонсън се завързаха с въжета, провериха два пъти екипировката си и се запуснаха по канарата. Взирайки се в морската пяна под себе си, Фордайс разбра, че е взел правилното решение. Щеше да е истински кошмар да се опитат да преведат Джин-Санг по този път.

Щом стигнаха подножието на скалата, провериха още веднъж водолазните си костюми, преди да се потопят. Изчакаха вълните да се отдръпнат, за да не ги блъснат в камъните, и скочиха.

Плуването беше мъчително. Затрудняваха ги и вълните, и течението, решено сякаш на всяка цена да ги отклони от правилния курс, който сверяваха с навигейтър. Щом стигнаха местоназначението, Фордайс определи точното разположение на подводницата с ръчен акустичен локатор. Застанаха над нея, напълниха белите си дробове с въздух и се гмурнаха под повърхността.

Опипвайки корпуса, влязоха в търбуха на подводницата през долния ѝ люк. Джонсън се покатери пръв и Фордайс му подаде оборудването.

Щом складираха екипировката, Фордайс даде на кормчиите нова заповед. Заклучиха люка, вдигнаха котва и се насочиха към пясъчния бряг.

Докато миниподводницата пореше водата, Фордайс и Джонсън разопаковаха единствената гумена бойна лодка. Щяха да действат подмолно, мръсно и бързо. Операцията не бе педантично обмислена, но нямаха избор.

Когато стигнаха до брега, кормчиите хвърлиха котва и дадоха знак на Фордайс и Джонсън да тръгват. Отвориха долния люк и тюлените се спуснаха отново във водата. Надуха лодката и се издигнаха с нея на повърхността. Сега течението беше още по-силно, но с дружни усилия двамата успяха да се преборят с него. Отбелязаха местоположението си на джипиеса, монтираха двигателя и потеглиха.

Вълните ги блъскаха яростно. Застанал отпред с вдигнато оръжие, Фордайс поемаше най-неприятните удари. През повечето време имаха чувството, че са под водата, а не над нея.

Когато стигнаха брега, Тъкър и Били Танг вече бяха излезли от укритието си и вървяха към тях с Джин-Санг.

Фордайс коленичи в пясъка да ги прикрива, а Джонсън направи обратен завои с лодката. Щом обърна носа ѝ отново към открито море,

мъжете сложиха Джин-Санг вътре. Танг седна до него, а Тъкър и Фордайс избутаха лодката по-надълбоко, скочиха в нея и заеха позиции отпред. Джонсън включи двигателя и лодката се понесе по вълните.

Подводничарите бяха вдигнали комуникационната антена и Фордайс им изпрати радиосъобщение, че се връщат.

Щом стигнаха местоназначението, определено на джипиеса, подводницата вече бе изплувала на повърхността.

Влязоха през горния люк. Танг се спусна пръв, придружен от масивна вълна, разбила се над тях. Внимателно, но и възможно най-бързо Джонсън и Тъкър му подадоха Джин-Санг. Миниподводницата се клатеше като коркова тапа и Танг едва пазеше равновесие. Когато момчето вече бе в безопасност вътре, Джонсън вдигна палци към Фордайс и започна да подава оборудването на Тъкър, който вече се бе проврял през люка.

Разтовариха всичко от гумената лодка и двамата тюлени я нарязаха с ножовете си, за да потъне. После се спуснаха през люка, затвориха го и дадоха сигнал на кормчиите да потеглят. Щяха да се почувстват по-добре, щом се измъкнат от севернокорейските води и стигнат до подводницата „Тексас“.

Фордайс погледна към Джин-Санг. Тъкър му бе сменил маската и го беше увил в сухо термоодеяло. Момчето беше унесено, но не чак толкова, че да не усеща облекчението на мъжете около него. Джин-Санг помести бавно ръка и вдигна палец към Фордайс.

Тюленът отвърна с вдигнати палци и веднага след това започна да подготвя мислено доклада, който трябваше да изпрати незабавно във Вашингтон.

60.

Литъл Торч Кий, Флорида

Тай Чън излезе от вана и погледна към гладката тюркоозна водна шир. Лек ветрец появяваше в листата на палмовите дървета край брега. Никога не бе посещавал тази част на Щатите. Беше я виждал само на снимки.

Рамото го болеше адски и се чувстваше изтощен, но бяха успели. Радваше се, че е проявил предвидливост, подготвяйки аптечка за спешни случаи. Налагаше се често да сменя превръзките върху раната от куршума.

Нощуваха на паркинг за камиони, избягвайки шосетата от десет вечерта до пет сутринта. Престоят удължи пътуването им с четиринайсет часа, но силно намали вероятността да ги спрат за полицейска проверка. Чън натовари галениците във вана и успя да се измъкне необезпокояван от Бостън. Оставаха му само сто и двайсет мили до Хавана или до „Плантацията“, както във Втори отдел наричаха китайската разузнавателна станция там, и мисията му приключваше.

Литъл Торч Кий беше малък остров на около трийсет мили преди Кий Уест. В тихия Долфин Марина нямаше дори ресторант, а само малък риболовен магазин с бензинова помпа, където предлагаха единствено студени питиета. Дори Чън не би могъл да избере по-добро място за среща.

И той, и младежите бяха облечени като за риболов. Бяха купили дрехите край Форд Лодърдейл. Снабдиха се и със слънцезащитен крем, сухи закуски и огромна хладилна чанта, в която Чън скри устройството.

Полковник Шъ го бе предупредил да внимава с Медуза. Мъжът служел само на себе си. Бил готов да хвърли всекиго зад борда — включително екипажа си — за да си спаси кожата. Бил и мързелив — от прекаляване с алкохола и слънцето според полковника — и се отличавал с оскъдна почтеност. С две думи, типичен американец. Бил

обаче изключителен контрабандист и познавал водите от архипелага Кийс до Куба както никой друг.

— Дръж го трезвен и съсредоточен — посъветва го полковник Шъ.

Чън намери риболовната яхта точно на дока, където му бяха казали, че ще е закотвена. Яхтата беше четирийсет и пет футов „Бъртрам“ с двойни риболовни стоянки и модерно радарно оборудване, което зарадва Чън. Ако капитанът на кораба дръзнеше да му създаде главоболия, той щеше да го отстрани, да хвърли и него, и екипажа му през борда и сам да осъществи плаването. Не би позволил да му попречат на финалната права.

Чън се качи на палубата и изненада помощник-капитана и „стюардесата“. Жената зареждаше напитки в малък хладилник на задната палуба. Беше се привела, а помощник-капитанът се отъркваше в задника ѝ. И двамата бяха загорели от слънцето бели боклуци.

Помощник-капитанът беше строен мускулест мъж с татуирани сълзи под лявото око и още много татуси, подсказващи, че е пребивавал неведнъж в затвора. Жената беше дребна, с мазна коса, горнище на бански костюм и джинсови къси панталонки. Над колана им се подаваше татуировка.

Чън прочисти гърло да им привлече вниманието. Бяха безсрамни. Очевидно не се смутиха никак, че е забелязал похотливото им поведение.

— Шкипер! — подвикна стройният мъж. — Пътниците пристигнаха.

Капитанът се появи след известно време и Чън предположи, че е бил на предната палуба. На този етап нямаше представа дали престоят му е имал нещо общо с алкохола.

Капитанът изглеждаше обветрен и загорял от слънцето като екипажа си. Изразът „бял боклук“ отново изплува в ума на Чън. Капитанът явно не бе виждал самобръсначка от доста дни. Носеше раздърпана риза с къс ръкав и плувки. Около врата му висеше верижка с медальон, изобразяваш златен рул. В лявата си ръка държеше запалена цигара и кутийка лека бира. Смърдеше на спирт. Предупреждението на Шъ се оказа основателно.

— Не се помайвай, глупако — пролая капитанът на помощника си. — Помогни на хората да се качат на яхтата.

Чън разбра, че пътуването ще е дълго.

Екипажът помогна на пътниците да се качат на палубата и след като ги разведе набързо из яхтата и им обясни къде се намира всичко, включително спасителните жилетки, капитанът запали двигателите „Ман 800“, а помощникът му развърза кораба от дока.

Когато отплаваха, стюардесата им предложи питиета за добре дошли. Единият от младежите поиска скоч, а други двама — бира, но Чън ги скастри на китайски и те се задоволиха с кока-кола.

Капитанът с кодово име Медуза управляваше яхтата, застанал самотен на командния мостик. Личеше си колко повърхностен човек е. Несъмнено го интересуваха единствено парите. Чън не се съмняваше, че би ги продал, ако го устройва. Наблюдаваше го зорко.

Стюардесата и помощник-капитанът също бяха проблем. Непрекъснато се опипваха и току се отъркваха един в друг. Чън мразеше американците и чакаше с нетърпение да стигнат до Куба.

Щом излязоха в открито море обаче, двигателите заглъхнаха и яхтата забави ход.

— Какво става? — попита Чън. — Защо намали скоростта?

— Не намаляваме, шефе — отговори помощник-капитанът. — Спираме.

— Нищо подобно.

— Напротив — капитанът слезе от мостика и започна да изважда въдици от Стойките, монтирани под парапета на яхтата. Чън приближи до него и го изгледа смръщено. Миризмата на алкохол го отврати, но той не отстъпи назад.

— Не ти плащат да ни водиш на риболов, а да ни закараш в Куба — изръмжа той.

Медуза го погледна, стиснал цигарата между зъбите си, и отвърна:

— Спокойно. Ще стигнем и до Куба. Първо обаче трябва да се престорим, че ловим риба. Иначе ни чакат неприятности. — Обърна се към младежите и попита: — Някой иска ли да пробва как кълве акулата?

Неколцина кимнаха и Медуза каза на помощника си:

— Да хвърлим стръв.

Нагласиха въдиците, капитанът се качи отново на мостика и обърна яхтата успоредно на архипелага, а не на юг към Куба. Чън не

беше в настроение.

Изкачи се по стълбата и подсвирна, за да привлече вниманието на капитана.

— Губиш време. Сигурен съм, че на път за Куба ще намерим много риба.

— Лазиш ми по нервите — предупреди го капитанът и остави цигарата си в пепелника. Погледна над рамото на Чън и подвикна на стюардесата, — Донеси ми ром.

— Ай, ай, шкипер! — отвърна похотливата жена отдолу.

Търпението на Чън се изчерпа.

— Нека ти обясня нещо.

— Не — прекъсна го капитанът. — Аз ще ти обясня нещо. Знаем си работата. Лодката е моя, правилата — също. Успокой се.

— Ще се успокоя, когато стигнем до Хавана.

— Трябва да пийнеш нещо — посъветва го капитанът. — Анджи! — подвикна отново на стюардесата. — Донеси питие на госта.

— Не ми трябва питие, а обяснение какво точно смяташ да правиш. Не искам изненади — каза Чън.

Капитанът подбели очи, взе си цигарата, дръпна силно и извика на помощника си.

— Джими!

— Да, шкипер?

— Ела да поемеш руля. Трябва да покажа навигационните карти на госта.

— Ай, ай, капитане — отвърна помощникът и докато чакаше Чън да слезе по стълбата, даде знак на един от студентите да заеме мястото му до кофата и да хвърля стръв във водата. Капитанът се спусна след Чън и помощникът се изкачи горе.

— Посока? — попита той.

— Юг — подвикна Медуза, впил очи в Чън. — Гостите ни бързат.

— Ай, ай, капитане — отвърна помощникът.

Чън мразеше моряшкия им жаргон, мразеше арогантността им, мразеше и факта, че съдбата му и съдбата на мисията му са в ръцете на тези идиоти. Прииска му се да им пусне по един куршум.

Сипвайки сол в раната, капитанът се олюля на влизане в кабината. Овладея се бързо, но залитането не убягна от опитното око на

Чън.

— Какво да ви донеса за пиене? — попита стюардесата. — Ром?

— Не. Никакъв алкохол за никого — отсече Чън.

Стюардесата погледна към капитана.

— Дай ни минута, Анджи — махна с ръка той.

Жената се върна на задната палуба при младежите и затвори стъклената врата.

— Екипажът ми работи за мен, не за теб — каза капитанът. — Не се разпореждай.

Това изопна и последния нерв на Чън. Той извади пистолета си, сграбчи Медуза за яката, придърпа го към себе си и опря дулото под носа му. Раненото му рамо бе пронизано от болка, но демонстрацията на сила бе необходима, за да сплаши пияницата.

— Докато не пристигнем невредими в Куба, лодката е моя и тримата сте мой екипаж. Ясно?

Капитанът вдигна ръце.

— Кристално ясно.

— Искам да изтрезнееш. Ясно?

— Ще кажа на Анджи да свари кафе.

— Добре — кимна Чън, пусна го и прибра пистолета в кобура под мишницата си. — Сега ми покажи маршрута и резервните варианти. Ако не дай боже нещо ти се случи, искам да съм сигурен, че ще успеем да се доберем до местоназначението.

— Не дай боже — повтори капитанът, осъзнал напълно заплахата. — Ще извикам Анджи да свари кафе.

Махна на стюардесата да дойде и посочи на Чън да влезе в каютата, която му служеше като кабинет.

— Не — настоя Чън. — След теб.

Капитанът поклати глава, обърна се и го поведе по тесния коридор.

В кабинета имаше голяма маса, около която почти нямаше място за придвижване. Капитанът подкани Чън да влезе, но той предпочете да се облегне на вратата.

— Както желаете — кимна капитанът.

Включи корабното радио, за да чува данните за морския трафик, и издърпа една от множеството карти, подредени върху полица, занитена на стената.

Разгърна я върху масата, взе молив и показалка и се нареди да покаже къде се намират спрямо Литъл Торч Кий. Чу обаче шум откъм коридора и съзря паника в очите на Чън.

61.

Гърмежът отекна оглушително дори на задната палуба отвън, където студентите наблюдаваха как пощурелите акули кръжат около кърмата на яхтата.

Помощник-капитанът Джими веднага изключи двигателите и когато вдигнаха поглед към него, младежите го видяха да насочва пистолет към тях. Стюардесата Анджи се появи от кабината с автомат с отрязана цев. Зад нея капитанът влачеше окървавеното тяло на настойника им — мъжа, събрал ги в Бостън, който трябваше да ги отведе в Куба, откъдето да отлетят за родината. Не им бе обяснил защо. Предупреди ги само, че е въпрос на живот и смърт, и не бива да оспорват заповедите му. Докато им купуваше храна или зареждаше вана с бензин, те си шушукаха, че Китай сигурно смята да обяви война на САЩ.

Сцената ги порази. Младежите ахнаха. Дайю изпищя. Трупът беше окървавен и почти цялото му лице липсваше. Не бяха виждали толкова отвратителна гледка.

Ако не бяха дрехите и кичурите гарвановочерна коса, не биха го познали. Дайю обаче разбра, че е той. Забеляза под ризата превръзката върху лявото му рамо.

— Слушайте! — Капитанът довлече трупа върху палубата и пусна краката му, които тупнаха глухо върху дъските. — Планът се променя. Анджи ще ви даде мобилни телефони. Искам да се обадите на семействата си в Китай и да им кажете, че сте похитени. В папките за неизпратени съобщения има инструкции как да платят откупа. Ако ги изпълнят стриктно, няма да възникнат проблеми. Не ги ли изпълнят обаче, ще последва ето това.

Капитанът кимна на Джими, който слезе от мостика и пъкна оръжието си в колана. Двамата се наведоха, вдигнаха тялото и го хвърлиха във водата. Акулите веднага се нахвърлиха върху него и го разкъсаха.

— Кажете на семействата си, че имат един час.

Капитанът взе автомата от Анджи, която извади от чанта пет мобилни телефона със заредени докрай батерии и даде по един на вкаменените от страх китайски младежи. Неспособни да откъснат очи, те наблюдаваха как акулите разкъсват плътта на мъртвия им закрилник.

— Между другото камерите на телефоните не работят — добави капитанът, за да разсее магията на акулите. — Не раждайте блестящи идеи. Опишете им в какво положение сте, изпратете им съобщенията с инструкциите и прекъснете връзката. — Обърна се към помощника си: — Да направим едно кръгче, Джими. Не твърде надалеч. Искам да останем в обхват, за да получим уведомятията от банката, че парите са пристигнали.

— Ай, ай, капитане! — Помощникът изкачи тичешком стъпалата до командния мостик и запали двигателите.

— Анджи — подвикна капитанът на стюардесата, — вече може да ми донесеш рома.

— Разбира се, капитане. — Младата жена влезе в кабината да му приготви питието.

По лицата на китайските студенти се четеше смесица от стъписване, страх и презрение. Капитанът се усмихна и им даде знак да се залавят с телефоните. Един по един те започнаха да набират номерата на роднините си.

Щом разговорите приключиха, Анджи прибра телефоните и заведе студентите в кабината. Завързаха ръцете и краката им и им заповядаха да седнат на пода. Джими управляваше яхтата, Анджи се изтегна на слънце на задната палуба, а капитанът се настани удобно до студентите и остави автомата в скута си. Включи телевизора и заотпива от питието.

Четирийсет и пет минути по-късно помощник-капитанът слезе от мостика и подаде глава в кабината.

— Елате бързо, капитане. Имаме проблем.

Неколцина младежи вдигнаха обнадеждено глави.

— Анджи — извика капитанът, — ела тук да ги наглеждаш! — Подаде ѝ оръжието и добави: — Ако помръднат или издадат звук, застреляй ги. Всички до един.

— Ай, ай, капитане. — Анджи измери студентите със смразяващ поглед. Очевидно не си поплюваше. Никой не посмя да гъкне.

От мястото, където седяха с гръб към канапето, виждаха през отсрещния люк. На хоризонта се бе появила яркооранжева точка и приближаваше към тях.

Не след дълго видяха ясно хеликоптера на Американската брегова охрана и чуха боботенето на перките му. Машината закръжи над тях и от високоговорителя ѝ долетя глас:

— Говори бреговата охрана. Свалете оръжията и спрете кораба.

Отвън проехтяха два изстрела и студентите се спогледаха ужасени.

Последваха още два изстрела и двигателите замряха внезапно.

— Хората в кабината да излязат с вдигнати ръце! — избумтя гласът през високоговорителя.

— Подчини се, Анджи! — изкрещя капитанът.

— Не! — извика в отговор тя.

Чуха как хеликоптерът променя позицията си във въздуха и върху задната палуба тупна тежко въже. След секунди мъже в тактически униформи и въоръжени с картечници се спуснаха долу и се втурнаха в салона и по мостика.

Стюардесата захвърли автомата точно преди отрядът да я повали на пода. Извиха ръцете ѝ зад гръба, закопчаха ги с гъвкави белезници и двама се втурнаха да претърсят другите помещения.

— Чисто! Чисто! — докладваха в хор и се върнаха в салона. В същия момент другарите им влязоха и хвърлиха капитана и помощника му на пода с лицата надолу и оковани в белезници ръце.

След по-малко от петнайсет минути два кораба на Американската брегова охрана се появиха на сцената. Прехвърлиха китайските студенти на единия и той отплава обратно към сушата.

Тогава командирът на тактическия екип освободи екипажа на яхтата.

— Грубичко действате, момчета — отбеляза Слоун, разтривайки ожулените си китки.

Командирът се усмихна.

— Да бяхте видели лицата на хлапетата. Бяха си глътнали езика от страх.

— Това е нищо. — Чейс се изправи. — Да ги бяхте видели, когато хвърлихме дубльора на акулите. Повече няма да погледнат супа с акулови перки.

— Не го изпускате! — предупреди Харват, когато двама патрулни полицаи понечиха да пренесат хладилната чанта с нашвилското устройство върху кораба си.

Той стана, влезе в камбуза, извади телефона си, скрит в едно от чекмеджетата, и се обади на Никълъс, който се бе върнал в Националния контратерористичен център и помагаше на експертите от Националната агенция за сигурност.

— Хванаха ли се китайците? — попита той.

— Налапаха въдицата — потвърди Никълъс. — Когато хлапетата се обадиха вкъщи, китайското разузнаване веднага проследи обажданията. Не след дълго телефонът на Хо започна да звъни. Понеже Медуза е негова свръзка, обвиниха него за бъркотията.

— Добре — каза Харват. — Щом сме готови да позволим на царчетата да се обадят у дома, искам Еспозито да ги подслушва, за да сме сигурни, че сме свършили работата.

— Ясно. Нещо друго?

— Да. Предай на Рен Хо, че синът му е една крачка по-близо до него.

— Непременно — отвърна Никълъс. — Успех с разпита на Бао Дън. Или на Тай Чън?

— Кажете на Стареца, че ще му се обадя веднага щом разберем нещо.

Харват прекъсна връзката и тръгна към главната каюта. На леглото лежеше Тай Чън по долни гащи.

След като Слоун го поразил с тазера, Харват му би инжекция с конска доза кетамин. Довлякоха го в главната каюта, съблякоха го, свалиха превръзката от рамото му, залепиха с тиксо устата му и завързаха краката и ръцете му.

Облякоха „дубльора“ — труп на тъмнокос мъж от моргата в Маями — и го поляха със свинска кръв, Слоун изстреля един откос с автомата и Харват довлече обезобразеното тяло на палубата.

Като посредник между Втори отдел и контрабандиста с прозвище Медуза, Хо наистина им оказва неограничена помощ. Осигури

на ФБР повече от достатъчно информация, за да арестуват собственика на яхтата и екипажа му.

Хо всъщност им съдействаше във всяко отношение — даде им адресите на всички членове на терористичните клетки и им обясни как действат електромагнитните оръжия. Разказа им подробно как са внесени в страната и с чие съучастие. Обясни им как работи китайското военно разузнаване, кой отговаря за „Снежен дракон“ и кой е замислил нападението. Описа им как полковник Шъ се хвалел, че ще изгасят лампите и ще накарат Америка да склони глава пред Китай.

Хо беше истински разузнавателен джакпот и Харват напълно искрено му обеща, че в отплата ще получи сина си.

Напълно искрено обеща и на Тай Чън, че ще се погрижи да стигне до Куба. Вместо с яхта до Хавана обаче той щеше да отлети със самолет от американската военновъздушна база в Кий Уест към затворническия лагер в Гуантанамо.

62.

Две седмици по-късно

Харват се възпротиви да го взимат с лимузина, но властите настояха. Не зависеше от него и той се примири.

Докато наблюдаваше как светът се изнизва зад прозорците, той обмисляше всичко случило се. Чън не се предаде лесно, но в крайна сметка се пречупи и Харват го предаде на отряда в базата в Гуантанамо. Разказите на китайските студенти бяха убедили членовете на Постоянния комитет на Политбюро и съответно Втори отдел, че Чън е застрелян и хвърлен на акулите в океанските води край Флорида. Чън щеше да предостави на САЩ изключително ценни разузнавателни сведения.

Понеже в рамките на една седмица Харват бе изпратил в Гуантанамо Ахмад Якуб, Кхурам Ханджур и Тай Чън, главният разпитващ му благодари лично и му предложи да си почине известно време с някакво хоби — риболов, да речем. Президентът обаче имаше други планове.

Харват се удиви колко ловко Портър се справи със ситуацията. Благодарение и на разузнавателните данни, събрани от тюлените в Северна Корея, той бе подготвил необоримо обвинение срещу китайците. Разгневен, че бившата администрация тайно и зад гърба на американските граждани е обезпечавала заемите си с концесии, президентът бе успял да намери вратичка.

Китай бе предприел военни действия срещу САЩ, за да си осигури ресурсите, от които отчаяно се нуждаеше. Американският президент реши, че е абсолютно справедливо дългът на САЩ към Китай да бъде анулиран. Китайците не бяха на себе си, но нямаше какво да направят. Бяха нарушили законността с позорен заговор. Президентът възнамеряваше да използва козовете си за всякаква икономическа и дипломатическа изгода.

Заради ролята ѝ в създаването на електромагнитните оръжия, умишленото снабдяване на китайците с тях и позволеното китайски

войници да се обучават за инвазия в Америка на нейна територия президентът наложи сурови санкции на Северна Корея.

Президентът Портър се трогна дълбоко от историята на Джин-Санг — момченцето, което отрядът, изпълняващ операцията „Златен прах“, бе спасил от севернокорейски трудов лагер — и принуди правителството на Северна Корея да приеме множество инспектори, включително от Международната агенция за атомна енергия, от „Амнести Интернешънъл“ и „Червения кръст“. Не се ли съгласяха, заплашваше ги тотално унищожение.

Преди да вдигне телефона, за да информира китайците и севернокорейците за последствията от действията им и компенсациите, с които ще възмездят простъпките си, президентът се консултира с американските съюзници. Всички разбраха колко вероятно е било същият заговор да застраши държавите им и подкрепиха безрезервно САЩ. Бе добре да им напомнят от време на време кои са им приятели и кои — врагове. Изглежда често объркваха понятията.

Колкото до китайците, САЩ изискаха още нещо. И докато получат желаното, децата на висшите китайски функционери щяха да останат в Америка.

Полковник Дзян Шъ застана до прозореца. Навън бяха започнали да падат снежинки. Сухите цепеници в камината пращяха и пукаха, разпръсквайки яркооранжеви искри над пламъците. Луксозната планинска вила не намаляваше неприязънта на полковника към китайската политическа класа.

Генералният секретар и членовете на Постоянния комитет на Политбюро го обвиниха, разбира се, за провала на „Снежен дракон“. Той обмисляше дали да не избяга. Имаше пари, връзки. Знаеше обаче, че рано или късно ще го намерят. Не можеха вече да изпратят Тай Чън, но имаше и други като него. Хора с вродени хищнически инстинкти, чийто единствен стремеж е да ловуват. Нямаше смисъл да бяга. Затова се върна на работа в очакване да го извикат, да го осъдят по бързата процедура, да му пуснат куршум в тила и да уведомят постфактум съпругата му. Не дочака обаче нито процеса, нито куршума.

Генералният секретар и Постоянният комитет на Политбюро бяха по-загрижени да намерят коз срещу американците и да отложат неизбежното. Все едно какъв. Бяха готови да хвърлят на вълците която и да било друга държава, за да се спасят. Шъ за пръв път ги виждаше толкова уплашени, че американците ще обединят света срещу тях.

Втори отдел работеше денонощно, опитвайки се да измисли план как да предотвратят войната и резервни варианти, ако избухне война. Постоянният комитет на Политбюро настояваше Шъ да се съсредоточи върху тази задача. Въпреки провала на операцията „Снежен дракон“ най-сетне бяха оценили таланта му в областта на неограничената война. Пламнеше ли война, партията, армията и Втори отдел трябваше да очертаят стратегия как да я спечелят. Разиграваха се невероятно високи залози, понеже Постоянният комитет на Политбюро бе убеден, че в гнева си новият американски президент не би се побоял да проведе мащабна ядрена атака.

Ето защо поканиха полковник Шъ в планинската вила на Политбюро. Китайците се бяха съгласили да опростят безусловно американските дългове, но това се оказа недостатъчно. Не бяха утолили жаждата на САЩ за кръв. Китай се нуждаеше от план, брилянтен план, и Дзян Шъ бе инструктиран да разработи множество варианти и да ги представи на партийното ръководство.

Шъ се отдръпна от прозореца, върна се до камината и хвърли нова цепеница в огъня. Вечерята му стоеше върху масата. Нямахше апетит, но разбираше, че трябва да се нахрани.

Седна и разстла изящно сгънатата салфетка в скута си. Забеляза малката дървена кутийка, скрита под нея.

Отвори я и извади миниатюрната фигурка — снежен дракон, изваян ръчно от слонова кост. До него бе пъхната малка бяла картичка. От едната страна с китайски йероглифи бе изписано неговото име. Той се запита дали подаръкът е от Политбюро в знак на признателност за целия му труд. Или пък от генералния секретар, известен със склонността си да прави изискани подаръци.

Шъ обърна картичката и сърцето му спря, щом прочете красиво изписаните думи на английски: „Америка не свежда глава пред никого“.

Преди да осъзнае какво се случва, Харват уви гаротата около врата му, дръпна назад с всичка сила и кръстоса ръце.

Полковник Дзян Шъ се замята. От врата му шурна кръв, но само за миг. Последното, което видя, преди да умре, бе снегът, падащ зад прозореца.

Харват излезе от вилата и се спусна по възвишението до лимузината, изпратена му от Политбюро и Генералния секретар. Извади мобилния си телефон и написа на президента: „Снежният дракон е мъртъв“.

Издание:

Автор: Брад Тор

Заглавие: Необявена война

Преводач: Емилия Карастойчева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Ера“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Излязла от печат: 22.01.2015

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-329-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8275>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.